

கொலைமறுத்தல்,

வைராக்கியசதகம்,

வைராக்கியதீபம்,

அவிரோதவுந்தியார்.

இதன்விலை ரூபா - கவ.

உ

கணபதி துணை.

கொலைமறுத்தல்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாம் பதிப்பு. 1905

கீலக ஞூ சித்திரை மீ.

உ

கணபதி துணை.

கொலை மறுத்தல்.

மூலமும் உரையும்.

இன்ப மாய தழுதிடை யோங்கவுந்
துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு
முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந்
தன்பி னீன்றவோ ரானையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறுது ஓங்கவும் - என்பது. மனோரதமான நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும்,—துன்பமாயது தூரத்துள் நீங்கவும். எ-து. தாபத்திரயங்களினாலே வரும் இடையூறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும்,—முன் பராபரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓரானையைப் போற்றுவாம். எ-து. ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் பராசத்தியோடு கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்லாத விக்கினேசுரனாகிய யானையைத் துதிப்பாம். என்றவாறு.

துன்பந் தூரத்துணீங்க என்றதனால், தம்முடைய மனோவாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்றாரெனக் கொள்க. இன்பமாயதோங்கவும் துன்பமாயது நீங்கவும் என்றவதனால் ஆனந்தப்பேறும் அஞ்ஞானத்திழப்பு மென்றுமாம்.

இதன்கருத்து. இந்நூல் செய்து முடியுமளவும் விக்கினநிவிர்த்தியுண்டாகவும், அதன்மேலும் உலகத்தின்கண்ணே குற்றந்தீர்ந்து விளங்கவும், வேண்டி விக்கினகர்த்தாவை வழிபட்டது'

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா
மொருபரமிச் சிறிய னேற்குந்
தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சினர்நிக்
கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தற்
கருமறையாகம நெறிச்சொற் பொருளமைத்திக்
கொலைமறுத்த லறஞ்சொன் மாண்பா
னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்
றுளந்துணிந்தீண் டியம்பா நின்றேன்.

திருமலி பூமகனாதி ஐவருமாம் ஒருபரம் இச்சிறியனேற்கும் தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு. எ-து. அழகுநிறைந்த செந்தாமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர்களையுங் கடந்து சர்வவியாபியாய் வாக்குமனாதீதமாயிருக்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய கருணையினாலே கரசரணாதி அவயவங்களையுடைய ஆசாரியமூர்த்தியாய் இப்பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறுமையுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்பமாகத் தந்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலைமேல் வைத்துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்;—நிக்கு அஞ்சினர் கொலைமை தள்ளி அறஞ்சார்தற்கு. எ-து.- நரகத்தில் வீழ்வதற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்தன்மையாகிய இடுக்கணை அப்பாற்படுத்தித் தருமத்தை அடையும்பொருட்டு,—அருமறை ஆகம நெறிச் சொற்பொருள் அமைத்து. எ-து. அருமையாகிய வேதாகமங்களிற் கொல்லாமைக்கு ஓதிய சத்தார்த்தங்கள் பொருந்தச்செய்து,——இக்கொலைமறுத்தல். எ-து. இந்தக்கொலைமறுத்தலாகிய நூலை,——அறஞ்சொல் மாண்பான் இரும் உணர்வு இலேன் உரையும் நலந்தரும் என்று உளந்துணிந்து ஈண்டு இயம்பா நின்றேன். எ-து. அறத்தின் பகுதியைக் கூறிய மாட்சிமையினாலே மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய புன்மொழியும் பெரியோரது சபையின்கண் நன்மையைத்

தருமென்று மனசிலே துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்தமாத்தி ரஞ் சொல்லுகின்றேன். எ - று.

இ-து. கடவுள் வணக்கமும் முதனூலும் இந்நூலின் பெயரும் விடயபிரயோசனதிகாரி சம்பந்தமும் அவையடக்கமுங் கூறியது.

தருமிருதாடலை மிசைக்கொண்டு என்பதனால், கடவுள் வணக்கமாயிற்று. அருமறையாகமநெறி என்பதனால், முதனூலாயிற்று. இக்கொலைமறுத்தல் என்பதனால், நூற்பெயராயிற்று. இந்நூற்கு விடயமாவது கொல்லாமை. அது கொலைமைதள்ளி என்பதனாற் பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தருமப்பிராப்தி. அது அறஞ்சார்தற்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நரகத்துக்கு அஞ்சினோன். அது அஞ்சினர் நீக்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள். அது சொற்பொருளமைத்து என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அறஞ்சொன்மானபானெனனுரையு நலந்தரும் என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙனமெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச்சொற்பொருள் யாப்பணிக் குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்தமாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம சித்தமாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தலின் பெரியோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின்; திருவள்ளுவர் "பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த—நன்மை பயக்குமெனின்." என்ற பிரமாணம் போலுமென்றறிக. (க)

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒருபீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா
 ரோரவையி னிடையிற் றோன்று
முடுத்தலைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியினுயர்
 சைவரைவந் தொருவன் றாழ்ந்தீண்

டடுத்தபல வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ்
வருளுகென வவனைத் தேற்றித்
தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தரமுறுத்தி
நிறுத்துகின்றார் தம்பா லூற்றம்.

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓரவையினிடை யில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதியின் உயா சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து. எ-து. வேதாகமங்களைக் கைக்கொள்ளும் சைவர் முதலாகிய உட்சமயிகளென்றும் அவை களைக் கைக்கொள்ளாத உலோகாயதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளென்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல சமயவாதிகளும் இக்காலங்களில் விரிவாகத் தோன்றிய கற்பனு சமயிகளும் இவர்களல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒருபெ ரிய சபையின்கண்ணே, நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச் சூழ நடுவே விளங்கும் பூரணசந்திரனைப்போலத் தோன்றா நிற்கும் ஒரு சைவாசாரியரை ஒரு பக்குவியானவன் வந்து நமஸ்காரம் பண்ணி எழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று,—ஈண்டு அடுத்த பல உயிர்த்தோற்றத்து உயர்வுதாழ்வு அருளுகென. எ-து. இவ்வுல கின்கண்ணேயுள்ள நாலுபேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக் கொன்று அதிகமுந்தாழ்வுமாயிருக்குமோ எல்லாஞ் சமமாயிருக் குமோ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப் பஞ்செய்ய,—அவனைத்தேற்றி. எ-து. அவனிருதயஞ் சம்மதிக் கும்படிக்கு வேதாகமங்களி லுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்கு மளவில்,—தடுத்த புறச்சமயிகட்கு உத்தரமுறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகின்றார். எ-து. அப்படி நீர் சொல்லுகிறது கூடாதென்று தடுத்துக்கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிருத்தரமும் உதாரணங்களும் அச்சபையினிருந்துள்ள ஆபாலபண்டிதராகிய சர்வசனங்களுக்குஞ் சம்மதம் வரும்படியே யுத்தியுக்தமாக எடு த்துக் காட்டித் தம்மிடத்திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கி ன்றார். எ - று.

இ-து. சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம் அதிக மென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகமசார மாகை யால் அதுவே பிரமாணமென்றும், கூறியது. (உ)

இந்த உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத் தோற் றமும் அவற்றுளுயர்வுதாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ளுயர்ச்சிசரஞ்
சரத்துணரர் நரர்தம் முள்ளு
மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செகுத்துண்
டிடலைவளர்த் திடுங்கீ ழும்மேல்
சாற்றுமுயிர்க் கொலைபுரித றுயர்நெடுநா
ளென்றுமுட ருன்பொய் யென்றுந்
தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட் டிடினு மவற்றி
னுயிர்புரக்குந் நீதி லோரே.

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சி சரம். எ-து. அறிவு டைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய தாபரசங்கம ங்களென்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்தோற்றத்தினுள் அறி வினுயர்ச்சியினாலே தாபரங்களினுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்.—சரத்துள் நரர். எ-து. அச்சரங்களினுள்ளும் அறிவினுயர்ச்சியால் மனுஷரே அதிகமென்று சொல்லப்படுவர். ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச்சரங்களுக்குஞ் சம மாயிருக்க, மனுஷரை அதிகமென்றது எப்படியென்னில், அப் படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயினும், அவற்றுள்ளும் மனுஷரிடத்தில் விசேடத் தன்மையுண்டு. அஃது எப்படியெ னின், கார்த்தல்-புளித்தல் - துவர்த்தல் - உவர்த்தல் - கைத்தல்- தித்தித்தலாகிய அறுசுவைப்பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமுமாகிய போசனங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ஒப்பனைசெய்த தூங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே நுண்ணிய பஞ்சிபெய்த மெத்தை யின்மேல் தலையணை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிற ந்த பட்டுவிதானத்தின்கீழ் நித்திரை செய்தலும், ஆலிங்கனமா

தியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்களுடன் ஸ்திரீகிரீடை பண்ணு தலும், மனோவிசாரத்தின் மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையி னும் தேறி அதற்கேற்ற உபாயஞ்செய்து துயரம் நீக்கிக்கொள் ளுதலும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையால்; அவற்றுள்ளும் மனு ஷர் அதிகமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "ஆறுசுவையோ டருந்தத லுண்பஞ் சணைதுயிறல்—கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக் கூடிடுத—றேறி விசாரத்தி னனச்ச நீங்குத றேறின் மண்மேல்—வேறு முயிர்க ளமக்கின்மை யானரர் மேலென் பவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. இதுவன்றி யும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையாகிய நாணுடைமையும் மனுஷ ருக்கு உளது. ஆதலினாலும் விசேடமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "ஊணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல் லாம் வேறல்ல—நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு." என்றும், மற் றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

நரர் தம்முள்ளும் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள. எ-து. இங் ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும் உயர்ந் தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களும் உண்டு. அங்ஙனமாயின், உயர்ந் தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்;—பல்லுயிர் செகுத்து உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ். எ-து. விவேகத்தையுடைய மனுஷராகத் தோன்றியும் மற்றுமுண்டாகிய பலவுயிர்களையுங் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்துத் தமது மலவுடலை வளர்க்கா நிற்பர்கள் கீழோர். அம்மேல் சாற்றும் உயிர்க்கொலை புரிதல் நெடுநாள் துயர் என்றும் உடல்தான் பொய்யென்றும் தேற்றம் மிக்கு ஏன்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் உயிர் புரக்கும் நீது இலோரே. எ-து. அழுகிய மேலோராவார் உல கின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப் பண் ணுமிடத்து அக்கொலைமையானது ஆன்மா நித்தியனுதலால் அநேககாலந் தொடர்ந்து துக்கத்தை விளைக்குமென்றும் இச்

சரீர வாழ்க்கை அநித்தியம் இதனை நாங்காப்பதற்கு எண்ணுதல் நீர்க்குமிழிக்குப் பூண்கட்ட நினைத்தலையொக்கும் ஆதலின் இதனைக்குறித்து நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவகொலையைப் பண்ணவொண்ணாதென்றும் அறிவினை மிகப்பொருந்தி ஓர் சீவனாலே தமக்குச் சரீர ஆணிவருமிடத்தும் அதினுடைய சரீரத்துக்கு ஒரு ஆணிபண்ணுமற்காக்கும் குற்றமற்ற நல்லோர்கள். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி—தின்னுயிர் நீக்கும் வினை." என்றும், காசிகண்டம். "பிறரிடை யின்னுவி யற்றிடிற் றமக்குப் பிழைப்பறவெய்து மென்பதனை—யறிகுந ரறிஞ ராதலா லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர்போல—நெறியினிற் கருத வினியவா மைந்து புலனையு நெறியலா வழியிற்—பொறியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்ந்தோர் புலமையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இதன்கண் தேற்றமிக்கென்பதனால், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நின்றதெனக்கொள்க.

இ-து. சராசரபேதங்களின் மனுஷரே அதிகமென்றும், அவருள்ளுஞ் சீவகொலை பண்ணுதவர்களே உயர்ந்தோரென்றும் கூறியது. (௩)

மேற் சீவகொலை செய்தமையால் வருந் தாழ்வேதென்று கூறிய உலோகாயதனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் வாதிகள்வினு பாட்டிலே கூறுமையின், கற்பனையேயெனின்; அப்படியன்று. இந்நூல் அவாய் நிலைப்பொருள். அஃதாவது வினுவினைக்காட்டுவதாகிய விடயம்மாத்திரம் கூறுவது. ஆதலின், விடையினுக்கு இசைந்த வினுவினை உரையின்கண் வருவித்ததெனக் கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின்
புண்மைதொன் னூறெரித்த வாற்றீ
டாயவொரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற்
பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க
மேயுமதிற் பாயுமிதி லறிவுருவே
றிவண்புகலு முளதி யாமுங்
காயமிது விடப்பமற்றோ ருடல்கனவிற்
றினம்புகலோர் காதை யன்றே.

கொலை தீயவினைத்தலை. எ-து. கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும். அஃது எத்தாலென்னில்; உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியமும் அகிதஞ்செய்தலே பாவமும் என்று அறநூல்களெல்லாம் ஓதுதலின்; கொலைமைக்கு மேம்பட்டபாவம் அதிகமின்மையின், கொலைமையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையெனப்படும். ஆதலிற் கொல்லாமையே புண்ணியத்துக்கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்—பிறவினையெல்லாந் தரும்" என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார்தேவாரம். "நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களி லாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்வ வயற்கழனித் தென்திருவாரூர்புக்—கெல்லை நினைத்தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே." அன்றியும், "கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே—நின்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே--சென்று சென்று தொழுமின் றேவர் பிரானிடங்—கன்றி னோடு பிடி சூழ் தண்கழுக் குன்றமே." என்றும், சிவஞானதீபம். "கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந் தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகுங்—கொலையாதி யகன்றொழுகுந் தவங்க டாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்குநாலுங்—கொலையாதி யகற்றிய நல்லறங்க டாமே குவலயத்தி

லொப்பரிய வறங்க ளாகுங்—கொலையாதி யகன்றுபெறுஞ் செல்வந் தானே கூறிலுயிர்க் கிதமானவாழ்வ தாமே." என்றும், சிதம்பரபுராணம். "வருணமெண்ணிலவுள் வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி—யருளுமாச் சிரமந்தன்னிற் றுறந்தவ ரதிகரென்ப—பெருகிய வறத்திற் கொல்லாப் பேரறம் பெரிதுநன்கு—தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர்தலைவ ராவார்." என்றும், இதிகாசம். "ஆனையடியி லடங்காவடியில்லை—தானதுபோனிற்கின்ற தன்மைதா—னூனுயிரைக்—கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு—மெல்லா வறமு மிசைந்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினா. இங்ஙனம்—கொலைமையான் வரும்பாவமானது என்செய்யும்?

மேல்விடை. மாதுயர்தரும். எ-து. நெடுநாள் நீங்குதற்கு அரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத் தரும்.

மேல்வினா. இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே அதனால் வருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை. பின்பு. எ-து. இம்மையிற் சிவகொலைகளைப் பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடினும், சரீராந்தத்தில் நரகத்தையடைந்து மகாதுயரங்களை அனுபவித்துப் பின்னும் நரகசேடத்தினாற் பூமியின்கண்ணே தோன்றி அந்தச்சேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனுபவிப்பானென்பதே நிச்சயம். அது என்போலவெனின், ஒருவேளாண்மை செய்தவனுக்கு அதன் பலமானது காலாவதியிற் புசிப்புமாய் மேலைக்கு வித்துமானதுபோலவெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "மேலைக்குவித்து மாகிவிளைந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமா போல நாஞ் செயும் வினைகளெல்லா—மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகிதங்கட் கெல்லா—மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை

யோடே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. இம்மையிற்செய்த கொலையானது சரீராந்தத்தில் வருத்துமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "உயிருடம்பி னீக்கிய ரென்பர் செயிருடம்பிற் — செல்லாத்தீ வாழ்க்கையவர்." அன்றியும், "கொல்லாமைமேற்கொண்டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்—செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று." என்றும், திருமந்திரம். "கொல்லிடுகுத்தென்று கூறியமாக்களை—வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச்—செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை—நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "உற்றிடுவருரைத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க—மற்றுவதைத் தவைதம்மை யவலமெனு தவற்றானைத்—துற்றினரு மற்றுமுள கொலைபுரிந்த துரிசினரும்—பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்தூதர் வலைப்பட்டே." என்றும், சிவஞானதீபம். "எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்நிதிய தாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி—லெவ்வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை—வவ்வியம தூதருந் தண்டஞ்செய்து வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து—வெவ்வியதீ யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாறு வேதனை செய் திடுவரென வோது நூலே." என்றும், இதிகாசம் "இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரு—முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந்நோவும்—பண்ணைப் படுநரகிற் பாவிகளிற் பாவிகளென்--றெண்ணப் படுவா ரிசைந்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. நரகசேடமானது மறுசென்மத்திலுந் துக்கந்தருமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "கருவினுளழிவன் முற்றிக் கழிந்துடனழிவன்காளைப்—பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்தபின் னுதவாப் பாவி—பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர் வதைத்த பேதை—கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் றினைத்த கையன்." அன்றியும், "அவயவ மனைத்துங் குன்றி யழிந்திடு மாக்கை யாரூன்—சுவையினை விரும்பியுண்ட துட்டர்கள் சோலை தன்னைத்—திவலைய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந்

தன்னை—யவம்தியாலே சால வழித்திடு மற்பர் தாமும்." என்றும், நாலடியார். "இரும்பார்க் குங்காலரா யேதிலார்க் காளாய்க்—கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர் - சுரும்பார்க்குங்—காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும்பூழுங்—கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப்பார்." அன்றியும், "அக்கே போலங்கை யொழிய விரலழுகித்—துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே - யக்கா—லலவனைக் காதலித்துக் கான்முறித்துத் தின்ற—பழவினை வந் தடைந்தக்கால்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிக்கொலைத்தீமைகளைப் பண்ணினவன் சென்மாந்தரத்தில் நரகத்தை அனுபவித்து நரகசேடத்தால் மறுசென்மத்தினுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பனென்று துணிந்தது எதினால்?

மேல்விடை. தொன்னூல் தெரித்தவாற்று ஈடாய ஒரோவினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை. எ-து. ஒருவன் செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நரகத்தில் அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்முடைய வேகத்தைக் காட்டுமென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ்வுரையின்படியே மிகுத்த பாவத்தின் வேகமானது செய்தவுடனே ஒருத்தனை வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நரகத்தில் அழுத்துமென்பதே சத்தியம். வேகமாவது யாதெனில், விஷத்தை யுண்டாலொருவனை அந்த விஷமானது வருத்திக்கொல்லுதலின்முன்பே மெடிவுதோன்றுதல் போலவும், நெருப்பினாற் சுடுண்டாலொருவனுக்கு அது புண்ணாவதன்முன்பே எரிதல்போலவும், சிவத்துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தியாதி மகாபாதகமும் மறுமைக்கண் எரிவாய் நரகமாதிய நரகத்தில் அழுத்துதலின்முன்பே; இம்மையிற் செய்தவுடனே சித்தப்பிரமையாதி துக்கங்களும் பிரமகத்தியாதி துக்கங்களும் அடைதலெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தரமூர்த்திநாயனார்தேவாரம். "குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள்சூழ்ந்த களவெலாஞ் — செற்றொருவரைச் செய்த தீமைக ளிம்மையேவருந் திண்ணமே—மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி மடநெஞ்சமே—புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயந் தொழப் போதுமே." என்றும், சசிவர்ணபோதம். "மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் வேறொரு காலமுறா— திகமே வருமென் பதனுளரோ யெல்லா மிவனைச் செறவெய்தினவே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி இம்மைக்கண் ஒருபாவத்தைச் செய்தவன் சரீராந்தத்தில் நரகத்தை அனுபவிப்பானென்று நீர் சொல்லுகிறது கூடாது; அஃது எத்தாலென்னில், இவ்விடத்திற் பாவாதிகளைச் செய்தவன் இறந்துபோகவும் அவனைத் தகனம்பண்ணிப்போடவும் காண்கையால்?

மேல்விடை. பலமருந்தற்கு அங்கு ஓராங்கம் ஏயும். எ-து. புண்ணியபாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது பலன்களைச் சுவர்க்க நரகத்தின் கண்ணே அனுபவித்தற்குச் சரீராந்தத்திற் பாவப்பருவமானால் பூததேகமும் புண்ணியப்பருவமானால் பூதசாரதேகமும் யமதூதர் ஒருகணத்திலே உண்டு பண்ணுவார்கள். அந்தச்சரீரஞ் சுகதுக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அருந்துயர்க் குழியி னாழ்வாராகமே பாவத்தாகும்—பொருந்திய பூதத் தாலே யிமைத்திடும் போது தன்னுட்—புரிந்துவிண் புகுவாராகம் புண்ணியத்தாலே யாகும்—பொருந்திய பூதசாரத் தொருகணப் பொழுது தன்னில்." என்றும், மற்றும்வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஒருவன் இம்மையிலேசெய்த பாவத்துக்கு ஏதுவாய் மறுமையிலே ஒரு சரீரத்தை உண்டுபண்ணி நரகத்தில் வாதிப்பரென்பது எத்தினுக்கொக்குமென்னில்; குற்றஞ்செய்த

வன் தப்பிப்போகக் குறுக்கேவந்தவனை வாய்மேல் அடித்தா னென்பது போலும்; ஒருவன் பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டா னென்பதுபோலும்;இப்படி அனேகமாக உலகத்தின் கண்ணே சொல்லும் பரியாசவார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரஞ் செய்த பாவத்துக்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர். அதற் கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது?

மேல்விடை. அதிற்பாயும் இதில் அறிவு. எ-து. அந்தச் சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏதுவாகி இதாகிதங்களைப் பண்ணினவனுடைய அறிவு.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "இரணுறு செனு கைபோற் சீவன் றீண்டியே—வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற்றிடுந்—தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப்—பருவ மேற் றீவினை நிரயம்பற்றுமே." என்பதனாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி ஒருசரீரத்தின் கண்ணே மற்றொரு சரீரத்தின்கணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத் தருணபருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத்தன் ஒருதருணப ருவன் இறக்கக்கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல்வே ண்டும். அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற்றொருச ரீரத்திற் புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை. இவண் வேறு உருப்புகலும் உளது. எ-து. இவ்விடத்தும் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாருமுண்டு.

மேல்வினா. அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இவ்விடத்து நாங்கண்டேயில்லை. அதுவும் அம்மிபறக்கக்கண் டேன் என்பதுபோலும் உலககற்பனைகதை.

மேல்விடை. யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றோருடல் கனவில் தினம்புகல் ஓர் காதையன்றே. எ-து. அப்படிப் பர காயப்பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்திற் காணு

மையால் கற்பனைகதை யென்றாயாயினும், நாடோறும் யாமெல்லோருஞ் சொப்பனத்தின் கண்ணே இந்தத்தேகத்தைவிட்டு வேறொருதேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு சரீரத்தின்கண் இருந்துள அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின்கட் கன்மத்தாற் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "பன்னக மண்டசங்கள் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்—துன்னுதோன் முட்டையாக்கை துறந்து செல்வதுவே போல—வுன்னிய வுயிர்க ளேலவுடல்விட்டு வானினூடு—மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவுமாபோல்." என்றும், திருமந்திரம். "நாக முடலுயிர் போலுநல் லண்டசம்—போகு நனைவைக் கனவின் மறத்தல் போ—லாகு மரணரு ளாற்சென் றருவினைக்—கேகு மிடஞ் சென் றிருபய னுண்மையே." அன்றியும், "காயுங் கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்—சேயுமிடஞ்சென் றுலவவும் வலலது—ஓயுந் துயிற்போல வொன்றைவிட் டங்கொன்றி—லேயு மவரென்ன வெய்திடுங் காயமே." என்றும், "சொப்பனத் தியங்குகாயஞ் சூக்குமமதனாற் றுய்க்கு—நற்பயன் றுறக்கந் துன்ப நரகுபின் னனைவைச் சார்த—லுற்பவ மிவைகணீங்கி யொன்றையு முணரா யாகி—நிற்பன சுழுத்தி மேல்வை நிகழ்வசங் காரம்போலும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. கொலைத்தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்குமிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத் தக அவ்விடத்துண்டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்தது. ()

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொருசரீரம் வந்து பொருந்து மென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்லாம் நன

வின்கட்கண்ட நினைவாகு மென்றவார்த்தைக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

காதறரு முருவிதுவான் பறத்தலின்றாங்
　கதற்கியல்பாய்க் காண்ட லானும்
போதுறைவோ ராதியர்கண் முகமாதி
　கனவிலியாம் பொருந்தா தானு
மோதுநினை வலவுணர்வா ருயிர்க்குணமிவ்
　வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் காணேம்
வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ
　துயிரெனக்கொண் மதித்தே சில்லோய்.

காதல் தரும் உரு இது வான்பறத்தல் இன்று ஆங்கு அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன் ஆதியர்கள் முகமாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஓதும் நினைவு அல. எ-று. இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந்தன்மை யின்மையாலும், கனவின்கண்ணே தோன்றியசரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந்தோன்றக் காண்டலினாலும், பிரமாவாதியாகிய தேவதைகளுக்கு உண்டாகிய பலமுகமுதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனவின்கண் உண்டாகாமையாலும், சொப்பனதேகத்தை இச்சரீரத்தின்கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது. அதெப்படியென்னில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்டநினைவல்ல. அல்லது தேவதைகள் ஆகாயகமனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற் கேட்ட நினைவென்னில், புராணகாவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைகளுக்கு அநேகமுகங்களும் அநேகங்கண்களும் அநேகங்கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம் ஆகையால் அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல்வேண்டுமே.

அஃது இல்லாமையால், கேட்ட நினைவுமல்ல; ஆதலிற் சொப்ப னத்தின்கண் வேறொருதேகம் வருமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம். "இவ்வுடல் கனவூ டெங்கு மியங் குரு வலவன் றென்ப—ரவ்வுடல் பறத்த லார்கண் டுளநினை வல்ல வாகு—மெவ்வழி விமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந் திராதி—திவ்விய வுருக்கொளேமாற் றிகழ்ந்தசவ் வுருவே றென் னே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணுதன கண்டேமாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல் லது வேறொரு தேகமென்பது கூடாது. ஆதலின், ஒருதேகத் தின்குணம் மற்றொரு தேகத்தின்கட் சென்று பொருந்துவதேயி ல்லை. உண்டென்னில், ஒருரத்நத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்ந த்திற்சென்று பொருந்தவேண்டும். அஃதின்மையால், இச்சரீ ராந்தத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொருதேகத்தி ற்சென்று புகுவதுமில்லை.

மேல்விடை. உணர்வார் உயிர்க்குணம். எ-து. நீ ஒன்றின் குணம் ஒன்றிற் சென்று புகாதென்பது ஒக்கும். இங்ஙனமுண் டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட்க ன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாவினுடையகுணம்.

மேல்வினா. நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் இதற்கு அன்னியமாய் ஒருசீவனுண்டென்பது கூடாது. அதேதெனனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு என் னும் இந்த நான்குபூதமும் நித்தியமாயுள்ளன. அவற்றுள் வாயு சலனகுணத்தையுடையது ஆகையால் மற்றுள பூதங்கட்கு அத னோடு கலப்புண்டாகுதலின், இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்ப டித்தோன்றினவென்பது எத்தாற்கண்டதென்னில்; மண்கடி னமாயிருத்தல்போல, சரீரத்தில் என்புதோலாதிகள் கடினமாய் மலந்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் நெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும்,

நெருப்புச்சுட்டொன்றுவித்தலின் உதராக்கினி அன்னபானாதிக ளைச்சுட்டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலி னாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஓடுத லாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாடியாதிகளின் இயங்கக்காணுத லினாலும், அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச்சரீரமென்பது பிரத்திய ட்சம். பாக்குவெற்றிலைசுண்ணாம்பு மூன்றுங் கூடினவிடத்தில ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல்போல, பூத சையோகத்தினால் முன் பில்லாத மனமுந்தோன்றும். இதுவன்றி, நீர் இந்தச் சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியக்ஷமாகக்கா ணவேண்டும். அப்படிக் காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரை ப்பூவும் முயற்கொம்பும் ஆமைமயிரும் மணலிற் றைலமும் உண் டென்பதையொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயி ல்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர்வெல்லாம் தேககுணமே.

மேல்விடை. இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக் காணேம். எ-து. நீ இந்தத்தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான அவதரத்தில் தேகங்கிடக்கக் கண்டேம் - உணர்வு அங்ஙனங் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமெ ன்பது கூடாது.

மேல்வினா. பிணமான சரீரத்தில் வாயு நீங்குதலால், அக் கினி அவியும். அப்பொழுது அறிவுங்கெடும். அவைகள் நீங்கி யது எவ்விதத்தாற் கண்டதென்னில், பிணத்தினாசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம். தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம். ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை. நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமையடையும்.

மேல்விடை. வாதம் உறக்கத்து உளது இலை உணர்வு உண ர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேசு இல்லோய். எ-து. நீ இங் ஙனம் பிணமானகாலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின் கண் நீங்காமே யிருக்கவும், அப்பொழுது தேகத்தின் கண்ணே பாம்பு ஏறிவருதலுஞ் சத்துருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமேகிட

த்தலால், வாயு நீங்க அறிவுகெடுமென்பது கூடாது. ஆதலிற் கன்மவசத்தால் அவத்தைகடோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப்பிரகாசமின்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "உடலின்வேறுயிரே னிந்த வுடலன்றே வுணர்வ தென்னி—னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா—னுடலினின் வாயுப் போனு லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி—னுடலினில் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே." என்றும், சிவப்பிரகாசவெண்பா. "உடம்பு நீயல்லை யுறக்கத்தி லெல்லா—மடங்கப் பிணமாகையாலே - யிடம்படவும்—வேறுதா னுண்டோ விடாதே யருந்துகின்ற—சோறுகாண் காயச்சுமை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இ-து. சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னியமென்றும, இத்தேகங்களைக் கன்மவசத்தாற் பொருந்துவானோர் ஆன்மாவுளனென்றும், கூறியது.

இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும், அவன் இம்மைக்கண் செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீராந்தத்தில் வேறொரு தேகத்தைப் பொருந்தி நரகத்தில் அநுபவிப்பது உண்டென்றும் சாதித்தது. (ங)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியைநோக்கி மேல் ஏகமதவாதி கூறுகின்றுன்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது. நீர் கூறியவற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும் சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற்பாவம் உண்டென்பது ஒக்கும். எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷரை மனுஷன் கொன்றால், கொன்றவன் நரகத்தழுந்துவான். அஃது உண்மை. மிருகாதி

களைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்பதில்லை. அதேனெனில், மிருகாதிகளை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் கர்த்தர் படைத்துக்கொடுத்தாரென்று எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்றதென்று கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளினுண்டீக்
கீடமையென் செய்வாய் மாந்தர்க்
காசருள்வ தெனைவேங்கை யாதியச்சா
திகளவர்சொற் கடங்கு மாறென்
காசடைந்திம் முறையுமொரோர் காற்றிரிவ
தெனமுனஞ்செய் கருமந் தன்னாற்
பேசுமச ராதியுரு வுயிர்க ளுற
லுண்மையுன்சொற் பிழையா மன்றே.

தேசு இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு ஈக்கீடம் ஐ என் செய்வாய். எ-து. ஞானரூபியாகிய ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானாகில், மலத்தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய நுண்ணிய புழுவும் மற்றும் பரமாணுவினும் நுண்ணிய செந்துக்களும் உனக்கென்ன பிரயோசனத்துக்குவரும். அவைகள் அப்பிரயோசனமென்னில், கருத்தா ஞானமயனென்பது கூடாது.

இதற்குப் பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். "அறிகிலை நரர்க்காய்வேண்டி யளித்தனன் மிருகமாதி—யிறையவனென்று யோரீ யீன்றிட மலமீ தாருஞ்—சிறுபுழு விரையு றதென்செய்குவை யதனை நோக்க—வறிவரு நுணியதேகி யனந்தநீயவையென் செய்வாய்." என்பதனாற்காண்க.

வாதியுத்தரம். சீவன்களிலே சிறியவைகளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத்தலின், எவையும் பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்ததே.

மேல்விடை. வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆசு அருள்வது எனை. எ-து. மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க்கத்துள் - சிங்கம் - புலி - யானை - கரடி - பாம்பு - தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இதப்பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுஞ் செய்தலால் உபகாரமாகப் படைத்ததென்பது கூடாது.

மேல்வாதியுத்தரம். கருத்தா ஆதியிலே ஒருமனுஷனைப்படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவாகப் பண்ணி இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங்கூற; அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்தலால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற்போயின.

மேல்விடை. அச்சாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமாறு என். எ-து. அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங்காவிடின் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம். சாபந் தவறிற்றென்னில், கருத்தா அசத்தனும். ஆதலிற் சபித்ததேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஏசுமதநிராகரணம். "வாய்திறந்தலறும் வேங்கை வல்விட மூமிழ்பாம்பாதி—நேயமற் றெவர் கூற்றுய நிகழ்வதெ னுலகத்தந்நாட்—டேயவ னுதிக் கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி—னுயகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ." என்பதனுற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அங்ஙனஞ் சாபந் தவறிற்றென்பதில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங்கவுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை. இம்முறையும் காசு அடைந்து ஓரோர்கால் திரிவது எனை. எ-து. நீ இங்ஙனங் கூறிய முறைமையும் பழுது

டைத்தாக, ஒருகாலத்திற் பாம்பு முதலியன ஒருவனுக்கு அடங்குதலினாலும் பசுமுதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினாலும் அதுவுங் கூடாது. ஆதலின், மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்ததேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம். ஏசுமதநிராகரணம். "சொல்வினனவர்க் கச்சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே—கொல்லமற்றையவு மீசனென் றிடிற் கொடோ காதி—நல்லவாவோரோர் காலத் தடங்கலா னவிலச் சாதி—யல்லல்செய் திடலாற் றீயோயறைந்த சொற் பழுதே யாகும்.' என்பதனாற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அங்ஙனமாயில், கருத்தா பட்சவாதியாம்; சர்வ சீவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி ஊர்த்த யோனியாகவுந் திரியக்குயோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மேல்விடை. உயிர்கள் முனஞ்செய் கருமந்தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையாம் அன்றே. எ-து. ஆன்மாக்க ளெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அநாதி சென்மாந்தரங்களிற் செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம். ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்தியவேதமாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்--பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்--கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்—வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்—செல்லாஅநின்றவித் தாவர சங்கமத்து—ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானென்பது அசத்தியமென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத்தால் நானாரூபம் பெற்றது சத்தியமென்றும், கூறியது. (சு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி வாமி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசரவடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினாற் பாவம் உண்டென்றும், கூறியது ஒக்கும். ஏகமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிது இடத்து உண்டு. சிறிது இடத்து இல்லை. அதுவும் மேலே உம்முடைய வசனத்தினாலே தானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒரு வினாவிற்கு உத்தரம் கூறல்வேண்டும். அஃது யாதெனில், சராசரங்களெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மரமுதலிய சீவன்களை நீர்கொன்று அருந்துகின்றீர். அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்னை. கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனாற்
சரக்கொலையிற் பெருகா திங்ங
னிழிவுதரும் பருவமடை தலினாற்கீ
ராதியைந்து மீயுந் தூய
வழகியவா னானயின்மீன் கிமெனமே
லாவர்குறைந் தடைபா வத்தான்
முழுமலப்பன் றியையருந்தும் புலையர்பன்றிக்
குறும்பருவ முறையினாமால்.

அசரக்கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது. எ-து. சராசரமெல்லாம் சீவனாதலில் அரசக்கொலையினாலும் பாவம் உண்டென்பது நிச்சயம். பாவம் உண்டாயினும்; சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை. கிஞ்சித் பாவம்.

மேல்வினா. சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசரசீவகொலையிற் பாவங்குறைந்திருப்பானேன்?

மேல்விடை. இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙன். எ-து. அந்த அசரசிவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட எழுவகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால், பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா. அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந் திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை. சீர்ஆதி ஐந்தும் ஈயும் தூய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழெனை மேலாவர் குறைந்து அடை பாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர். எ-து. பால்-தயிர்-நெய்-கோசலம்-கோமய மென்னும்பஞ்ச கவ்வியங்களையும் உலகின்கண் வழங்காநிற்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசுவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்தகுலமாக, அவனினும் உயர்ந்தகுலமென்று சொல்லப்படாநிற்பர்கள் முழுமலதேகியாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர். பன்றிக் கொலையாற் பாவங்குறைதலின்.

மேல்வினா. பன்றியிற் பாவங்குறையவேண்டியதென்?

மேல்விடை. பன்றிக்கு உறும்பருவமுறையின் ஆமால். எ-து. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினை யுடையதாகையா லெனக் கொள்க. எ - று.

பசு பஞ்சகவ்வியங்களையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். "ஆவினிலைந்து மமர்ந்தாய் நீயே யளவில் பெருமை யுடையாய் நீயே— பூவினி லூற்றமாய் நின்றாய் நீயே போர்க்கோலங் கொண்டெயி லெய்தாய் நீயே—நாவி னவுரையாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே—தேவ ரறியாததேவனீயே திருவையா றகலாத செம்பொற்சோதி." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "மாவையு ரித்ததள்கொண் டங்க மணிந்தவனை வஞ்சம னத்திறையு நெஞ்சணு காதவனை—

மூவரு ருத்தனதா மூலமுதற் கருவை மூசிமோல் விடையிs யாகனே யாகமுறப்—பாவகமின்றி மெய்யே பற்றுமவர்க்கு தைப் பானறு செய்தயிரைந் தாபெ ரம்பரனைக்—காவலெ ன இறையென் றெய்துவ தென்றுகொலோ கார்வயல் சூழ்கான பேருறை காளையையே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "இங் மின்சுவையீயுமி றைஞ்சுவார்க்—கங்கு மின்ப மடைகைக்கு காரணம்—பொங்கு தண்புன லுண்டுபுற் றின்றுநன்—மங் லந்தருங் கோவெனும் வான்பொருள்." என்றும், சிவஞான பம். "பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகவிலதன் கோமயத்திற் கூவிளந்தா னுளவா—மற்புதமாந் திருமகளவ் விள் வமதிற் பொருந்து மகிலாரம் பளிதமத னலையதனி னுளவாங்— கற்பமருஞ் சுரரமுத நவநீதத் துதிக்குங் கதிருடனே செங்கல தன் பாலதனிற் ேறன்றுஞ்—சொற்பயில்குங் குலியமறை யுற் பலநீ ரதனிற்ேறன்றியிடும் ரோசனையு மதனுதரத் துதிக்கும்." என்றும், காசிகண்டம். ஆன்குளப் படியிற் றேன்று மருந்துக டோயப் பெற்ற—வூன்பயி லியாக்கை கங்கை தோய்ந்ததா மரு ப்பினுச்சி—வான்புனற் கடவுட் பேரியா றிருக்கும்வா னிலவு காலுங்—கூன்பிறை முடித்த செல்விகொம்பிடை வதியு மாதோ." என்றும், பெரியபுராணம். "சீலமுடைய கோக்குலங் கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்—காலமுழுது முலகனைத் துங் காக்குமுதற் காரணராகு—நீலகண்டர் செய்யசடை நிருத் தர் சாத்து நீறுதரு—மூல மவதா ரஞ்செய்யு மூர்த்தமென்றுன் முடிவென்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம்: "ஏறுத மேட்டுக் கிரண்டு தலையிட்டாற்போற்—பேறுயே னங்கோழிப் பேரிட்டு - மாறுத—புன்மக்கள் வாயிற் புலையர் மலமிறைக்க— நன்மக்கள் கண்டு நகும்." என்றும், "பன்றி துன்மல முண்டா லென்பரந்துறு துடலமெங்கு—மெனறிருந் தனையோ பேதா யிளைத்தது பருக்குமாறே—னன்றியு நோய ரூறல பத்திய மடை யக் கண்டு—முன்றனு ளுணராய் நாளு முண்டனே மலமீ

துண்மை." என்றும், "அசுத்தமாமலத்தை யேதின் றவற்றினு லுடலந் தாங்கு—மசுத்தமாம் பன்றியாதி யருந்திமா நரகத் தாழு—மசுத்தருஞ் சுத்தர்போல வருவருப் புடையராகி—யசுத் தமா நிலத்திற் கீரையாதி நிதென்ப தென்னே." என்றும், "கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்தைத் தின்னும்—வீறு டன் கழுதை நாயை விரும்பியே தின்ற தென்கொ—றேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் நீதான மலமாமெல்லாம்—வேறுமோர் நர கத் தெல்லைவிதிக்கவு மிவர்க்கு வேண்டாம்." என்றும், "தம் மினு முயர்ந்தோர் கீழோர் தமதிலத்தறலுண் டாரே—லம்மவங் கவரும் கீழென்றவர்மனைப் புனலுமுண்ணு—விம்மனி தர்க டாஞ் சீச்சீயீனர்தம் மலத்தையுண்டு—விம்முடற் பன்றியாதி விரும்பியுண் டுவப்ப தென்னே." என்றும், வருவனவற் றுற்காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலையர் என்பதற்குப் பிர மாணம்: திருவள்ளுவர். "கொலைவினையராகிய மாக்கள் புலை வினையர்—புன்மை தெரிவா ரகத்து." என்றும், சிவவாக்கியர். "புலையரைப் புலையரென்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே—புலைய ரும லம்புசிக்க நாடிமீது புத்தியோ—புலையருக்கு ளொக்குமும்மை யென்று ரைத்த புல்லரும்—புலைய ராகிநரகி னுட்புகுவ ரைய ராணையே." என்றும், "ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவர வென்—றுய்வானே நூலின் பயனறிவான் - பெய்வாழுங்— காடே கரப்பவர்தம் மில்லங்க டும்புலையன்—வீடே விடக்குண் பான் வீடு." என்றும், "பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந் திடு மனிதர்கேளீர்—பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்னே—கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக் கலத்தி னிட்டு—மறையவே வைத்துத் தின்னுமனிதரே பறையர் கண் டீர்." என்றும், "புலையென்னும் புலைநீரப் புனலென்னும் புன ன்மூழ்கி—யலைகின்ற முழுமூட ரறிவென்ன வறிவென்ன—புலை யன்றன் மலமுண்ணு மெமையுண்ணும் புலையர்க்குக்—குலமெ

ன்ன நலமென்ன கூகூவென் றனகோழி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். "அன்றியும் பெருமை மிக்க வலகில்யோ னிகளிற் றேயா—தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவரீ யிழிந்த பொல்லாப்—பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்கெல்லா—மொன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்தாற் பசு உயர்ந்ததென்றும், பன்றிதாழ்ந்ததென்றும், கூறியது. (எ)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

பசுவும் பன்றியும் மிருகசாதியபேதமாயிருக்கப் பருவபேதம் வருவானேனென்றவளவில் அவனைநோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா
 னுடரெனலின் மொழிந்த வானுஞ்
செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்படுமாங்
 கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு
நிறைவினொடு குறைவெனவான் பன்றியிவற்
 றருங்கொலைக்க ணிகழும் பாவ
மறினுரிவை யெனக்கொலைமை யசரமதிற்
 குறைதருமென் றறைவ ரன்றே.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலையரும் மானுடர் 'எனலின் மொழிந்த ஆனும் செறிமலப்பன்றியும் மிருகம் எனப்படும். எ-து. வேதாகமவிதிகளை அறிந்த பிராமணரும் அவைகளை அறியாத புலையரும் மனுஷசாதியென்று சொல்லப்படுதல்போல முற்கூறிய நிருமலதேகியாகியபசுவும் சமலதேகியாகிய பன்றியும்

மிருகசாதியென்று சொல்லப்படும்.—பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழா நிற்கும் நிறைவினொடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருங்கொலைக்கண் நிகழும். எ-து. இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக்கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக்கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல் போல மிருகங்களுள் பசுக்கொலையிலேறியும் பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க. இவையென அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர். எ-து. இத்தன்மைபோலச் சரகக்கொலையிலே பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். எ - று.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அரனுநி யொருமூவரமரேசர் மருமானு--மொருவாம லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு—மரிதாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ—மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே." என்றும், காசிகண்டம். "உறுபுல னடக்கி வேத நெறிவழி யொழுகிநின்ற—வறுதொழிலோரு மானுங் குலமொன்று மவருளாய்ந்து—மறுவறு மறையோர் தம்பான் மந்திர மனைத்தும் வைத்தேன்—றுறுவிலை யவிக ளியாவுந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்." என்றும். வருவனவற்றுற்காண்க.

இ-து. பிரமகத்தி கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக்கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல் போலப், பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது. (அ)

பின்னும் வாமியைநோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையுமென்பதற்கு மேலும் ஓருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற்
குறைப்பினுயி ரகலா பாவங்

குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதிக்
களித்துணவக் கொலைமை தன்னோ
டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேய்ந்
தழியுமன் னோர்க்கூட் டொணுதா
னன்றறிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா
லுதைப்படுதெவ னலமில் லோயே.

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை. எ-து. தாழ்ந்த பருவத்திலே அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்திருக்கு மென்ப தன்றியும், பின்னும் ஒருவிதத்தாலும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்று கூறப்படும். அது எதினுலென்னில், அசரவடிவங்களானவை சரவடிவங்களைப் போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்குமிடத்து நாசத்தையடையாது பின்னுங் கிளைத்தெழுதலானும், தறித்தகோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்த்தலானும், அக்கொலையால் வரும் பாவஞ்சரக்கொலையிற்போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: புலான்மறுத்தல். "மரக்கோட்டைக் காதிவந்து வைத்தான் மரமு—மரக்கோடுந் தாளிரண்டாய் வாழுஞ் - சரிக்கின்ற—வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத்தான் மற்—றீருயிர்தா னுமோ வியம்பு." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மேல்வினு. அப்படி அசரக்கொலையாற் பாவம் அற்பமாய் வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீராந்தத்தில் அநேகமாகச் சுமக்கும். அஃதன்றியும், அசரமுயற்சியா லுண்டாகுஞ் சரக்கொலைகளும் அனந்தமாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனுபவியாது நீங்குமாறெங்ஙனம்?

மேல்விடை. அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக்கொலைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவு ஆதியில் சார் பாவமும் தேய்

ந்து அழியும். எ-து. ஒரு விவேகியானவன் அசரபதார்த்தங் களை வேதாகமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னூட்டிப் பின்னுண்பானாகில், அன்னங் காய் தழை முத லிய அசரக்கொலையால் வருந்தோஷமுமற்று, உழுதல் கூலிவே லைசெய்தல் வாணிகஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங் கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமூட்டல் தண்ணீர் கவர்தல் நெற்குத்துதல் என்பன கூடப் பத்துவிதத்தான் வரும் பாவமும் அவ்வக்காலத்தில் நட்டமாதலின், அவனுக்குச் சரீராந் தத்திற் சுமக்கும் பாவமேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "தேவரதிதியன றேசிகர்க்கென் றட்டவனந்—தேவருல கத்திலமிர்தென்." என் றும், சிவதருமோத்தரம். "தலத்துழல் கூலிவேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை—குலைத்தசொற் கூட்டுங் கோப மசத்தியங் கூறலுள்ளு—மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக்கனீ ரரிசி யென் றே—யிலக்கணத் தியம்பும் பத்துந் தமக்கெனிற் பாவ மீட்டும்." அன்றியும், "தேசுறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச் செய்யி—னாசமாம் பாவபேதந் தம்மையே நாடிச்செய்யிற்— பாசமா நரகபேதப் படுகுழிப் படுத்தி யென்று—மூசல்போலு ழல்வித்தாக்குந் துயரினுக் களவுமுண்டோ." அன்றியும், "அட் டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வன்பா—விட்டுமிக் கதனை யுண்கை யமுதமீயாதே யுண்கை—கட்டமுங் கடுவுமாவி கழிந்தவூன் காயந்தானு—மொட்டியே யுடலிற்றோன்றும் புழுவு மென்றெழிக வோர்ந்தே." அன்றியும், "இறவா திருக்கச் செய்யு மருந்தியாதே யெனினு மில்லகத்துத்—துறவா திருந்தார் மூவ ரொடுந் துய்த்தல் கடனே துயக்குற்றுப்—பிறர்சொல் பழியும் பேணாதே பெரியோர் தமக்கு நாணாதே—சிறிது மிரக்கஞ் செய் யாதே தானே யருந்துஞ் சிதடனுமே." என்றும், காசிகண்டம். "தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமிர்

தினு மினிதா—மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக்—கூவல்போ லாழ்ந்த பாழ்வயி றதனிற் கொட்டுதற் கமைத்த வெண்சோறு—நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்றிடு மென்பர்நன் குணர்ந்தோர்." அன்றியும், "உம்பர்வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார்—தம்பசிக் கன றணிப்ப நனிதுய்த்த விவரை—வெம்பு கண்டக ருளத்தின் மிக வெம்மை புரியுங்—கும்பிபாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறிவாய்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மேல்வினு. இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்தால், குருவாதிக்கு அர்ப்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. அன்னோர்க்கு ஊன் ஊட்டொணுது. எ-து. குருவாதிநால்வர்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணுமையின், அதுசெய்தலிற் சரக்கொலைமை நீங்குதல் கூடாது. அதென்போலவெனில், ஒருவன் ஒருகுற்றஞ் செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும் பொருட்டு இராசாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப்பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போனுனேயாகில்; முன்பு அவன் செய்த குற்றமும் தீராது பின்புத் தண்டிக்கப்படுவான். அதுபோலப் பிரீதியில்லாத மாமிசத்தை ஈசுராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக்கொலைமையுந் தீராமல் அநார்ப்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினு. மாமிசம் ஈசுரப்பிரீதியன்றென்பது கூடாது. முன்பு கண்ணப்பர் நிவேதித்திருத்தலின்.

மேல்விடை. நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனைச் செருப்பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே. எ-து. கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்திபெற்றுரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதேனெனில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தபோபலத்தினுலே ஒருகாலத்திற் காளத்தியீசுரரைக் கண்டமாத்திரத்திலே பேயின்

கட் பிடியுண்டாளொருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தியீசுரருடைய சரித்திரமாக நிற்றலால்; அவர்க்கு மோக்ஷங்கைகூடிற்று. அவர் உன்னைப்போல ஒரு ஆசனை அடைந்து இதுபாவம் இதுபுண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாகாது என்று ஒருகாலுங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர். அவர் முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பத்திமிகுதியினாற் செய்தனர். அவர்போல ஒருவன் ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய் நீரால் அபிஷேகம்பண்ணிச் செருப்புக் காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியுஞ் செய்யலாமென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன்போய் விழும் நரகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவருமில்லை. ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது. மிருதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே. எ - று.

இ-து. எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசுராதிபூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர்செயல் பத்தியென்றும், கூறியது. (௩)

பின்னும் வாமியைநோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபோலப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோ
  ருளரெனிலிஞ் ஞாலத் தூடே
கலந்துமுத்தி யடையு நர்க்கெல் லாமதுவோ
  கதியுலகங் கடந்த பத்தி
வலந்தனை நீ விதியெனக் கூறுதல் பழுதான்
  றனையிமய வரைமா துக்கிந்
நிலந்தனிற்பத் திரைமுதலாஞ் சத்திகட்கும்
  வரைவெனினீ நிகழ்த்த றீதே.

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உளரெ னில் இஞ்ஞாலத்தூடே கலந்துமுத்தி அடையுநர்க்கு எல்லாம் அதுவோ கதி உலகங்கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக்கூறு தல் பழுது. எ-து. உலகத்தின்கண் ஓரொருவர் பத்திமிகுதி யாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமா ணித்தல் கூடாது. அதேதெனென்னில், சண்டேசுரநாயனார் பிதா வைக்கொன்று முத்தியடைந்தாரென்றும், சிறுத்தொண்டநாய னார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தாரென்றும், அதுவே வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக்கொன் றும் முத்தியடைவாரில்லை. அப்படிப்போல இப்பொழுதும் ஒரு வனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்ததாயினும், விசேடித்து ஒருகருமத் தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒருவர் பத்திமையாற் செய்தபடி தானுஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன் னோர் சரித்திரத்தைப் பிரமாணித்தல் கூடாது. மேலும், விதி மார்க்கத்தையொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும் பிரமா ணிக்கவொண்ணாது. அதெப்படியென்னில், ஓரேரியின்கண் ணே மிகுந்த வெள்ளமானது ஒருகாலையில் நடுவே முறித்துக் கொண்டு சென்றதாயின், அதுவே ஏரிக்குக் கலிங்கென்று விடு வாரில்லை. ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அது போலக் கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர்செய்த உலகாதீத மாய சிவானுக்கிரக வலியினையுடைய மிகுத்த பத்தியை நாளும் விதியென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பலென் பது மிகுந்த குற்றமென்று அறிவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: "வெள்ளமிகுத் தேரிநடு வுடைத் தோடி னதுகலிங்காய்விடுகி லாரப்—பள்ளமடைத் திருபுறத் துங் கடைவிடுவ ருலகோரப் பரிசு போல—வுள்ளமிகுத் தறி வெழலாற் பத்திமிகுத்தமையானொன் றொருவர்செய்யிற்— றெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபின்னும் புரிகுவரோ தெளிவி லோயே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஈசுரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதியில்லை யென்பது கூடாது. ஈசுராபின்னமாகிய உமாபரமேசுவரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை. இந்நிலந்தனில் பத்திரைமுதலாம் சத்திகட்கும் வரைவெனின் இமயவரைமாதுக்கு நீ ஊன்றனை நிகழ்த்தல் தீதே. எ-து. தம்பனம் மோகனம் உச்சாடனம் வசியம் ஆகருஷணம் வித்துவேஷணம் பந்தனம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்ட கன்மங்களையும் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் பத்திரையாதிய அனந்தசத்திகளில் ஒவ்வொருசத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச்சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின் அவர்கட்குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்செய்து அச்சத்திகளது பரிசாரக பேதமாகிய பைசாசங்கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவேதிப்பார்களாதலின், எல்லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உலகத்தின்கண் உயிர்களையெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய முப்பத்திரண்டறங்களையும் வளர்க்கும் பேரருளினையுடைய உமாபரமேசுவரிக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்னவார்த்தையே அதிபாதகம். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: "மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திகடேவர்களெவர்க்கும் வழங்குமுரு—னண்டியிருந் துள பூதபிசாசங்கட் களித்திடுவரதனை நீயுங்—கண்டிருந்து முமைக்குரைத்தாயதிபாவ மெண்கருமங் கருதினேனுன்—கொண்டவண்குழ்பூதாதிக் கிடுவரன்றிச் சத்திகள்பாற் குறுகா ரன்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறியாகக் கொள்ளொணாதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச நிவேதனம் அயோக்கியமென்றும், கூறியது. (௧௦)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு அர்ப்பிதமாகாவிடினும்; அச்சத்திகளது பரிசாரகபைசாசங்கட்கு இடுதலினாலும், சரக் கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சுடுகினும் பானைவேகல் பிரமாணம்போலு மென்றாயாகில்; அது கூடாதென்று மேலுத் தரங் கூறுகின்றார்.

தீதிலசத் திகட்சூழ்ந்தோ ரிடுமூனாண்
  டமரரன்றிச் செறிபூ தாதிக்
காதலின்மற் றவையுணலா னகலினுமக்
  கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான்
மீதலத்து மசுரரிராக் கதரு முண்ப
  ரூனதனை விரும்பா ரென்றுஞ்
சோதிமணி முடியமுதா சனர்சுரத்தன்
  மையினாற்பூ சுரரைப் போலும்.

தீதிலசத்திகட் சூழ்ந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு அமரரன் றிச் செறிபூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உணலான் அகலினும் அக்கொலைமைமுழுது அகன்றிடாவால். எ-து. குற்றமற்றபத் திரையாதி சத்திகளிடத்து அட்டகன்மங்களைப் பெறுவோர் கள் அவரது சமுகத்துள்ள தேவகணங்கட்கன்றிப் பூதபைசா சங்கட்கு மாமிசம் நிவேதிப்ப துண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம் நீங்குமென்பது கூறினை. அது கூடாது. அவ்விடத்துண்டாகிய பூதாதிகளுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலைமை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது. அதெ ப்படி யென்னில், ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயிருக் கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவைவழிபட்டு அவனது கருணை யாற் றீர்த்துக்கொண்டானாகில்; இராசாவுக்கு மிகவுந் துவே ஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் இராசா வின் வாயில்காப்போன் அனுசரணையாற் றீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது. அவர்களாற் றீருமிடத்தும், கிஞ்சித் மிதஞ் செய்வ தொழிந்து குற்றமுழுதும் பரிகரித்தல் கூடாது. குற்றமுழுதும்

பரிகரிக்க நினைக்குமிடத்து அவர்களுக்குங் கூடவே தண்டனை வரும். அப்படிப்போல நாம் அசரத்தினால் வரும் அற்பபாவத்தை ஈசுரப் பிரீதிபண்ணித் தீர்த்துக்கொண்டோமாயின், ஈசுரப்பிரீதியல்லாத சரக்கொலைத்தோஷத்தைச் சத்திபரிசனபைசாசங்களால் நீக்கிக்கொள்ளுவே னென்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும், அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதைகளுக்குந் தங்களுக்கு ஈசுரன் அமைத்த முறைமையொழிந்து ஏறக்குறைய நடந்தார்களாயின், அவர்களுஞ் சனனமரணப்பட்டு வருந்துவாரென்பது நிச்சயம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "யாதொருதெய்வங்கொண்டீரத்தெய்வ மாகியாங்கே—மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய்வங்கள்——வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு—மாதலானிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மேல்வினா. துர்க்காதிசத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது யோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின்கணிருந்துள முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது அயோக்கியம்.

மேல்விடை. மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண்பர் என்றும் சோதிமணிமுடி அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினால் பூசுரரைப்போலும். எ-து. வானுலகத்தும் அசுரராக்கத பூத பிசாசாதிகளே மாமிசபக்ஷண யோக்கியர். பிரகாசம்பொருந்திய மணிமுடிகளைத்தரித்துள தேவர்களாவார் அமுதபக்ஷணயோக்கியர். அத்தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்கவொண்ணாதென்பதற்குப் பிரமாணம் அநுமானம். அஃதெங்ஙனமெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை. தேவத்தன்மையுடையவர்களாதலின். எங்கே தேவத்தன்மையுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் பூசுரர்போலும் ஆதலிற் றேவர்கட்கு மாமிச நிவேதனம் அநர்ப்பிதமென்றறிவாயாக. எ - று.

இ-து. சத்திகள் பரிசனபைசாசங்கட்கு மாமிசநிவேதித்த லாற் சரக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும் அசுராதிகளுக்கே மாமிசம் அர்ப்பிதமென்றும், தேவப்பிராமண ருக்கு மாமிசம் அநர்ப்பிதமென்றும், கூறியது. (௧௧)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனங்கூறிய அனுமானத்திலே தோஷமுண்டு வியாத்தியின்மையின். அஃதெங்ஙனமெனின், சபக்கமாகிய பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண் ணுமை நியமமில்லை யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின். என்றவளவில் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பூசுரருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன்
றருந்தலின்விண் புகுதா நிற்பர்
கோசமெடுத் துரைநவிற்று சிரியர்சிறுர்க்
கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன
ராசுமிகு துயர்விளைத்து மிதமதுவாப்
பொருள்பெறலி னரியவேத
வோசைமிகு மமருலகை யவர்வதைத்த
சீவனும்பெற் றுய்தலாலே.

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசரருக்கு இழிவு இலை விண்புகுதாநிற்பர். எ-து. பூசரர் யாகத்தின்கண் சீவகொ லைபண்ணிப் புலாலுண்டார்களாயினும், புலாலுண்டோர்கள் அடையும் பாவத்தினையடையாமல் அதனால் மிகுந்த புண்ணிய ராகித் துறக்கலோகமடையா நிற்பர்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும் புலாலுண்டதேயில்லை.

மேல்வினு. பூசுரர் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்தும் புலா லுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய வேண்டியதென்?

மேல்விடை. கோசம் எடுத்து உரை நவிற்று ஆசிரியர் சிறுர்க்கு இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்னர் ஆசு யிரு துயர் விளைத்தும் அது இதமா பொருள்பெறலின் அவர் வதைத்த சீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப் பெற்று உய்த லாலே. எ-து. புத்தகத்தின்கணுண்டாகிய சத்தங்களைப் பள்ளி யின்கட் சிறுவர்கட்கு ஓதுவிக்கும் உபாத்தியாயரானவர் அன் னோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை விளைக்கும் பொருட்டு முன்னர் அநேகங் குற்றமாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக்கொள் ளுதலின் உபாத்தியாயரும் பொருள் பெற்றுச் சுகமடைதல் போலப் பூசுரர் யாகத்தின்கட் கொன்றசீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேதவோசை முழ ங்குதலையுடைய தெய்வ லோகத்தை யெய்திச் சுகமடைதலால் யாகம்புரிந்த பூசுரரும் பரமேசுரனது அருளினுலே வானுலகம் புகுந்து உய்யா நிற்பர்கள். எ - று.

இ-து. யாகத்தின்கட் பூசுரர்விதி புரிதலாற் பாவமில்லை யென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியைப் பின்னும் வாமி நோக்கி யாக நிமித்தம் இறந்த சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்வி த்தானென்று வினவ, மேலுத்தரங் கூறுகின்றூர்.

உய்ந்திடுமம் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா
  னவ்வூன்றாய் துறலாற் சுத்தி
தந்தமறை மந்திரராற் றழல்விடங்கெட்
  டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வூ
னிந்தடைவு புரியவுனக் கிருமறைகூ
  றுதியற்றற் கியம்பா நிற்கு
மந்தவுரை யிறைமொழியன் றூரணத்துக்
  கதுவிருத்த மாகை யாலே.

உய்ந்திடும் அம்மகத்து அவிமுன் பரன்கொளலான். எ-து. யாகத்தின்கணிறந்துள சீவன் சொர்க்கமடையும் அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு அவிப்பாகங் கொடுத்தலின்.

உருத்திராவிப்பாக முதலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சுந்தர மூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "கட்டக் காட்டினடமாடுவ ரியாவர்க்குங் காட்சியொண்ணார்—சுட்டவெண்ணீறணிந் தாடுவர்பாடுவர் தூயநெய்யால்—வட்டக்குண் டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வா—ரட்டக்கொண் டுண்பதறிந்தோ மேலுமிவர்க் காட்படோமே." என்றும், பெரியபுராணம். "வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா—லையுமனத் தினிமை யினி லையமிக மென்றிடலாற்—செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்பு தருந்திருந் தவியி—னெய்யும்வரி சிலையவன்று னிட்டவூ னெனக்கினிய." என்றும், வருவனவற்றுற்காண்க.

மேல்வினா. நன்றுயிற்று. முன்னந்தேவார்ப்பிதமல்ல புலாலுணவென்று சாதித்தல்வேண்டிப் பிராமணரைத் திட்டாந்தங் கூறினீர். அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசிக்கின்றாரென்பது கொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தேவாதிபராகிய உருத்திரற்கு மாகுமென்றீர். முதல் ஆகாதென்றதெது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசேடம் யாது?

மேல்விடை. அவ்வூன் தூய்து உறலால். எ-து. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசமும் யாகமல்லாதவிடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்தமாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசம் யாதினாற் சுத்தியடைந்தது?

மேல்விடை. சுத்தி தந்தமறை. எ-து. அது வேதமந்திரத்தாற் சுத்தியடையும்.

மேல்வினா. அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுரு மாறி மரக்கறி ரூபமடையவேண்டும். அஃதின்மையாற் சுத்திய டைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை. மந்திரரால் தழல்விடங்கெட்டு உரு இருக் குந் தன்மைத்து அவ்வூன். எ-து. மந்திரவாதிகளினாலே அக் கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச் சத்திதம்பனை யடைந்ததுபோ லவும் மந்திரத்தாற் றடைபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்க ளெல்லாம் ஒருவரை மிகக் கொல்லுந் தன்மை கெட்டதுபோல வும் வேள்விக்கணிருந்த புலாலும் மாமிசத்தன்மை கெட்டு நிரு மலத்தன்மையடையும். அப்படியாதலின், அது உருத்திராதி தேவார்ப்பிதமாம். அதனாலே அந்தவுடலத்தின்கணிருந்த சீவ னுந் திவ்வியபோகத்தை அடையும். அப்படிப் பரசீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்விமுடித்த பூசுரருந் திவ்வியபதவிக்கனுகூல மாகிய சிறப்பினை அடையாநிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரி யோம்புஞ்—சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—பிற ப்பில் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை—மறப்பி லார்கண் டீர் மையறீர்வாரே." என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவா ரம். "சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடை யடிமை செய்ய--வெந்தைநீ யருளிச்செய்யா யாதுநான் செய்வ தென்னே—செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே—யந்தியும் பகலுமாட வடியிணை யலசுங் கொல்லோ." என்றும், சுந்தரமூ ர்த்திநாயனார் தேவாரம். "ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந் தானு யூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய்ப்—பொருமேவு கடலா கிப் பூதங்களைந்தாய்ப் புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரிசடையி னானைத்—திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்த க்க வந்தணர்க ளோதுகக ரெங்கும்—கருமேதி செந்தா மரை

மேயுங் கழனிக் காஞட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே."
என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். இப்படி நீர்சொன்னது சத்தியம். யாவ ஞெருவனுகிலுஞ் சரக்கொலைபண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்திஞலே சுத்திபண்ணி அவற்றிஞனைத் தேவா ர்ப்பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக் குறித்துக்கொன்று தின்ருஞ யின் அவன் நரகத்தழுந்துவனென்பது உபயமதசித்தமே. ஆத லால், நாமும் மந்திரோபதேசத்திஞற் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதஞன்புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமுகத்துள்ள ஈசுராதி தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசாத ங்கொள்ளுதலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையா தலின், உம்முடைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

மேல்விடை. இந்த அடைவுபுரிய உனக்கு இருமறை கூருது. எ-து. நம்முடைய வேள்விபோலப் பசுப்படுத்து வாம பூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவிதியின்மையின், அப் படிச் செய்தல் கூடாது.

மேல்வாதியுத்தரம். வேதவிதியில்லாததுகொண்டு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. பசுப்படுத்து மாதாவுக்கு அர்ப்பிதம் பண் ணலாமென்று வாமதந்திரவிதிதமுண்டு.

மேல்விடை. இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறைமொழி அன்று. எ-து. அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசுரவாக்கியமன்று.

மேல்விஞ. வாமதந்திரம் அநீசுரவாக்கிய மென்பது எதிஞல்?

மேல்விடை. ஆரணத்துக்கு அதுவிருத்தம் ஆகையாலே. எ-து. நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலினெனக்கொள்க. எ-று.

இ-து. வேள்விக்கணிறைந்த சிவன் சொர்க்கமடையுமென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி அன்றென்றும், ஆதலின் அந்நூல் ஈசுவரவாக்கியமன்றென்றும் கூறியது. (௧௩)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல்வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோதமாதலின் வாமதந்திரம் அநீசுவர வாக்கியமாவதில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அநீசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும்; அவனைநோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆகியவெக் கலைத் துணிவு மவற்றுளவற்
றுளதெவற்று மடங்கா தாத
லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற்
றுளதிழுக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி
வாகுறவுண் டதைமதியே லருளானு
கமவேத வழிவந் தோர்க்குண்
டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு
மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட்டேரே.

ஆகிய எக்கலைத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்றுளது எவற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி ஏகனுரை. எ-து. உலகின் கணுள்ள பலசமய நூல்களும் மிருதி புராண கலைஞானதிகளும் வேதாகமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களாதலாலும் அவைகளில் முடிந்தபொருள்களை வேதாகமங்கள் ஒரோவிடத்து எடுத்துக் காட்டுதலாலும், வேதாகமத்துட் டுணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அத்தமாகையினாலும், வேதாகமங்களிரண்டுமே

ஈசுவரவாக்கியம். அதெப்படியென்னில் இராசாவின் வாயிற் கணக்கிற் கிராமவழிக்கணக்குக்கள் அளவிடப்பட்டு அக்கிராம வழிக் கணக்குக்களின் இராஜாவின் வாயிற்கணக்குக்கள் அளவிடப்படாமை போலுமெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "அருமறையாகம முதனூ லனைத்து முரைக்கையினு ளளப்பரிதா மப்பொருளை யரனருளா லனுக்க—டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ் சாதித்து—மிருதி புரா ணங்கலைகண் மற்று மெல்லா மெய்ந்நூலின் வழிபுடையா மங்கம் வேதாங்கஞ்—சுருதி சிவாகம மொழியச் சொல்லுவதொ ன்றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணுதே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

மேல்வினு. எல்லாச்சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாகமத்தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விடை. இயம்பும் அவற்றுளது இழுக்கென்று. எ-து. உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாகமங்கள் சொல்லும். சொல்லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துதியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேதெனெனில், கொலைமைசூழ்தலின். இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்—கொல்லாமை சூழுநெறி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்ருேர்க்குத் தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும். நாதாந்திகளாயினேர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளையடைந்து உலகின்கண்ணே வந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை. எவர்க்கும் சித்திவாரு உற உண்டு அதை மதியேல். எ-து. உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்னோடு சமான பாஷாண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகத்தின் கண்ணே துர்த்தேவதை பூதபைசாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்மபலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத்தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக்குண்டான சக்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின்; உன் சமயத்துக்கு மாத்திரமுண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, சித்திபிரதானமாக நாட்டவேண்டும். சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விடுவிடு.

மேல்வினா. சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில், எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னாது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்? மேல்விடை. அருளால் ஆகமவேதவழி வந்தோர்க்கு ஓகைதரும் பிரமசித்தி உண்டு. எ-து. திருவருள் துணையாக வேதாகமவழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவராலுங் கிட்டுதற்கரிதாய நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "அருளினா லாகமத்தே யறியலா மளவி லானுந்—தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே—மருளெலா நீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவிமாயா——விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

சுத்தமுத்தியடைந்தாலொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளும் துன்பமே யில்லா தின்பமில்லை யென்பனகுறித்து ஓகைதரும் பிரமசித்தியென்று கூறினாரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "தனக்குவமையில் லாதான்றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்—மனக்கவலை மாற்றலரிது." என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "செல் வநெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச்செ ல்வ முயர்கின்ற—செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல் வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்றும், திருமந்தி ரம். "ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்—கழிந்தேன் கடவுளுநானு மொன்றானே—னழிந்தாங் கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன்—செழுஞ்சால் புடைய சிவனைக்கண்டேனே." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "விடையின்மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை—யடையிலன்புடையானை யாவர்க்கு மறியவொண்ணா—மடையில்வா ளைகள்பாயும் வன்பா ர்த்தான் பனங்காட்டூர்ச்—சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாரா தார் சார்வென்னே." என்றும், திருவாசகம் "நெறியல்லா நெறி தன்னை நெறியாக நினைவேனைச்—சிறுநெறிகள் சேராமே திரு வருளே சேரும்வண்ணங்—குறியொன்று மில்லாத கூத்தன் றன் கூத்தையெனக்—கறியும் வண்ண மருளியவாறார்பெறுவா ரச்சோவே." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "இம்முறையமரு மிடுக்கணெய்துவர்—தம்மினு முயர்ந்தவர்பதத்தைத் தாமுனி—யெம்முறையானுமெய் யிடுக்க ணெதுவே— செம்மைய செல் வமே சிவானு பூதியே." என்றும், தத்துவாமிர்தம். "மூவரேமு தன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ்—சாவதோடுறு சனன மென் சாகரத் தழுந்தி—மேவுபாதியிற் பட்டொண் மிருதியுற் றழியுந்—தேவர் தம்பதந் தீதென மிகவெறுத்தனனால்." என் றும், சொரூபானந்தசித்தி. "ஆதலானறியுமறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரமமொன்றுமே காண்பான் பேறும்பே ரின்பமாய்ப் பிறத்தல்—சாதலற் றிரு க்கு மகனையோர் வருத்தமின்றியே சாரலாயிருக்க—வாதரித்த றியா ரற்பமே விரும்பி யனர்த்தக் கத்திலே யமைவார்." என் றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இத்தன்மையுடை

யண வேதாகம நெறிகளாதலின், அவைகளே அதிகமென்ற தெனக்கொள்க.

மேல்வினா. ஆனால் உமக்குப் பிரமனு சித்திக்குமாயின் அச்சித்தி அப்பிரத்தியக்ஷமே. எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா.

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதன்று உளத்துள் தேரே. எ-து. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரணவஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் உலகத்தின்கண்ணே இல்லை. அஃதெங்ஙனமெனின், பூச்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஒருவனுக்கு ஓர்கிராமமணியவிசாரணை இன்மையால், அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை. அதுபோலுமெனக் கொள்க. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே—கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித்திடு மாகாதே—பெண்ணலி யாணென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே—பேரறியாதவனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே—யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே யென்னை யுடைப்பெரு மானரு ளீச னெழுந்தருளப்பெறிலே." என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளைபாடல். "பொருளுங் குலனும் புகழுந் திறனு—மருளு மறிவு மனைத்து-மொருவர்—கருதாவென் பார்க்குங் கறைமிடற்றாய் தொல்லை—மருதாவென் பார்க்கு வரும்." என்றும், அனுபவசாரம். "அறமுநல்கிடும் பொருளுடனின்பமு மருந்தவங் களுநல்குந்—துறவுங்கல்வியுந் துணிவொடு நிலைமையுந் தூய்மையு மிகநல்கு—நிறமுநீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்வீடது நல்கு—மறிவ

னன்கழ லொழியவங் கலைவினைத் தழிபவ ரறிவென்னே."
என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. வேதாகமம் ஈசுரவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தியென்றும், கூறியது. (௧௪)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாகமவழிப்படி நடந்துளோர்க்குப் பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர்சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாமதந்திராநுசாரணைபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாகமவழி நின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோவென்று பிரயாசப்படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேகமென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திலைகொல் கீழ்நெறி சேர்வதெளி
துயர்மனையுஞ் சேரக் கிட்டா
சார்ந்திடின் வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம்
மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின்
பேர்ந்திடுமெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ
கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங்
கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின்வரு
மெனிற்கடையாக் கொள்வ ரன்றே. 15

தேர்ந்திலைகொல் கீழ்நெறி சேர்வது எளிது உயர்மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின் வேண்டிய தருமால் எம்மிறையும் தனைத்தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப் பின் பேர்ந்திடும் எண்கருமிகள் சார்வு உன்னது. எ-து. இங்ஙனம் கூறியவற்

றுள்ளும் இதனை நீ மிகவும் விசாரியாது கூறினை. அஃதெங்ஙன மெனின் இப்பூமியின்கண் ஒரு புலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுதலும் அரிதல்ல. எளிதிருக்கும். அவனாற் பெறும் பயனும் புல் விறகு முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினேகித்தல் ஒருவர்க்கும் எளிதிற்கூடாது. அவனது வாயில் மந்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச் செய்கிற உபசாரத்தளவில் ஏககாலத்தாயினும் அநேககாலத்தாயினும் இராசசமுகங் கிட்டுதல் செய்வன். அப்படி அந்த ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம்வர நடந்தானாகில், அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதியாக்குவன். அப்படி எம்முடைய கர்த்தாவை யாவனொருவன் கருதிச் சுருதி குருசுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானாகில், அவனைத் தன்மயமாக்குவன். அதுவன்றி, இவ்வுலகின்கண் ஒரு மகத்துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு அருந்தல் பொருந்தலையும் சத்தியையும் பிறராலடைந்தும் அச்சரீராந்தத்து அழிவனவாகிய தம்பளுதி அட்டகன்மங்களை ஒரு பொருளாகக்குறித்த புல்லறிவாளர் அனுசரிக்கும் நெறிகாண் டன்னுடைய வாமதந்திராதி கொடுநெறிகள்.

இதற்குப்பிரமாணம்: "வலிதொருபுலையன்றன்மனைக் குயர்ந்தோர் வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ்—சொலுமுன முடிப்ப னமைச்சராதிகளாற் றுரைதனைப் பலபகலடைந்தோர்க்—கலகில்வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்வர்புன் றேவரெண்கருமங்—குலவு மீசனுந்தன் னடியராற் றனையே குறுகினார்க் கருளுவன் றனையே." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

மேல்வினா. ஆனால் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோக்ஷத்தை வேண்டிய ஞானிகள் அனுசரியார்களோ?

மேல்விடை. உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானங் கூர்ந்தவர் வான் சிறப்பெனினும் கொலையின் வருமெனில் கடை

யாக் கொள்வர் அன்றே. எ-து. கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினானும், சத்திபூசையின்கண் அனேக ஸ்திரீ கணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினானும் உனக்கொருவர் நிகரில்லையென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சினேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கைதாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமூடனாகிய உலோகாயதனாலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும் கேட்பாயாக. ஆருடஞானத்தையுடைய நாதாக்கள் மோக்ஷமெளிதிற் கிடைப்பதாயினும் ஒருகொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக்கடையான மோக்ஷமாகக் கைவிடுவாராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளைக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள். எ - று.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. "வாழுமே வல்லை வாமி வலக்கைதாவென்னு யிர்க்குத்—தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடினில்லை கண்டாய்—கோழைமா னுடர்தி தென்னுங் கொலைகளாதிகொண்டே—சூழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னையே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

கொலையான் வரும்பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வரென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்—கொன்றாகு மாக்கங் கடை." அன்றியும், "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற—னுயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்மநெறியை வேண்டார்களென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்—வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்ற

பேர்—வேண்டார்கள் கன்மமிகுசிவயோகிகள்—வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமியோ ரார்ந் தன்பே." என்றும், புலான்மறுத்தல. "இம்மைப் பயனு மிருநாலு கன்மங்க—டம்முட் குறித்தான் கொடுநூசித் - தம்மார்க்கஞ்—செய்வ தலது சிவஞானு வாரிதி சேர்ந்—துய்யுமவர்க் காகாவுணர்." என்றும், மற்றும் வருவனவ ற்றுற்காண்க.

இ-து. துர்த்தேவதா பிரசன்ன மெளிதென்றும், அதனுன் வரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்டகன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்லறிவுடையோரென்றும், சிவப்பிரசன்னம் மிகவும் அருமையுடையதென்றும், அதனுன் வரும்பயன் மோக்ஷமென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவுமுயர்ந்த தத்துவஞானிகளென்றும் கூறியது. (கரு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாமி கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலைசெய்தலும் பலாலுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெனில, உலகத்தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்களெல்லாம் ஞானிசரித்திரம் அக்கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான். அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகள் சார்ந்ததாயினுஞ் சுட்டு நீறாகுதலபோல, ஞானியானவனும் யாதொரு புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று தீதென்று பாராமற்கொண்டு ஞானுக்கினியாற் றகனம் பண்ணிப்போடுவன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவரே புலாலுணவு விடவேண்டும் ஞானிக்கு அஃதில்லையென்றுயாகில்; அவ்வுரை பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்முர்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச்
சுடுதலினு லன்றியாதுந்
தின்றன்மரு ளருளினர்வீட் டமுதுளசீ
ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானுய்க்

கன்றியெரிக் குதல்விலக்க லிலவூணிற்
சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ
ரொன்றருந்த லெனையொருவன் றாவுணினூன
கொலைதடுத்தாண் டுரைத்திடாயால். ௬

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அருவினையைச் சுடுத லினால். எ-து. அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பதொக்கும். அதுகொண்டு நீ கூறியது அருத்தமன்று. மற்றெங்ஙனமெனின். ஞானியானவன் சஞ்சிதகர்மத்தைக் குருகடாக்ஷத்தாற் போக்கிப் பிராரத்தகன்மத்தை எடுத்த உடலின்கண்ணே அனுபவித்துத் தொலைத்து மேலுமொரு சனனத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமியகர்மத்தைத் தத்போதமிறந்தவிடத்து உண்டாகிய ஞானக்கினியாற் சுடுதலின்; அக்கினிக்கொப்பென்பர்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவப்பிரகாசம். "எல்லையில் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி—னொல்லையி னகலு மேன்ற வுடம்பழ வினைக ளூட்டுந்—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைக ளுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழு லற வழிந்து போமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அன்றியாதும தின்றல் மருள். எ-து. அல்லது யாதொரு பதார்த்தமுந் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானியென்னுமிடத்து,ஒரு வா மலாதிகளையிடினும் தள்ளாது புசித்தல்வேண்டும். அப்படிப் புசித்ததனாற் குற்றம்யாதெனின், அங்ஙனஞ் செய்தல் மிகுதி யுமறியாமையினைத் தருவதாகிய பைத்தியமென்னப்படுமாத லின் அறிவுடையோர்கரு அறியாமைகூறுதல் மிகவும்பழுது. ஞானியானவன் யாரெனின், அருளினர் உள நீர் ஆடி வீட்டு அமுது உண்போர். எ-து. ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக்க ரணம் புறக்கரணமடக்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடைதல் சத்தியங்கூறுதல் இன்சொற்கூறுதல் தானஞ்

T. 14788

செய்தல் உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானத தீர்த்தமாடி முத்தியாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகண்டம். "சத்தியந் தானஞ் சமதம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்—புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள் போம்வழியி—னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண்ணளி புரித—லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்." அன்றியும், "உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிடிற்—சுருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது—விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்—கருப்புகுத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே." என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. "சத்திய முரைக்க லுளுஞ் சகலபல் லுயிர்கட் கெல்லா—நித்தலு மிதமே செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று—மத்தன்வே தாகமத்தி னருளிய பொருளிம் மூன்று—மெத்திறச் சமயத் தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்." என்றும், "உடுப்பது சீலமுணவு வீட்டமுத முவப்பது ஞானமா மடந்தை—கொடுப்பது மருளைக் கொள்வது மறத்தை யிருப்பது மருந்தவக் குகையாம்—விடுப்பது குற்றந் தொடுப்பது சாந்தம் வெல்வதுந் தம்மைமெய்க் குரவ—னடித்தல மலரே முடிப்பது பிறப்பை யறுப்பவர்க் கருந்தொழி லிவையே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இத்தன்மையுடையோர் ஞானிகளென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலைபுலாலுணவு முதலாகிய துர்க்கருமங்களை ஆசைமிகுதியாற்கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டுவோர் அஞ்ஞானிகளென்பது மாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "பண்ணுளன் பரமசிவஞானி பாவவிதமும் பயிற்றிடினு—முண்ணுன் போக மெனப் பலுவலுரைக்கு மதனு லொருதலையே—நண்ணேந் துயரமெனப் பெரியோர் நவையு மியற்றி நசையாலே—மண்ணோ ரவல மாகுரையை

மாற்றி யிடவே வல்லாரார்." என்றும், சிவஞானதீபம். "நிலை யுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீல நிறையறிவு கருணைதவ நெறி நிலாமற்—கொலைகளவு கட்காம முதலாவுள்ள கொடும்பவமே தவமாகக் கொள்ளுந் தீயோ—ருலகிலருஞ் சிவனருளா லோத லாகா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணாது நீலம்—புலை யர்மரு விடுந்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழி யதனுட் பூத்ததாமே." என்றும், "ஞானவா ரமுதச் சுவையி னைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொழுதே—யானகா ரியமு மாருகா ரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமுங—கானலீ ரமே கழிதரு மென்றுற் களிதர வமுதமே யுண்ட—ஞானிதா னழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிடின் ஞானியன் றவனே." என்றும், அருட்பிரகாசம். "வேதத்தி லாகமத் திற்புக றூய விதிதவறுர்—கோதுற் றிடினுந் தமதற் றிருப்பர்கள் கொள்கை யன்றித் — தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெ றியா—வாதிப்ப ரோகெ டுவாய் சிவஞா னநங்கை வந்தவரே." என்றும், "நிலையாம் புலைமைகொள் வள்ளுவர் மூலர் திகழ்த்து சைவத்—தலையாய மூவர் திருவாத வூரர் தருதமிழு—ளிலையாக மாதியுங் கூறு வுணக்கிவ் விருநிலம்மற்—கொலையாதி ஞானி பணைலாமென் றுரெவர் கூறுகவே." என்றும், மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க.

இதுவன்றி நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்ன மொரு தோஷமுண்டு. கூறுதும். திகழ் தீத்தாளுய்க்கன்றி எரி க்குதல் விலக்கல் இல ஊனிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஒரொ ன்று அருந்தல் எனே. எ-து. பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஒரொரு முன்னிலையாக ஒன்றினைச் சுடுவதன்றித் தனது சுதந்த ரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது. பரேச்சையாற் சுடும்பொ ழுதும் ஒரொருபதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத்துத் தள்ளியும் விடாது. அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலினுல் உனக்கொப்புக் கூறினையாயில், பன்றி மாமிசம்போல நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும், உடும்பு மாமிசம்போல

னுஞன்மாமிசத்தையும், சமமாகக்கண்டு புசித்தல்வேண்டும். அது வன்றி, அன்னபானாதிகளில் ஈ எறும்பு பாச்சை கரப்பான் முத லியவற்றின் ஒன்று வீழ்ந்திருப்பக்காணினும், மிகவும் அரோசக முடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் கான்றிடக்கண்டேம். அத னாலும், ஒவ்வொரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினாலும், அக் கினிக்கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவனென்பதற்குப் பிர மாணம். "உண்டிடுஞ் சோற்றி னூடே யோர்மயி ரெறும்பீ யாதுங்—கண்டுமுன் பருந்தி லாய்முன் பயின்றதுங் கான்றிட் டாயான்—மண்டனிற் பன்றியாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தா லூட்—கொண்டிட விரும்புமாறென் கூறுதி யறிவிலாதோய்." அன்றியும், "ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண் டாயேல்—வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற் றுயா— றுறுமுன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளந்—தேறிநீ யுண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்." அன்றியும், "தகருணவெதிரே சிந்தத் தான்வெறித் திட்டகோழை—புகலு முன் மீதிற்றுக்கப் பொருதுளங் குலைந்துற்றுயாற்—பகர்தரு மவற்றினூனைப் பற்றிய மூளையோடு—மகமகிழ்ந் தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய்." என்றும், மற்றும் வரு வனவற்றாற்காண்க.

பிழையுறுதல் சிறிது என்பதுதொட்டு நீயோரொன்றரு ந்தலென்னையென்பது காறும் சத்திபூசைக்கு மாமிசம் நிவேதி க்கலாமென்ற வாமியைமறுத்து; சத்தியாதி தேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கியமன்றென்றும், வேள்விசெய்தல் வேதவிதியென்றும், வேதாகமம் ஈசுரவாக்கியமென்றும், பரம முத்தியால் இன்பமுண்டென்றும், அட்டகன்மத்தாற் றுன்பமு ண்டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கு மருளு டையோரே ஞானிகளென்றும், சாதித்தது.

இப்படி வாமியைமறுத்த வேலையில், அவணிருந்த பௌத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமதசித்தாந்தமே. அஃதெங்ஙனமெனின், வாமியானவன் புலாலிச்சையினால் ஒன்றைக்கொன்றருந்தலின், அவனது சரித்திரத்தாற் புண்ணியமேயில்லை. ஒரு ஞானியானவன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்தவொண்ணாது. வேறொருவன் ஒன்றினைக்கொன்று அதினாலினையூட்டினானாகில், வாங்கிப்புசிக்கலாம். அஃதெப்படியெனில், ஒருவன் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் அந்தப்புண்ணியம் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவனை யடைதலுந் தண்ணீர் குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம் இவனுக்கில்லாதது போல; ஒரு சீவனைக்கொன்றவனுக்குத் தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷமில்லையென்று கூறுதலும், அவனைமறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலை தடுத்து ஆண்டு உரைத்திடாயால். எ-து. ஒருவனொரு சீவனைக்கொன்று அந்தமாமிசத்தை உனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னையும் அந்தப்பாவம் விடாது. அதேனெனின், நீ மாமிசபக்ஷணியாதலின், உன்னுடைய மனசு சீவகொலையே இச்சித்திருக்கும். அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதித்து விலக்கினால் உனக்கு அந்தமாமிசத்தை ஊட்டானென்பது குறித்துத்தோஷமென்று விலக்காயாதலானும், கொலையையிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷண தோஷம் கொலை தடுத்துப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்றுதோஷமும் உனக்கு உண்டாமாதலின் எனக்கொள்க. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "உண்ணவூனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை—யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரங் கான்கொலை—பண்ணு வாரைத் தடுத்தும் பகர்கிலா—னண்ணுவா னிவரேரடைணு காலவரும்." என்றும், இதிகாசம்.

"கொன்றான் கொலச்சொனான் கூசவறுத் தானட்டான்—தின் றான் விலக்கிடான் சென்றென்று - கொன்றவனக்—குட்டவ ங்க ளிட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நரகிற்—பட்டழுன்று வீழ் வார் பதைத்து." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக்கொப்பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷமுடையவனாகையால் அக்கினிக்கொப்பல்லனென்றும், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்றனெனினும் பாவமுண்டென்றும், கூறியது. (௩௬)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் பௌத்தரில் ஏகதேசி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் அந்தப்பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது. அங்ஙேதெனனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்துப் பகராமையால், யாவனொருவன் சீவகொலைகண்டவிடத்து இதுதோஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது கேளாமல், வந்ததோஷம் எனக்குவரட்டும் நீருண்ணுமென்று ஊட்டினுற் புசிக்கலாம். நமக்கு அப்பொழுது தோஷமில்லையென்று கூறுதலும்; அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறு பயங்கொலைசெ யொருவனைச்
 சார்ந் தவற்குநர குளமண்ணுள்வோ
னிருத்தறையிற் பொருடிருடே லெனக்கவர்வோ
 னுடுந்தமர் வீய்ந் திடவிற் றுறைய்
மரித்திடினு மகத்தலதூன் றினலருளன்
 மையிற்றுயர்பின் மறலிதூத
ரருத்தன்மெயிக் கலியின்மருந் துயிருயுங்கண்
 டிதியிவற்றா னருந்த றீதே.

உரைத்தும் பயம் உறு கொலை செய் ஒருவனைச் சார்ந்தவற்கு நரகு உள; மண்ணுள்வோன் இருத்த அறையில் பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனும் தமர் வீய்ந்திடவில், எ - து.

கொலைதீதென்று சொல்லியும் அச்சமடையாது அதனைச்செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன் கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபானாதிகளை உட்கொண்டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நரகமடைவன். அஃதெங்ஙனமெனின், ஒருவன் இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடும்போது அவனது சினேகராயிருந்துள்ளவர்கள் அவனைநோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடுதல் மகாகெடுதி அது செய்யவொண்ணாதென்றவிடத்து, கேடுவந்தால் நான் அநுபவிக்கிறேன் உங்களுக்கென்ன நீங்கள் என் வீட்டிலிருந்து சுகமாக உண்டு கொண்டிருங்களென்றால், அவன் வார்த்தையை நம்பியிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணமடைதல்போலுமெனக்கொள்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பௌத்தரிற் பின்னுமொருவன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கொன்று தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். ஒருவன் கொன்றிடத் தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். கொன்றிடுமளவிற் கொலை தடுத்துக்கூறிப் பின்பு தின்னலாமென்னு மதுவும்பாவம். யாவனாயினும் பிறன் கொலையினாலிறந்த சீவனது ஊனைத் தின்பானாகில், "கொன்றார் பாவந்தின்பார்க்குமுண்டு." என்றுகூறிய உலகவழக்கவுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷமுண்டென்பது நிச்சயம். இவையன்றி, தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவுன்தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவற்றினைப் புசித்தானாகிற் பாவமில்லை.

மேல்விடை. தானாய் மரித்திடினும் மகத்தலது ஊனினால் அருளன்மையில் பின்மறலி தூதர் துயர் அருத்தல் [illegible]. எ-து. தன்னியல்பாய் மாய்ந்தசீவனதூனாயினும் பாகமல்லாவிடத்து ஊனருந்துதலெல்லாம் உயிர்களிடத்து அருளல்லாத பழியினாலே, ஊனினையுண்டுவந்தோன் அவற்றினதிச்சையால் மற்றொரு சீவனுக்கு மரணம்வந்தவிடத்தும் இரங்காது சந்தோஷத்தையடைவனாதலின், அதுவுங்கொலையே. ஆதலின், எவ்வி

நத்தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்டமடைதலை சத்தியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றூக்கா தொன்ற—னுடல் சுவையுண்டார் மனம்" அன்றியும், "பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளாட்சி—யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு." அன்றியும், "செயிரிற்றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணா—ருயிரிற்றலைப் பிரிந்தவூன்." அன்றியும, "உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண—வண்ணாத்தல் செய்யா தளறு" என்றும், திருமந்திரம். "பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை—யெல்லாருங் காண வியமன்றன் றூதுவர்—செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை—மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே." என்றும், இதிகாசம். "இட்ட விரை யாசையாலெய்தியமீன் றூண்டில் வாய்ப்—பட்டதென நாவிரசம் பார்த்துலகர்-கெட்ட—விருளாருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்று—ருளாருநெஞ்சத்தவர்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன்றின்றால் நரகமென்பதனால், பிராணஆனிவரினும் விஷம் போலக்கண்டு நீங்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. மற்றொருவர் தண்டனையான் வந்துகூடினும், விஷமுண்டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல உடனே பரிகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. இத்தன்மையாதலின், ஊனுண்ணூர்க்கு ஊட்டுதலும் மகாபாவமென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: "கொன்றி லாரைக் கொலச்சொலிக் கூறினூர்—இன்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண் டித்தார்—பன்றியாய்ப் படியிற்பிறந் தேழுநர—கொன்றுவாரரனூணையிதுண்மையே." அன்றியும், "கொலையஞ்சாதொரு வற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர்—சிலர்சொல் லஞ்சிப் புலாவினைத் தின்றுளோர்—நிலைய தாய்நரகத்திடை நிற்பரென்—றலகினூன்மறை யாகமமோதுமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

[illegible]

இப்படிச்சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையிலே கற்றறிமூடனாகிய ஒருலௌகிகன் சித்தாந்தியைநோக்கி நீரிங் ஙனங் கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க்காட்டி மற்றெவ்விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று, கூறினீர். அது கூடாது, அவ்வேள்விபோலத் திதிசெய்யுமிடம் மருந்துண்ணு மிடம் பிராணனுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ணை விதியுண்டென்று வேதாகமநூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை. இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங்கண் திதி இவற்று ஊன் அருந்தல் தீதே. எ-து. வேள்விபோலத் திதியாதிகள் சாத்திர விதிதமாயினும்; இக்கலியுகத்தில் மருந்தில் உயிருய்யுமிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்று புராதன விதிதமாய் நடந்துவருதலின், அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். "மருந்திற் றிதியி னுயிருய்யும் வாயின் மகமதனி—னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் கிருதுவி னன்றியுளம்—பொருந்திப் புலாலுண பரகலி கூடறம் பூண்டிமையோர்—விருந்திற் சிறந்தமு தூட்டப்பொன் னூட்டுற வேண்டினரே." என்றும், காசிகண்டம். "அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படுவோன்—கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்ந்துளோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கடிகென வேவுந்—திருவிலி யதனையட்டவ னிவர்க ளெண்மருந் நிரைய கடைவர்—பரிவினான் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி மகம்புரி பலன்பெறு குவரால்." அன்றியும், "குழைமுகந் தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் நாளு—மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை யருந்துந ரில்லை—விழைவொடும் பயந்தோர்ப் பழிச்சிடா ரில்லை வெங்கவ ருடுந ரில்லை—கழிபெருங் குணத்துக் குரவனைப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்லை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுட்காண்க.

இ-ள். கொலைஞரைச் சிநேகித்தலும் பாவமென்றும், எந்தவிதத்தினாலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே விளைக்குமென்றும், விதியுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண் யாகத்தன்றி மற்றோரிடத்தினும் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கஎ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுங் கற்றறிவுடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான் கிடத்திலும் புலாலுண்ணலாமென்று விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலாமென்றும் மற்றிடத்தாகாதென்றுங் கலியுகத்தைக்குறித்ததுப் புராதன விதிதமென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்றவளவில்; அவனை நோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறக்கீந்தும்
பெறுவதழ கக்கா லிக்காற்
பொருந்துமதோ விக்கலியி லுணர்ந்தன்றோ
தமதாசாற் பூசித் தன்றோன்
றிருந்துமனை பதங்கையாற் றீண்டாதர்ச்
சனைநாளுஞ் செய்தார் மைதி
ரிருந்தவரு நிமலத்தை மலத்துளமென்
றுணிவோருக் கிடுதி யூனே.

அக்கால் மனை தோள் பிறற்கு ஈந்தும் அருந தனயன்றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ. எ-து. கலியுகத்தைக் குறிக்கவொ ... ணாது எந்தக்காலத் தாயினும் விதியிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்லுவையாகில்; யாவனாயினும் பிதிர்கருமஞ் செய்யும்பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறானாயில் நற்கதியில்லையாதலில் புத்திரரில்லாத செல்வஞ் செல்வமேயல்லவென்று நூல்களெல்லாங் கூறுதலில், தனக்குப் புத்திரோற்பத்தி யில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறருடன் கூட்டியும் புத்திரரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்கொடுத்தலினும் தத்தங்கவர்தலினும் ஒருவர்மகவெனப் புகுதலினும்

தனயர்சேயிருத்தலினாலும் தன்னால் ஒருவனால் உய்த்தலினாலும் கிடைத்த புத்திரரும் தனக்குப் புத்திரரேயென்றுங் கூறிய எழுவகைப் புத்திரரில் தன்னுடைய ஸ்திரீவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷமாதலில் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும் புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியுகமல்லாத யுகங்களுக் கெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக வழங்கும். அந்தவிதி உனக்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக்கூடுமோ கூடாது. ஆதலிற் காலத்துக்கேற்றவிதி நடக்கவேண்டுமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகண்டம். "எத்திரு வுடையரேனு மின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப்—புத்திர னிலாதோ ரென்றும் பொறியில ராய வாற்றான்—மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு—முத்தநன் மகவுமோரேழ் பான்மையா வுரைப்பர் மேலோர்." அன்றியும், "மனைவிதன் கொழுநற் கீன்றோன் மற்றவ னருளினாலே—யனையவ ளயலார்க் கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ—னினிதுற தத்தமைந்தன் மகவெனப் புகுந்த மைந்தன்—றனயர்சேய் தன்னாலாவி யுய்ந்தவன் றனயராவார்." என்றும், பிரமோத்தர காண்டம். "காவலன் றனக்குப் பின்னோர் கான்முளை யிலையென்று—பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்தா வீறும்—யாவையு முணர்ந்தநீதி வசிட்டனைங் கியல்பி னுய்ந்து—பாவருந் துயரந் தீர்க்கும் படிநினைந் தினைய செய்தான்." அன்றியும், "அருந்ததி யனைய கற்பின் மதையந்தி யணங்கனாடோள்—பொருந்தியின் கலவி துய்த்தோர் புதல்வனைத் தந்திரா—விருந்துய ருலகந் தீர வியற்றினான் முனிவ னிப்பாற்—பெருந்தகை தவஞ்செய் வானைப் பேய்மக ளொருத்தி பீற்றி." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பின்னுங் கற்றறிமூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்கவேண்டுமென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. இக்கலி சடு உணர்ந் தன்றோ தமது ஆசாற் பூசித்து அன்னோன் இருந்து மனை பதம் கையால் தீண்டாது அர்ச்சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இரும் தவரும். எ-து. இக் கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்துப் பின் அவரது தேவியை அர்ச்சிக்குமிடத்து அவளது பாத கமலங்களைக் கையினாற் றீண்டாது அணுகின்று மலர்தூவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்ந்த பெரியோர்களுமெனக்கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க—வாசார் மலரான் மதித்து." அன்றியும், "அந்தயுகந் தோறுமடி தீண்டியருச் சிக்கைதகு—மிந்தக் கலியுகத்தே யாது." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாதமூடனாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்து நின்று அங்ஙனமிருந்த சபையையெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன்னுடைய வீண் சாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் புறத்திலே போட்டுவிடு. நான் ஒருபேச்சுச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதேதென்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தையெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமாத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம். நீ ஆயிரந்தான் சொன்னாலும் மாமிசதேகத்திலே இருக்கும்வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதேபொய், மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் விழு சுவருக்கு மண்போடுதல்போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்னவேண்டும் உன்பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப்போவான். பிழைக்கிறவன் ஒருக்காலுங் கேட்கவே யொண்ணாது என்றவளவில், அவனைநோக்கிக் கைகொட்டிச்சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. நீ மலத்து உளம் என்று மலத்தை உணின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி. எ-து. நீசொன்னது நல்லதுதான். மாமி

மேலுமருந்து

சதேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இதுமாத்தி ரஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம். அலேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறேம். மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிருயல்லாமல் அத்தைவிட்டு நீங்கியிருந்த விடந்தானில்லையே. அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமே யிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பக்ஷணம் பண்ணுமலிருப்பதேன்? அதுவன்றி, மலம்விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக் கால்கை சுத்திபண்ணுவதேன்? இப்படிச் செய்யாமலிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடவேண்டுமென்பது கூடாது. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "தன்னூன் பெருக கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா—னெங்ஙன மாளு மருள்." என்றும், காசிகண்டம். புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்—கழியூ னுகர்ந்தோர் கொடுநரகிற் கற்ப காலங் கிடந்தழுந்தி—விழைவின் முன்னர்த்தா நுகர்ந்த விலங்கு மவர்தம் மெய்த்தசையை—யழியவம் பசியாற் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இங்ஙனம் லெளகிகருக் கெல்லாம் தூலவுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தாந்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தாரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் லெளகீகரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக்கூறியதெனக்கொள்க. இங்ஙனம் உரைமிகவுந் தூலவார்த்தைகளாக விரிக்கவேண்டியது அவரதிருதயநுட்பங் காட்டற்கென்க.

இ-து. முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற்பொருந்திய விதிநடக்கவேண்டுமென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடலாமென்றும், கூறியது.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு வௌவகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறியாமற் சொன்னான். அப்படிச்சொல்லிற் பாவமல்லவோ? ஒரு நல்ல வன் பொல்லாதவன் ஒருபார்ப்பான் பட்டன் முதலான நாலு சாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ? மாமிசந் தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும். தின்னாதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுகிறசாதி விட்டாலும் பாவம். தின்னாத சாதி தின்றாலும்பாவம் என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவ சித்தாந்தியார் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண்
டவையுளுமுன் பொழுகிற் றனீ
தானெனவூன் றினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப்
புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார்
மாநிலத்திற் பாலர்பிதர் தெளிந்துமிழுக்
கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொணாது
ஞானமவிச்சை கருதிமுறை யல்லாரைத்
தோய்ந்துமினூ னருந்தல் செய்யே.

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவை உளும் முன் அறம் பூண்டு ஒழுகிற்றால் நீதான் என ஊன் தினல் பழுது. எ-து. நீ சொன்னது சத்தியம். தின்னுஞ்சாதி தின்னாவிடினும், தின்னாதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுஞ் சாதி எது தின்னாச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ எறும்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசுத்தத்தையும் துர்க்கந்தத்தையும் பார்த்தும் சற் றும் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலி

னும், இது நல்லது இது தீயதென்றும் இது புண்ணியம் இது பாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒரு விவேகமில்லாதபடியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ்சாதி. வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணியமிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாக நடந்து போகமோக்ஷங்களை அடைய வேண்டினவனாதலால், மனுஷனே தின்னாதசாதி. தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள்ளும் பசுவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒருபுலி கொல்லாவிரதியாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால நற்கதி யடைந்ததென்றும், முன்பு ஒருநாரை கொல்லா விரதியாய் ஞானமுமுடைத்தாய் மதுரையையடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்றுமொரு கபோதம் தனது பேட்டினைக் கவர்ந்த வேடனது பசி நீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்து பரலோகமடைந்த தென்றும், அகஸ்தியராதி ரிஷிகளாசிரமங்கடோறும் இருநத மிருகபக்ஷிகளெல்லாம் ஞானநெறிபூண்டு அருளொடு விளங்கினவென்றும், வேதாகம புராணாதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும்; தின்னாதசாதியாகிய நீ தின்னுஞ்சாதியென்று கொண்டு பாவங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுகிப் புலாலினையருந்தி நரகிடைவீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென்றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம் சிவதருமோத்தரம். "நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுகினுக்கு—மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ—வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்பரிய மாதேவன்—றேயினுக்கே சிவமதனைத் திளைப்பாரே சிறந்தாரே." என்றும் புலான்மறுத்தல். "நாய்கழுகு கூகை நரி காக மீயெறும்பு—பேயிவைக ளாவி பிரிந்தவூ - னேயமொடு—தானருந்த லல்லாது சற்கா ரியமனிதர்—தானருந்த லாவதோதான்." என்றும், "தவகதியை வேண்டுபவ ருயிரில்சடந் தினறவிர்க தவம

ழித்தாங்—கவகதியை வேண்டுபவர் கழுகுநரி செயுந்தொழிலை யயரா நாட—சிவகதியுந் திருமாறன் றிகழ்கதியு மயன்கதியுந் தெய்வலோகத்—துவகதியு மிகந்தெரியுந் துர்க்கதியின் வீழ்வர் பரஞ் சோதி யாணை." என்றும், புலான்மறுத்தல். "பிணங்கிடக்க நானுகரேனென்றுநீ பேசுங்—குணங்கிடக்க வேணடிய தென் கூறாய் - பிணத்தைக்—கலத்திலே யிட்டுக் கலந்துநா வாரப்—புலத்திறுற் றின்றாய் புகல்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காணக.

மிருகாதிகளினும் ஒரொன்று கொலலாவிரதத்தால நற்கதியையடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். "பிரிவறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை—வரனுறு தேவராகி வான்றொழ விருப்பக் கண்டீர்—கருதுதிரெனறும் பொல்லாக் கடையரா யினுங்கொல்லாம—லரனைவந் திப்ப ரேல்வா ழுள்வதற் கையமின்றே." என்றும், காசிகண்டம். "கொன்றுவிலங்கின் றசைநுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட—றுன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி—னுன்றிநுகர்வாய் புழுவொழுக வுழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ—கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் றின்னக் கருதாவால்." அன்றியும், "ஒருமீன் புலவுவாய் மடுப்பி னுழியுந் தசைக ளனைத்தினையும்—பரிவா னுகர்ந்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந்நரகிற் படிவரெனு—மருமாமறையின் பொருட்டேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர்பொதுளும்—விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே." இதிகாசம். "புள்ளுக் குளகுணமு மில்லாத புல்லறிவாங—கள்ளக் கருமனத்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போய்ப்—புக்காழ் நரகத் துழையாது போனுன்மற்—றெக்காலத் தெங்கா ளினி." என்றும், அருட்பிரகாசம். "புலிநாரை யெண்புற வாதிகண் முன்னம் புலாலருந்துங்—குலனு யிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென்—றுலகுரைப்பசொற் கேட்டு மருளற் றுழன்றிறக்குஞ்--

கிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான் புவியிற் செனித்ததுவே."
என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இப்படிக்கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்னுதசாதியென்றும் தின்னுஞ்சாதி யென்றும் அறியாமற்சொன்னுன். யாவனொருவனுக்குஞ் சாதி யைக்கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர் கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறேமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந் தப் பிரகாரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்றவளவில்; அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார். எ-து. பிதா நடந்தமுறையே நடக்கவேண்டுமென் பது கூடாது. அதேதெனனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிற ராயினும் வேதாகமங்களை ஓதியுணர்ந்து தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பி ப்பான் யாவன் அவனேயே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங் கீகரித்து அவன் நடந்தமுறையே நடவாநிற்பர்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதாமாதா பாவியானுலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமேயென்னில் அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற் பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத்தகுவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானுகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்யக்காணேம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த நாதாக்க ளது புத்தியின்வழியே நடப்பதே விவேகம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: "தந்தைநடந் தளமுறையே நடப்ப தொழுங் கெனிஞெருவன் றரணி மீதே—யிந்தைதரு புருடச

ம்ப னுதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்றேன்—மைந் தர்பினும் புரிவதிலை யெவரேனுந் தருமநெறி வழுவிலோரே— யந்தமிகு தாதைகண்மற் றவர்நடந்த நெறிநடப்ப தறிவா மன் றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்ருற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்ருன்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமெ ன்றறியாமற் சொன்ஞன். பிதா பிச்சையெடுத்தானென்று மக னும் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவ ஞனுலும் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவன். சில காலந் தின்றுகொண்டு திரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்த தென்று விட்டுவிட்டாஞகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படிவிடு கிற பொழுது முன்னந்தின்ற வாயையும் கையையுங் கூடவிட்டு விடவல்லவோ வேண்டும் அல்லாதபொழுது விட்டதிற் கூட்டே யல்ல. ஆனபடியினலே, தின்றவன் தின்றேவரவேண்டும். நடு விலேவிட வொண்ணுதென்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்ருர்.

மாநிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் ஊன் உண்டோர் மறுக்கொணுது. எ-து. நீ சொன்னது நல்லது தான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையா யிருக்கிற காலத்தில் மலத்தைத் தின்ருயென்று அவன் பெரியவனுயிருக் கிறகாலத்தில் முன் கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டாஞ கில் அறியாதகாலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலா வதேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்ற வாயுங் கையுமி ருக்க இனி விட்டதனுற் பிரயோசனமில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம். அதுவன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று தின்னுத வீடு களினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானேயாஞலும், பைத் தியக் தெளிந்தகாலையில் தின்னுத வீட்டினும் வாங்கித்தின்று

மலாதிகளையுந் தின்னக்காணேம். அதுவன்றியும், உலகத்தின்கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற காலத்தில சீரை உடுக்காமல அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந்தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்திலும் சிறுபோதிற் பலருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி என்மறைக்கிறோமென்று பின்பு சீரை உடுக்காமலிருக்கக்காணேம். இது பித்தனுக்கு மோகமாதலின், மாமிசந்தின்றவன் தின்றேவரவேண்டுமென்கிறது யோக்கியமன்று. விவேகம் வந்தபோது விடுகிறதே யோக்கியம்.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவிளையாடல். "முன்னைவே தனைவட விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற்—பின்னொரு விகாரமின்றி யிருப்பரிப் பிணைப்புலாலை—நன்னெறி யறிந்த நாமு நாவழி யொழுகிக் கெட்டேம்—இன்னமே நயந்தோ நம்போற் றீங்குளா ருண்டோ வின்றே." என்றும், புலான்மறுத்தல் "அருந்திச்சின் னாளே னதன்மேல் விடுக்கின்—வரும்பயனை யென்னின் மழலை - திருந்தறிவிற்—பித்தரறிவு பிறங்கியபோ தூமலத்தைத்—துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்." என்றும "கமழ்தார்சண் மாதர்கள்கோச பகமாதி மழவுருவின் மறைத்திலேமென்—றிந்தவுடைகொடு மறைப்ப தெத்திறனுக்கென் றொருவருவத் தெறிக லார்தஞ்—சிந்தையினெண் மிகுத்தணிவ ராசினோ ஞானைவமுணர்ந் தின்றோ யேனு—நிந்தைசெய்திப் பொழுதகற்றத் தகுமிலையேற் கெடுவாயுன் னினையென்றோமே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவனென்றும் நடுவிலேவிடுகிறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான். மாமிசத்தை எப்போது விட்டாலும் விடலாம் விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க, அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண்

டும். ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படியென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற்போனால் ஒத்துக்கொள்ளும் இச்சையுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள்ளாது. ஒத்துக்கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச்சையை யடக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்குதலே மிகுந்தபாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவேயொண்ணாது என்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறையல்லாரைத் தோய்ந்து உயிரின் ஊன் அருந்தல் செய்யே. எ-து. நீ சொன்னது சுபாவந்தானே. ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணாதென்கிறபொழுது உலகத்தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத்தினாலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலானவர்களில் ஒருவருக்கொருவர் மேலிச்சையுண்டானதேயானால் ஆன்மவிச்சையை அடக்கவொண்ணாது அடக்கிற்றோஷமென்று கூறினால், விஷயானந்தமில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படி வந்த காலத்தில் மிகவும் நடு நடுங்கி நரகத்தில விழப்போகிறோமென்று பயப்படுகிற படியினாலேயும், பிறர் கேட்டால நிந்தை வருமென்று அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவமாதலின், யாதொன்றும் செய்யுங் காரியமுந் தவிருங்காரியமும் அறிந்து நடக்கவேண்டுமென்றறிவாயாக. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "செய்தக்க வல்லசெயக்கெடுஞ் செய்தக்க—செய்யாமை யானுங் கெடும்." என்றும், ஔவையார். "பொல்லாங்கென்பவை யெல்லாந்தவிர்." என்றும், "ஆசுறு மான்மவிச்சை யடக்குதலாகா தென்று—மாசுறு மூனைத் துய்த்து மாதுயர் நரகத் தாழ்வீர்—பேசிய தந்தை தாய்மேற் பெருகிய வாசை கூரிற்—கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடு

தல் குணமோ கூறீர்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இ-து. மாமிசந் தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்லரென்றும், யாவராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டுமென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிசபக்ஷணம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், பிராண ஆனிவரினும் மாமிசபக்ஷணம் பாவமாதலால் அதனைச் செய்யவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிச் சைவசித்தாந்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச்சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள் போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற விளக்குப்போலவும் அசைவறவிருந்தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை எப்படியிருந்ததென்னில், அலையொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கியிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது வாதிகள் வினுவொழிந்து மேல்மாணுக்கன் வினு வருதலினைக் கொள்க. முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்தனுய நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம்பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்றுன். தேவரீர் இங்ஙனந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்றுமுதற் கொலைசெய்தலையும் புலாலுண்ணுதலையும் விட்டுவிடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னும் ஒரு சங்கையுண்டு. அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்த கொலைகளைச் செய்யாவிடினும், ஓடும்போதும் நடக்கும்போதும் என்னையறியாமல் ஒருசீவகொலை நேரிட்டால், அந்தத் தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது என்று கேட்டவளவில், அவனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற்றும்
வேலைகுரு சேவை தன்னுன்
வையகத்து டறமறியாக் கொலைமையதான்
மக்களொடுன் மனையுண் டாலு

முய்வதிலை நீயெவணம் வேறிதற்குன்
மனைபிறாத்தோய்ந் துறினைக் காலைக்
கையகல விடுவதன்றிக் கொலவுமுளங்
துணியுமதி காரத் தாலே.	40

உயிர்கட்கு இனிமைசெய்து கொல்லா நோன்பு இயற்றும் வேலை குரு சேவை தன்னுன் வையகத்தூடு அறியாக் கொலை மையது அறும். எ-து. தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வ சீவன்களி டத்துங் கிளைகண்ணுண்டாகிய கொல்லாவிரதியாய் நடந்து வரு ங்காலத்து உன்னையறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொருவிதத்தால் நாசத்தையடையும். அஃதெத்தாலென் னில், சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச் செய்யும் அவனது ஏவலின் வலியாலெனக்கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதரு மோத்தரம். "வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே—பொரு ந்துமண்ணிற் புழுக்கண மென்றுளம்—வருந்தியேபத மெல லென வைத்திடா—தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வரக்கனும்." என் றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. கொல்லாவிரதமென்பத றகுப் பிரமாணம்: ஔவையார். "நோன்பென்பதுவே கொன்று தின்னுமை." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

சற்சீடன் அறியாமற் செய்ததோஷத்தையும் ஆசாரியன் நீக்குவனென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "வின னுளார்நரர் மற்றை விலங்குமே—பண்ணும் பாவ பலத்தைக் கொடுப்பவன்—றிண்ணமே யமன் றேசிகன் றீர்த்திடும்—பன் ணிற் பாவிதஞ் சிவ பத்தரும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற் றுற்காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்னு டைய ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடினும், நான்மாத்

திரம் சரீரபரியந்தம் தவறாமல் நடந்துவருகிறேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊன் உன் மனைமக்களொடு உண்டாலும் நீ உய்வது இலை. எ-து. மாமிசத்தை உன்னுடையஸ்திரீ புத்திரர் உண்டாலும் அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல சத்தியம்.

மேல்வினா. எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்கும் ஏகசரீரமாய் ஊனுறக்கம் ஒன்றாயிருக்கின்றனவோ! அவர்கள் வேறு நான் வேறு. அவர்கள் செய்த பாவத்தை நான் அநுபவிக்க வேண்டியதென்?

மேல்விடை. நீ எவனும் இதற்கு வேறு உன்மனை பிறாத் தோய்ந்து உறின் அக்காலக் கையகல விடுவதன்றிக் கொலவும் உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே. எ-து. நீ எந்தப் பிரகாரம் இதுகாலத்தளவில ஸ்திரீ புத்திரர்க்கும் எனக்கும் பேதமென்று சொல்லினை? அதுபழுது. அதேதெனென்னில், உலகத்தின்கண்ணே ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்திரீ பரபுருஷசங்கமம் பண்ணக் கண்டகாலையில, அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும் பாராமல், நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவு செய்யலாவதென்ன? இவளைக் கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்சிற்றுணிதலினாலும், இங்ஙனம் ஸ்திரீபுத்திரர் பிறிடத்திற்செய்த குற்றகுற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்கும் அதிகாரத்தன்மையுடையோனாதலினாலும், உன்னுடைய ஸ்திரீபுத்திரர் செய்த பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அநுபவிப்பது சத்தமென்றறிவாய்.

ஸ்திரீவிதி தவறில் அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அறிந்து மனையாளவலத்தை யவளைத் துறவா தனைவானுஞ்—சிறந்த குரவன் மனைவியொடு செறிந்தார்க் கிணையே செப்பியவித்—திறந்தான் மகபா தகமதனிற் சிறுமைத் ததனாற் பாதகமென்—றறைந்தாமி தனுக் கணித்தான வுபபா தகமுமினி யறைவாம்." என்றும்,

காசிகண்டம். "பொருவில் கற்பின் வழீஇய புன்மங்கைய—ருரியமூன்று மரபினுள் ளோரையும்—வெருவந் தேங்க விழுங்கியுமிழ்கிலா—வெரியுந் தீநரகிற்குடி யேற்று வார்." அன்றியும், "நெறியிகழ்ந்து தன்மரபினி னீரல செய்யு—மறுவின் மைந்தரைப் பெறுதலின் மகப்பெறு தருேற்—றுறைத னன்று மற்றொருவனு லுயர்குல முழூதாஞ்—சிறுமை யெய்திலாங் கவற்றுநக துறுபழி தீர்ப்பார்." அன்றியும், "என்ன நூற்கடல் கடந்துளோ ருரைப்பதை யெண்ணி—முன்னர் நின்றுபொய் மொழிந்திடு முகிழ்முலைத் துவர்வாய்ப்—பன்னி தன்னொடு மகத்துறந் தந்தணன் பரிந்தோர்—பொன்ன வார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்." என்றும், "தேசிகர்மன் னவர் கொழுநர் சிடரைத்தங் குடிகளைத்தோய் தேவிமாரை—யாசிக்விதிப் படிநடக்கிற காக்கபிழைத் திடில வெறுத்திட் டகலநீக்க—மாசுடையோ ரெனவறிந்து மவரைவெறுத் திலாதிணங்கி வாழ்விப்பாரேற—பேசுபதி தொருசிறிதுந் தமக்கிலவா யினுநரகிற் பிழைபா தாழுவார்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்யிற் றுறப்பதல்லது கொல்லவொண்ணுதென்பதற்குப் பிரமாணம் அருட்பிரகாசம். "இல்லத் திருக்கு மனைதீ வினைகளி யற்றினறஞ்—சொல்லித் தடுக்க வடங்கா விடிற்பின் றுறந்து தன்னெஞ்—செல்லைக் குரிய நிலைசாரந் தொழுக விதன்றி யன்னோர்க்—கொல்லத் துணிபுல்ல ரன்றோசென் றாழிற் குளிப்பவரே." என்றும், "விண்டுள தன்மலநெயதில் லோர்ந்து விரைந்ததனை—யுண்டிடு வாருள ரோசொலுந்தீமை யுனித்துறந்த—பெண்டிர்மற் றொருடன் கூடியென் பெண்கொலை பின்னரகிற்—கொண்டு சுழற்றுமென் றெண்ணுது கொல்லுங் கொடியவரே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் கண்டுகொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசேவையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ புத்

திரருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களையுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினைசெய்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும்,கூறியது.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந் தப் பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடியே என்னு டைய பாசக்குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினை வின்படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீ புத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபக்ஷணத்தை நிறுத்துவிக் கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களைவிட்டுத் துறந்தாயி னும் தருமத்தின் வழியே தவறாமல் நிற்கின்றேன் என்றவள வில், சித்தாந்தியார் அவனை நோக்கிப் பின்னுமோருத்தரங் கூறு கின்றார்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை
  செயினுனக்குஞ் சாரு நீயே
றேலுனது குலநெறியை விடிலவரோ
  டுரைபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம்
பாலுணவா திகடவிர்வ தெனையதுபோன்
  மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண்
மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர்
  தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால். ௰௧

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக் கும் சாரும். எ-து. பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதாபிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்று முண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமைசெய்தார்களாயினும், அந்த ப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

மேல்வினா. ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்கினைக்கு உட்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தின்வழி நடப்பியாவிடில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றுமு

ள்ளவர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமலிரு
க்க, அவர்கள்செய்த பாவத்தால் எனக்கு நரகம்வரவேண்டியது
எப்படி என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச்செய்கின்றார்.

மேல்விடை. நீவேறேல் உனது குலநெறியை விடில் அவ ரோடு உரைபகராது இகழ்ந்து அன்னோர்தம் பால் உணவாதி கள் தவிர்வது எனை? அதுபோல் மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்து உள்மாலதனால் கொலைமை அற அறம்புரிவோர் தொடர்பு உறின் நல்வழி சார்வாயால். எ-து. உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னுடைய சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள்வேறு நான்வேறென்றுஞ் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலாசார த்தினின்றும் உன்னுடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்தகால த்தில் அவர்களுடைய சினேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை நீத்து எவ்விடத்தும் பேசுதலொழிந்து அவர்கள்வீட்டில் அன் னபானாதிகளை விஷமெனக்கண்டு உன்னுடையஸ்திரீ புத்தி ரர்களும் அவர்கள் மனைவழி வாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்றுள்ள சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்க ளோடு பேசுகினும் எனக்கு வேண்டாதவர்களோடு பேசலாவ தென்னென்று அவர்களுடைய சினேகத்தையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தளவில் மனம் வை த்து வெறுத்த நீ மேலைக்கு நரகத்தில் வீழ்த்தி மாறாத துயரத் தைத் தருவதாகிய சீவகொலையாதி பாவங்களைப் பண்ணுமவரிட த்திற் சினேகிப்பதென்? ஆதலின் யாரொருவராயினுங் கொலை யாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயில் தன்னவனென்றும் பிறனென் றும் பாராமல் உடனேவிட்டு நீங்கி முத்தியை அடையவேண்டு மென்னு மனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகிய பேரறம் புரி வோர் யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சினேகம் புரிவாயாகில், நல்ல அறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய். எ-று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து—மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு." என்

றும், ஔவையார். "நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க— நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே - நல்லார்—குணங்க ளுரைப் பதுவு நன்றே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று." அன்றியம், "தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற—தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார்—குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இ-து. கொல்லாவிரதியாயினேன் யாவராயினுங் கொலை யாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்டவிடத்தும் அவரது சினேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று கூறியது. (௬௧)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியேனும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங் கொல்லாமை புலாலுணவு நீங்கி நல்லோரைச் சினேகித்துப் பாவிகளது சினேகத்தைவிட்டு அசரபதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும் முன்னூட்டிப் பின்பு உண்டுவருகிறேன் என்றவளவில், அவனைநோக்கி மேற் சித்தாந்தியார் அருளிச்செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்து
  ணுறழ்தருநாய்த் தன்மையோரை
நேரலைநீ கேண்முடிவில் வரும்புரம்பொய
  வீணுளா நீக்கேல் வாணாள்
பார்மிசைநீ புரியலைமெய்த் தவர்குழுவுற்
  றறமவர்சொற் படிசெய் நாளுஞ்
சேருமனே சுத்திபர ஞானமுற்று
  னடைவைமுத்தித் திருநாடன்றே.

தாவரத்தும் கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி. எ-து. அப்படிச் செய்யுமுறைமைசெய்து அசரபதார்த்தத்தை உண்பாயாயினும் அவற்றின்கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவையெனில், கொம்மட்டிக்காய் கடைச்சரக்குக்களான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "உள்ளிவெள் ளுள்ளி யுதும்பரன் செம்முருங்கை—வள்ளிபசளைமதுக்கோவை." "வெண்கத்தரிக்காய் தேற்றுங்காய்வில் வக்காயு—முண்பசல கொம்மடிக்காயும்." "எண்ணெய்ப்பிண்ணாக்குப் பெரும் பீர்க் கெனுமிவையு—முண்ணேணலுருண்டசுரை யும்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மேல்வினா. அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உளதோ? மேல்விடை. ஊன் உறழ்தரும். எ-து. கொம்மட்டிபாதி நிஷேத பதார்த்தமாதலின் புலாலினை யொக்குமெனக் கொள்க. நீ முடிவுமீசன் நாய்த்தன்மையோரை நேரலை. எ-து. முடிவாகிய பொருளிதுவென்று சொல்வோம் நீகேள் - ஒருவேட்டைக்காரன் நாயைப் பிடித்துவந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பாற்சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத்திரத்தின் மலத்தினைப் பழையதோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கௌவிக்கொண்டு அருகாகவருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல்போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிதுவென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம்விட்டு நீங்கினமாத்திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவாரைக் காணுந்தோறும் வெறுப்புடையராயிருந்து உள்ளலோகாயதநெறி மூடர்களைப் போலாகாது கொலை பாவமென்று கூறியமாத்திரத்திற் கொலைசெய்குதற்கு அஞ்சு.

இங்ஙனம் நாய்த்தன்மையோரென்றதற்குப் பிரமாணம்: நாலடி. "அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்காற்—செவ்விய ரல்லார் செவி கொடுத்துங் கேட்கிலார்—கௌவித்தோ றின்னுங் குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்—செவ்வி கொள றேற்றாதாங்கு." என்றும், நீதிசாரம். "கன்மமே பூரித்த காயத்தோர் தஞ்செவியிற்—றன்மநூல் புக்காலுந் தங்காதே-சன்மமெலும்—புண்டுசமிக்குநா யூணவி னெய்யதனை—யுண்டு சமிக்குமோ வோது." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அதி. ட - சாணாய்நிந்கியமிண்ணாக்கு ...

இவ்வரும்புரம் பொய் வாணாள் வீணாளா நீக்கேல் பார்மிசை நீ புரியலை மெய்த் தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசுத்தி பரஞானம் சேரும் அத்தால் முத்தித் திருநாடு அடைவை. எ-து. சென்மாந்தரங்களிற் செய்துள்ள தபோபலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க்குமிழிக்கொப்பாய் அழிவதாதலின் இது உள்ள பொழுதே செய்யவேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது இச்சரீரத்துக்கு அருந்தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்தநாள்களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய். செய்யுமிடத்து ஒன்றைநீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும். பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும். ஆதலின் உனது சுதந்தரத்தாற் செய்தலொழிந்து பூமியின்கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலையாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்திமையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நலவினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாதுசெய்குவையாயின் உன்னுடையமனசு நிருமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற் சிவஞானமுமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேசமடைகுவை. எ - று.

மானுடசரீரமடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்—பெறுதற் கரிய பிரானடி சேராப்—பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம்— பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே." என்றும், சிவஞானசித்தி. "அண்டசஞ் சுவேதசங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சந்தோ—டெண்டரு நாலெண்பத்து நான்குநூ றாயிரத்தா—லுண்டுபல் யோனியெல்லா மொழித்து மானுடத்து தித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." என்றும், அறிவானந்தசித்தி. "தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண்—

டோரினந் நூற்றி லயன்மாண் டுகொந்தமு முற்றுத் தென்பாற்—சேரு நுகத்துளை யின்வழிபாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மானுடத்திற் சனிக்கரிதே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

யாக்கையாவது அநித்தியமாதலில் விரைந்தறஞ்செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை—மேற்சென்று செய்யப்படும்." என்றும், திருமந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலையுன்ன வருள்பெறலாமே." என்றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். "நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்திர் நாணிலீர்—சுடலைசேர்வது சொற்பிரமாணமே—கடலி னஞ்சமுதுண்டவர் கைவிட்டா—லுடலினார்கிடந் தூமுனி பண்டமே." என்றும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம். "வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம்—பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்—தாழாதறஞ் செய்ம்மின்றடங் கண்ணான்மல ரோனுங்—கீழ்மேலுற நின்றான் றிருக்கேதார மெனீரே." என்றும், சிவஞானசித்தி. "கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்—தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயு—மருவமே யழிவே யானா லுள்ளபோதே பாருய்ய." என்றும், சிவதருமோத்தரம். "அழியு மாக கைகொ டேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநரகக்குழி வெய்யரே." என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளை. "இன்றிருந்து நாளையிறக்குந் தொழிலுடைய—புன்றலைய மாக்கள் புகழ்வரோ - வென்றிமழு—வாளுடையான் றெய்வ மருதுடையானையேனை—யாளுடையான் செம்பொனடி." என்றும், போதரத்தினகரம். "காய மானது நீரிடைக் குமிழிபோற் கழியுமென்

றறிந்தேயு—மாயு மூனினை மெய்யென முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கே—யாயதிவினை பற்பல மருவியங் கவைசெய்து கழிந்தேவிட்—டேயுமாதெறனை யாண்டவ னென்பதற் கென்செய்து முடிந்தேனே.'' என்றும், நாலடி. புன்னுனிமேனீர் போனிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்கவறவினை - யின்னினியே—நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்று னெனப்படுதலால்.'' என்றும். மற்றும் வருவனவற்றாற் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன நெறியே செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமாலை. ''ஆர்வமென்று செற்றத்தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே—சாரமுள்ள தெய்விட்டுந் தான்கொண்டு - நீரவுணர்—நல்லோர்தஞ் சொல்லை நடுவாம னன்னெஞ்சே—நிலை யிதுவே நிலை.'' என்றும், ஔவையார். ''மூத்தோர்சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்.'' என்றும், நாலடி. ''அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்—பொறுமின் பிறர்கடுஞ் சொற்போற்று மின்வஞ்சம்—வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்—பெறுமின் பெரியார் வாய்ச் சொல்.'' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அருட்பிரகாசம். ''கொலையாதி யோரைந்துங் காமதியாறுங் குலைந்துநிலை—நிலையா துருவென்கை தோன்றி யுயிருணிறைந்தமலைச்—சிலையா தியுமெளி தொன்றுவனெங்கும் திகழ்ந்திரண்டற்—றலையாதிருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடைந்தவர்க்கே.'' என்றும், போதரத்னகரம். ''நித்தனாரு ளியநெறி தெரிவது நிமலன்றன் கழலென்னுஞ்—சுத்த வாரமு துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கன்பாம்—பித்த தாகிய பெருநலம் விளைவதும் பேரெழி லடியாரா—லத்தினலடி யாரவை கூட்டிய வதிசய மளவன்றே.'' என்றும், திருவாசகம். ''உடையாளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ளடுவு ணீயிருத்தி—யடியே னடு

வுளிருவிரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்—னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்—முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும்வண்ணை முன்னின்றே." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இ-து. அசரபதார்த்தத்தினும் நிலைத்தபதார்த்தங்களை விட வேண்டுமென்றும், மேலையாதொருகாரியமும் நாதர்களது திருவாக்கின்படி நடக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற் காரியமாய முத்திகைகூடுமென்றும், கூறியது.

கொலைமறுத்தல் நூலும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

கணபதி துணை.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

வைராக்கியசதகம்.

வைராக்கியதீபம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

இம்மூன்றும்

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆறாம் பதிப்பு.

௲௮௱௯௰௭ வைகாசிமீ.

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

கணபதிவணக்கம்.

முக்கணிறை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்றுட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாசவிக ளுசமுற
திக்கவமர் விளைத்திளையா வீரரெனப் பூரணவூர்ப்
பக்கிளையில் பராணாதப் பூவையையு மேவுவரால்.

சபாபதி.

அம்பல வாண னடியிணை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

விநாயகர்.

நிமல நிழற்களி, றம்பொன் மலர்த்தாள்
அமலது முத்திந, லின்பம் வரற்கே.

சுப்பிரமணியர்.

சயர புரிக்குகன, விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது, மமல மறற்கே.

குருபரம்பரை.

மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென்
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

நூலாசிரியர்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணை யொத்த
சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களையும் நேதி களைந்து அதன்பின்னர் அந்தக் கரணங்களையும் நேதிகளையத் தொடங்கும்போது அவைகளுக்குட் பிரதானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குந்தோறும் அம்மனம் அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்காது முன்னைப் பழக்கம்போல் விவேகத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல அஃது அங்ஙனம் இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியினால் எதிரிட்டுநின்று இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாநின்றதென்று நோக்கி அதுபற்றிய பற்றுக்களியாவையும் இவை இவையென்று அறிந்து அதற்கு அப்பற்றுக்களையெல்லாம் விடுவித்து அதனைத் தன்வயமாக்குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்னிலையாக்கி விவேகங் கூறிற்றென்று விவேகத்தின்மேல் வைத்து இந்நூல் கூறுகின்றார்.

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர்
  வார்த்தையெற் குரைசெய்வாய்
கீழ் யாமியற் றுயர்தவத் திவ்வுடல்
  கிடைத்ததன் றேம்பற்றீ
தூழி காலமிங் கிருக்குமோ நீயுமோர்ந்
  துணையெனி னுளபோழ்தே
சூழு மேழ்பவந் துடைத்தல்செய் யாயிதென்
  றொழுதரன் றுணைத்தாளே.

வாழி நெஞ்சமே. எ-து. பகைவனுற் காரியங்கொள்வோன் அவனைத் தனது வயமாக்குதற்பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல்போல் நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்

கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம் உடலு முயிரும் போலும் சேறுநீ ரும் போலும் உம்மோடும் பிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரித்துநின்று நீர் தோத்திரம்பண்ணியது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—சென்றிடேல் நின்று இதோர் வார்த்தை எற்கு உரை செய்வாய். எ-து. அதற்கு நீ ஓர் கணப்போதாயினும் நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாநின்றனை அங்ஙனஞ் செல் லாது நின்று இஃதோர்சொல் எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங்கூற, அதற்கியான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னை யுள நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேனென்று மனங்கூற,— கீழ் யாம் இயற்று உயர் தவத்து இவ்வுடல் கிடைத்தது அன்றோ. எ-து. அதற்குக் கீழ்ப்போன அனந்த சனனங்களில் யாஞ் செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினாலன்றோ இந்த அரிதா கிய மானுடதேகம் கிடைத்ததென்று விவேகங்கூற, அதற்கு ஈதுண்மையாமென்று மனஞ்சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்ஙனம் அரிதாகக்கிடைத்த தேகத்தைப்பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திருவ டியை அடைதற்கு ஏதுபண்ணாமல் வீணாள்கழிப்பது என்னை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடியை அடையாது விடுகின்றோமோ நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை அடை குதுமென்று மனங்கூற,—மற்றீது ஊழி காலம் இங்கிருக்குமோ. எ-து. அதற்கு இத்தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து இருப்பதோ இதற்கு அளவு கூறிய நூறாண்டுகளுள் இடையிடையே கணந் தோறும் அநித்தியமிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந் தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அங்ஙனம் அநித்தியமாமெனின் இதனையொழித்து இனிவருங் காயத்து அத்திருவடியை அடைகுதுமென்று மனங்கூற, அத ற்கு இனியோர் காயத்தின்கண் அதனை அடைகுதுமென்னிற் பெறுதற்கரிய பிறவி யென்றும் சிலநாள்களின் பின்னர் அடை குதுமென்னின் அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ்சம்ம

திப்ப,—நீயும் ஓர்ந்தனை எனின். எ-து. அதற்கு இந்தக்காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலையாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையாயின்,—உளபோழ்தே சூழும் எழ் பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரன் துணைத்தாளே. எ-து. இக்காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபயபாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாநின்ற எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய் இது என்னை நின்கருத்திருந்ததென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்ததென்பதற்கு உதாரணம் ஞானவாசிட்டம். "எறியுங் கடலி னுகத்துளையி னியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப் பிறந்து, மறியும் பிறவிப் பயனில விமோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற், செறிவ தென்னே யிவறநூலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்." ஊழிகால மிங்கிருக்குமோவென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு." பெறுதற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதாரணம் ஆனந்தத்திரட்டு. பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்போய்—கறிதற் கரிய வவதி - பிறிதொன்றை—நாடுதற்கு நேரமுண்டோ நன னெஞ்சே முத்திநெறி—கூடுதற்கல் லாது குறித்து." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧)

இங்ஙனம் நீர்கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திருவடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறுகின்றது.

தானே யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி
 தருசிவப் பிரகாசற்
காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந்
 தரியவீ டடைகில்லாய்

கேளே யோமனே யாதிய வளற்றிலே
கிடந்துழைத் தனெநெஞ்சே
நாளே யோலேயுந் தூதரும் வரினிவர்
துணேகொலோ நவில்வாயே.

தாளேயே தரம் அறிகிலாது. எ-து. சுரர் முதலாகத் தாவர ரீருகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித்துன்பங்களே யும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளேக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,—எமக்கு எளி தரு சிவப்பிரகாசற்கு. எ-து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளி திலே சந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரி யருக்கு,—ஆள் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய். எ-து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங் கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவ ரது ஏவற்பணிவிடைகளேச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட் டினே அடைந்தாயில்லே,—கேள் ஐயோ. எ-து. ஐயோ நீ கேட் பாயாக,—மனேயாதிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனே நெஞ் சே. எ-து. பெண்டீர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனே நெஞ்சமே நீ யென்னகாரியஞ் செய்து கொண்டாய்,—நாளே ஓலேயுந் தூதரும் வரின் இவர் துணேகொ லோ நவில்வாயே. எ-து. இனி நாளேக்கு இயமனது தூதரும் ஓலேயும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டீராதிய சீவர்கள் துணே யாவரோவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறு மை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனேயென்று கூறப் பட்டது.

தாளேயே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். "இயற்கை குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையி

ழுழல்வார்க் கிவ்வா ஜேறுதின் மீளாத நிரயகில் வீழ்த்த தாகும்—தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்த வுனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்த வல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே.'' பணிபுரிந் தரிய வீடடை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீரா கமம். "அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல்லோர்—நடித்திடுஞ் சமயவாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்—படிற்றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்தருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே." மனையாதிய வளற்றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம் ஞானவாசிட்டம். "தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பாசந் தனைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசை விஞ்சிக்—கூரிதய மப்போகத் துழன் றுழக்கும் கொடுந் துயரைக் குறித்த போதே—நிரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளியு மன்றே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௬)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய சிவர்கள் துணையலர். ஆனால் இவர்களை விடுத்தாற் பரிதவிப்பரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஓர் துணை இன்றென்பதுங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங் கூற அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
நாமல தில்லையென்றே
கவலை யுற்றரன் றூண்மறந் தனையுனைக்
காலனூர் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
தானுமோர் துணையாமே.

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒருதுணை நாம் அலது இலை என்றே கவலையுற்று அரன் தாள் மறந்தனை. எ-து. சொல்லுமிடத்துப் பெண்டீர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாகவின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணையலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏதுவென்னையென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற,—உனைக்காலனூர் கொடுபோயின் குவலயத்து அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந்திடுவையோ. எ-து. உன்னை யமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப்பையோ அஃதன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறீரோவென்று கேட்கத்தான் கூடுமோவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்குமளவாயினுங் காக்குவலென்று மனங்கூற, அதற்கு நீயிருக்கும்போதாயினும் நிருபர்முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டுபோயினராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டுபோயினராயினும் அப்போது உன்னாற்காக்கப்பட்டார் யாவரென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலாது உயிர்க்கு உயிர் தானும் ஓர் துணையாமே. எ-து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

"இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி—பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே." என்பதனாற் காலனென்னு மியற்பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

•

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "உடலை யொண்பொரு ளினையுலகியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தை

நன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடலி கந்திறை கழ லிணை மேவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே." சிவ னலா துயிர்க்குயி ரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறை ந்து." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவது யாது. பகையாவது யாது. மனைவியாதிய சீவர்கள் வந்தவாறு எங்ஙனம். நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப அதற்குமேற கூறு கின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடாபரன
 ருெல்கழ றுணையல்லா
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
 றுள்ளவா றுணராய்மற்
றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ
 ரெனவினை வழியேவந்
தணைவ சீவரை யுனிமுனி வாதிய
 வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடாபரன் தொல்க ழல் துணை. எ-து. சிருட்டி தொடங்கி வீடடைவிக்கு மளவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே துணையென்றும்,—அல்லாது உள் நைவு செய்து அடும் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ள வாறு உணராய். எ-து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து நாசம் பண்ணுகின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ள படியே யறிந்தனையில்லை,—இணை இல் நெஞ்சமே. எ-து. இழ் விஞலுனக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,—பகை இவர் உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அணைவ சீவரை உனி. எ-து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை

இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆகிய அடுத்து எனைக் கெடுத்தாயே. எ-து. பகையென்று வெகுளியும் உறவென்று விழைவும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னையுங் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங்கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருண்ணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனுவாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதிகுரு சுபானுபவங்களினால் சொரூபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப்பகையென்றும், நல்வினை அநுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலானும் தீவினை அநுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதியுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும் இச்சீவர்கள் வினைவழிபராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம்: “சிவபோகசாரம். “ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொரூபர் - பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமாயிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்று வதனால்.” மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள! நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்
கிலேசமுற் றதுதன்னை
விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம்

விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு
•நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி
நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்
றடைது மேலர னருளையே பொருளென
வருஞ்செல்வ மதுதானே.

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம. எ-து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பலவேறு வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னா மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையாயினும் அருந்தலைக்குறித்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவலென்றால இதனையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்றுங்கூறினீர் இனி இன்பமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம் எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு அந்தப்பொருளைக் கைவிடுவதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மையாக அறிந்தாயில்லை நீயென்று விவேகங்கூற.அதற்கு நன்றுகூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச்சொல்லுகிறீரா வென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போலும் நெடிய யூகமது இல்லையோ சொல்லுதி. எ-து. அதற்குமுன்னர்ப் பற்றுக்களாயுள்ளனயாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உன்னைப்போலுங் கூர்ந்த புத்தியின்றோ நீ சொல்வாயென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாதென்று மனங்கேட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும் மேல் அரன் அருளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அது தானே. எ-து. நெஞ்சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினீங்கி மேலாய சிவனது அருளையே பொருளென அடைவோம் அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரிய செல்வமும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம் வருதல்போல அவ்வருளால அவ்வின்பம் வருதலின் அருஞ் செல்வமதுதானே யென்று கூறப்பட்டது.

செல்வமே பல்வகைக் கிலேச மென்பதற்கு உதாரணம் நீதிவெண்பா. இன்ன றரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே—பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்பமே யாமேநா பிறர்பா—லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்.'' விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். ''யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்.'' அருஞ்செல்வ மதுதானே என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. ''செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம பலமேய—செலவன கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.'' மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (ரு)

இங்ஙனம கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பமென்றுவி டுத்துக், கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்துமேற் கூறுகின்றது.

தானை சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவா
 தங்கள்வாழ் வினிதென்றே
நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறா
 நிமலஞா னமதுற்றால்
வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
 வாழ்வுகாண்ட லும்வீண்முற்
போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
 புகன்றதோர்ந் திலைகாணே.

தானை சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு இனிது என்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே. எ-து. இரதகசதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர

இப்பூவுலகரசாண்டு அவ்வாழ்வோடும் அழிந்து போகாநின்ற அரசர்களுடைய பொய்வாழ்வினை இனிது ஈதென்று நீ கருதினைகொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு நீர் மேற்கூறியவாறே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன் இப்போது இவ்வரசரது செல்வத்தையும் இவரையாவரும் வணங்கும் இவரது பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்த மாத்திரமேயன்றி வேறில்லை அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்யென்றும் இவற்றை நீ விரும்பாதேயென்றுங் கூறினீர் ஆனால் இச்செல்வ பெருமைகளுக்கு மேலாய் மெய்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று மனங்கேட்ப,—எஞ்சுறா நிமல ஞானமது உற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள் வணங்கும். எ-து. அணுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாயுள்ள சிவஞானச்செல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்காநிற்பர்கள் ஆதலின் மெய்ச்செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அறிதி;—மெய்வாழ்வு காண்டலும் வீண்முற் போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நல்லோர் புகன்றது ஓர்ந் திலை காணே. எ-து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணாளாய்க் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இங்ஙெனங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று ஆப்தர் உரைத்தவாக்கியங்களை அறிந்திலைபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

தானை சூழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற் கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு - மேனை—வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையாளை மாற்றார் கொள." வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். "மெத்தென்ற சரித்திரத்தி

ணவர்தம்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்று வணமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—மித்தன்மையா வருக்கும் பொதுமையினு லியம்பியதா மிதனின் வேறுச்—சத்தென்ற வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வவர்க்கவற்றைச் சாற்றக்கேண்மோ.'' போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். "அண்ணறன் வீதியரசிருப் பாகுமணி படையோர்—நண்ணொரு நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வூர்—துண்ணென் பசிக்கு மடைப்பள்ளி யான சுகமு மெல்லா—மெண்ணிலி கால மவமே விடுத்தன மெண்ணரிதே.'' மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இங்ஙனங் கூறிய ஏதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

காணி யீதெம திடமிது வெனமனைக்
 கருதிமண் ணுகின்றாய்
நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது
 நமதிட மலவென்றாற்
பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம்
 பிருதிவி தனைநாகப்
பூணி ஞன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம்
 புகலிட மதுதேரே.

காணி ஈது எமது இடம் இது என மனைக்கருதி மண் ஆகின்றாய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. எ-து. இது எமது காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மனை எனதென்று கருதி மண்ணுய் மடிந்து போகின்றாய் இங்ஙனம் எண்ணில காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினுய் அந்த அந்த மயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்று நின்றாய் நீ வெட்க மில்லாய்போலும் பேதைமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும்

என்ற வற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஓரிடமாயினும் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ்விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப—உடல் இது நமது இடம் அல என்றால் பேணவும் படுமே இதற்கு இடந்தாம் பிருதிவி தனை. எ-து. வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறிவாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனுக்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இடமென்று பிடிக்கவும் தகுமோ ங் சொலனுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவமாய் எமக்கு இடமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—நாகப்பூணினான் திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புகலிடம அது தேரே. எ-து. சர்ப்பாபரணனாகிய சிவனது திருவடிகளை உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினு சனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினும்—துன்னென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." திருவள்ளுவநாயனார். "புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்—டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித்
தேகம்வே றடைந்தாயேற்
சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ
தானுணர்ந் திடுவாயோ
பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்திகழ்
பெறினுமித் துணைநெஞ்சே

யோரின் னேரில்வீ டுறுதலே புகழிக
ழுறல்பிறப் பெனவுன்னே.

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம்
வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலது நீ
தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ-து. புகழினது உண்மையை நீ
நன்முக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரு
ம்பா நின்றனை இக்காயத்தை விட்டு இனி வேறோர் காயத்தை
யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண்வந்து பொரு
ந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான்
இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃத
ன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று
அறிதியோ வென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இஃதாயினும்
எனக்குத் தெரியாதோவென்று மனங்கூற,—பேரியாது யாம
ஆர் கொல் முற்பவத்து. எ-து. அதற்கு இனிமேல வரும் பிற
ப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகார
மும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப்
பேர் யாது யாம் யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதி
யென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி
மனஞ் சும்மா விருப்ப,—இகழ்பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே.
எ-து. இதற்கு உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும
அது இந்தப் புகழ்ச்சிபோலவேயாகும் நெஞ்சமேயென்று விவே
கங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியவாற்முல் யாவருங் கூறு
கின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகலின் இவை
கள் இல்லையோவென்று மனங் கேட்ப,—ஓரின் னேர் இல் வீடு
உறுதலே புகழ் இகழ் உறல் பிறப்பு என உன்னே. எ-து.
உண்மையாக விசாரிக்கு மிடத்து ஒப்பற்ற வீட்டினை அடை
தலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ
அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றனையும் விரும்பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும நித்தியம்: பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம்; இவரது பகழும் அநித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணு கிலென்-ஞேயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்." உறவுமுதல் புகழீருய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபுலிங்கலீலை. "ஒடுமெடானனு முறவும் பகையுமோர்—கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும்—வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்—கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க

தாளையே தரமறிகிலா தென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வைப்பு பாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விடுவித்து இந்தவுறவு முதலாகிய வைந்துஞ் சிவனது திருவடியேயென்று அறிவித்து, இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது அத் தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்றுகூற அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமற்றோர் பெரியனென்
றுணருமா செயவுன்பான்
மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென்ற
மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா
வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே
பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா
பெருமைசெய் குவனேனோ

உன்னு கின்றனை உனை மனோர் பெரியனென்று உணரு மாசெய. எ-து. உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால் மன்னும் ஈசனே பந்தம் வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து என்றும். எ-து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற்றிருக்கின்ற பரமசிவனே நீசெய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருபவன். அச்சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப் பெரியனென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீ செய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,—அன்னவன் திருப்பொன் அடி கரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ-து. சீவசாக்ஷிகுறியாமல் சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங்கேட்ப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவன் ஒரே. எ-து. அதற்கு இங்ஙனம் நீ தவஞ்செய்த பின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். "நாம்பெரிய ரென்னுமதை நாடாத டக்குமவர்—தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு - நாம்பெரிய—ரென்பார் சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம் சுவர்க்கவின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற்கூறுகின்றது.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத
லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத்
தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும்
புகலநூ லுணர்ந்தாயே
நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக
நிலைபிறி திலையன்றே.

ஓரின் உள்ளமே பாரின் மானுடர் முதல உள அறு பிறப்பூடும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்கமா நீ வல்லாய். எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து இப்பூமிக்கண் மக்கண்முதல் தாவரமீறாயுள்ள அறுவகைப் பிறப்பினுள்ளும் பொருந்தா நின்ற சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இனறென்பது காட்சிப்பிரமாணமாக நீயே அறியவல்லாய்,—போர்கள் ஆதி துன்பு இமையவர் அடைவதும் புகல நூல் உணர்ந்தாயே. எ-து. அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்செய்தல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு மக்கண்முதலிய அறுவகைப்பிறப்பிற்கும் மேலாயதேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்றென்றீர் இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—நேரில் இலா அரன் கழல் அலான் மிகு சுகநிலை பிறிது இலை அன்றே. எ-து. அதற்கு ஒருவாற்றானும் உவமை கூறற்கரிய சிவனது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பநிலை வேறு இன்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முதலிய துன்பங்களைத் தேவர்களடைதலிற் போர்களாதி துன்பென்று கூறப்பட்டது. அன்றென்றது - அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தீய வசுரர் பகையு ண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டநங்க ளுருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான—காயமுண்டு கைதொழ வேண் டீனரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வா னோர்க் கென்னை வளனுண்டே." ஆனந்தத்திரட்டு. "தேவி ன்மா னுடத்திற் றுன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யென்று—லாவகீழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா—மோவிலா துன்ப வெ ள்ளத் துழைத்தலோ ரளவு முண்டோ—பாவமா நிரயந் தன் னிற் படுதுயர் பகரல் வேண்டா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯௦)

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை அர்த்தாங்கீகார மாக உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவா மல் நின்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப்
 பதிற்றுய ரமுதகேடுந்
தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளினுற்
 செறிதுய ரமுமோர்ந்தோர்ந்
தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே
 யின்பவீ டெதுவென்றே
நின்று நின்றழு திலைதொழு திலைசிவ
 னேசர்தாள் பூசித்தே.

அன்று எனக்கு நீ ஒருதுணை. எ-து. பிறப்புத் துன்பமெ ன்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானு வுபாயங்களினாலும் யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைத றகு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது தாமசம் பண்ணு கின்றனையாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவே கங்கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச்சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடு த்தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னுங் கூறியவாறுங் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங்

கூறியது என்னை யென்று மனங்கேட்ப,—பிறப் பிறப்பதில் துயரமும் கேடும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினுல் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் எழ்பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ-து. பிறப்பிற் கருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினுல் வருகின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தினெண்மடங்காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாலும் நோய்முதலியவற்ருலும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை,—இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அழுதிலை தொழுதிலை சிவன் நேசர் தாள் பூசித்தே. எ-து. அஃதன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்து வணங்கினையில்லை; இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களைக் கேட்டு நின்றுநின்று அழுதாயில்லை. ஆகலின் யாம் கூறியவாறு நீ கேட்டது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வியாதி யாதிகளினுற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏதுவாகிய திரவியந்தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரைதிரைமூப்பு முதலியவற்ருல் வருந்துன்பமுங்கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்பமென்றது: கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற்சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேவுதல், பிரசூதவாயு முரித்துத்தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறிக.

இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியுமெழில் வரைக்கீ—ழொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான்—மன்ற வுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே." என்றும் "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த

கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலனைய சூசியதனு லாகத்தைப்—பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும்." என்றும் "கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகங் கடுங் காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னை யுணர்வு மங்கிலையே—மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு னிலையுடனே." என்றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடுவரு நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "பரண மாகிய பெண் டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவணைகு—மரண வே தனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரண மியா வையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." என்றும் "வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்தி மேலையும் பித்த முணர்வொடு பொறி கலங்கி—நந்திடா விரு ளெமுடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன் பம் பவத்துன்பத் தெண் மடங்கே." என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு. "கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கணனுறிற் கொடிய வெந்நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்தி டுந் துன்பமுங் கூற்று—வுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." என்றும்; நின்று நின்றழுதிலே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடு கின் றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின் றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." என் றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை நீக்கிவிட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய அடியுவர்

டத்து அன்பும் எனக்கின்றுயது உண்மை. இனிப் பயபத்திச ளோடுங் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுசெய்கின்றேனென்று மனங் கூற, அதற்கு நீ என்னை அங்ஙனஞ் செய்கின்றுயென்று பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை
புண்ணியர் பானண்ணற்
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற்
பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை
பிறர்மனை நயக்கின்றுய்
சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே
செத்திலாய் கெடுவாயே.

பூசைசெய்து தோத்திரம் சொலித் தனை நினை புண்ணியர் பால் நண்ணற்கு ஆசை செய்திடும் அம்பலக் கூத்தனை அடைகிலை. எ-து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் தியானித்து இங்ஙனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களையுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளத்து இச்சைசெய்யாநின்ற கனக சபைக்கண் நடம் புரிவோனை மனமொழிமெய்களால் வணங்கி அடைந்தாயில்லை,—அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றுய். எ-து. அவனது திருவடியை யடைந்த அடியார்போல் வார்த்தைமாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை பசு புலித்தோல் போர்த்ததுபோல் உள்ளத்தில் வஞ்சம வைத்துக்கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தோர்போல் அவரது வேடத்தால் விளங்காநின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ்செய்கின்றேனென்று தொடங்கிப் பிறர்க்குரியமனைவியை இச்சிக்கின்றுய்,—சீசி இங்கு இருந்து என்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே. எ-து. சீசி முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமு

 மன்றி இவற்றினடுவெணின்று கூடாவொழுக்கஞ் செய்கின்றனை நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்னகாரியஞ்செய்து கொண்டனை இனி நீ இருந்தால் இக்கூடாவொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என் தற்கு உதாரணம:திருவாசகம். "முத்தனை முதல்வா முக்கணு முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய் நினை நது பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்—சித்த னை செலவத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ—ரத்தனை யடியே னுதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யெ னறருளாயே." பிறர்மனை நயக்கின்ற யென்பதற்கு உதார ணம் திருவள்ளுவநாயனா. "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று." மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க. (கஉ)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொ ன்றும கண்டிலேன் இங்ஙனமிருப்பச் செத்திலாய் கெடுவாயெ னறு என்னைவெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதெ ன்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னுற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல
வழிபிறர்க் குரைசெய்து
நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை
யானுநீங் கிலைநெஞ்சே
தூய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
சுமந்துசெல் கரமுன்னிற்
காயமானுடத் தின்றதற் கன்றியுட்
களவுமின் மையினுலே.

வாயினுல் பல நூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையாநும் நீங்

இல்லை நெஞ்சே. எ-து. பலஞான சாஸ்திரங்களை வாயினாற் படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையில்லை இங்ஙனம் பிறப்பிற்கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற் கேதுவாய ஞானசாரம் பற்றியதின் றென்பது நன்றறிந்தேன் நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவன் பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்து செல் கரம் உன்னில். எ-து. குங்குமப்பொதி சுமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம் உன்னிலும நின்மலமாமென்று விவேகங்கூற, அதற்குப் பலநூல்களைக்கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றறியாவரும் மதிப்ப விருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர் இஃதென்னையென்று மனங்கேட்ப,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்களவும் இன்மையினாலே எ-து. அதற்கு நீ மக்களியாக்கையைப் பெற்று நூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்பமாய பயனைப் பெறாது அப்பயன் பெற்றோன்போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்நூற் பொருளைப் பிறர்பயன் கொளக் கூறுகின்றாய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத்தாக்கையுமின்று அஃதன்றியும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொடுத்தேனென்று வஞ்சமும் உளத்தின்றாகலின் உன்னை அதினினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானசாரம் பற்றியதின்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினாற் பலநூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்—பேதையிற் பேதையா ரில்." பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்து செல்கரம் என்பதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தி

யார். "விரிந்த நல்வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை—தெரிந்து படித்துப் பொருள் செப்பித் தாநிலை சேர்ந்து நில்லா—திருந்த சண்டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற் குங்குமம்—பரிந்து சுமந் தும்பின் வஞ்சம்பண் ணுத பயனெழிலே." மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன். இனியொருமார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒர்மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாலுவேதமு மொருசம நிலைசொல
 நவைசெயீ ரவத்தைப்பாற்
கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு
 குழியி னூ டிழிகின்றாய்
வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற
 வையுமதை விடுவிக்குங்
கால னூர்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
 போலுநீ கடைநெஞ்சே.

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ஈரவத்தைப் பால் கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூடு இழிகின்றாய். எ-து. இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களும் சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீடடைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காமவெகுளிமயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்தவிகற்பத்தாற் கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காநின்றாயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வறுசமயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனங்கே

ட்ப, அதற்கு இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின்மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்,—வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனார் தொடர்பையும் இனம் தொடருதி போலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ-து இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப்பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலேயன்றி மற்றைச் சமயநூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற்காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம் பட்டணத்துப்பிள்ளை நாயனார். "நினைந்தனை யற்றுப் பிரியமுந்தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி யேயிருந் தானந்தநித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி லென்றிருப்பே னத்தனைகயி லாயத்தனே." சமயமாகிய படுகுழியென்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம்."சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசாரமானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையாதோளாய் விடுதலாசாரமே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயுட லந்தமா தியைவிடார்
நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்
வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு

கண்டுபுத் திரன்சான்று
லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதெனு
வறியொணு மையிருளுந்
தஞ்சமென்றரன சரணவிடே லியாமுமச்
சமன்வலி தடுப்பாமே.

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் கிற்க மற்றையர்க்கு எல்லாம் வெஞ்சமற்குதிப் பரிது. எ-து. நெஞ்சமே தேகாந்தத்தில யாவர்க்கு முதல்வனாகிய சிவனது திருவடியை மறவாத பெரியோர்கள் கிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற சிவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக்கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினுல் வழிபடுவோர்க்கும கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர் இதற்குப் பிரமாணமுண்டோவென்று மனங்கேட்ப,—இவைக்கு ஒரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றுல். எ-து. அதற்குச் சிவனது திருவடியைத் தேகாந்தத்தின் மறவாதுபிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத்திருவடியை மனமாதியால் வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்றமிருகண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு அவர்மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக்கூற்றனையுங் கடந்தாராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங்கூற, அதற்குத் திருவடி[illegible]யான் கூற்றைக்கடக்கலாமென்று இ[illegible]ற்றல அவனை இவ்வழிபாட்டாற் கட[illegible]பது அறிந்து அச்சமுற்றேன் இனி அவனைக் க[illegible]கு ஏதுவாகிய திருவடியைப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீ கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—அஞ்சல் இவ்வுடற்கு இறுதி இ[illegible]பொழுது என அறியொணுமையின் நாளும்

தஞ்சம் என்று அரன் சரண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலி தடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந்தம் இந்தக்கணப்போமென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றைநினைவெல்லா மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையேவிடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தியெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக்கொள்வாமென்று விவேககூறிற்று. எ - று. தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "வில்விளங்கிய விணணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையாங் குலைவுறாக்குறுகி—னல்விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான்ஞானி." என்றும், திருவள்ளுவர். "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு மிடும்பை யில." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கரு)

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று ஒருதலையாகத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமிவ் வுருவமா யினும்பெறல
  சற்றல மறைநாகத்
திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந
  திருத்தல்சான் றரிதாகிக்
கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான்
  றேகிரீ சனைநெஞ்சே
யடுத்தி லாய்பல கவலைமாய்த் தோருணர்
  வாகிநின் றகலாதே.

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல. எ-து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெ

றல எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இம்மானுடதேக மாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஓர்காட்சிப்பி ரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்ப,—மறைநாகத் திடத் தின் மாதவர் இருவர் கங் கெண அடைந்திருத்தல் சான்று. எ-து. அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதியென்னுமிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப்பண்ண அதனற் சிவன் வந்துதோன்றி உமக்கு என்னைவேண்டியதென்றுகே ட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்திவேண்டு மென்று கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட் பது மற்றொன்றுமோவென்று திருவுளத்தின் முனிவுசெய்து சாபங்கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும் வேதகிரியின்க ணணே கழுகெனக் கிருதயுகமுதல இந்தக் கலியுகமளவும் இத் தேகங் கிடையாது இன்னும இருத்தலே சாட்சியென்று விவே கங்கூற, அதற்கு விருப்புவெறுப்பின்றி மனஞ் சமமாவிருப்ப,— அரிதாய்க் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞானதே சிர்சனை நெஞ்சே அடுத்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகின்று அகலாதே. எ-து. ஆகலின மிகவும அரிதாகக்கிடைத்த இந்த மானுடதேகமும் இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறியவரு கிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்றானே தேக போகங்களைக் கருதுகின்ற பலவேறுவகைப்பட்ட கவலைகளையுங் கெடுத்து ஏகவறிவாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடியைவிட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை. நெஞ்சமேநின் கருத்திருந்தது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அரி தாகியெனபது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம். ஆனந்தத்திரட்டு. “மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற் றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்த வுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—

கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு." விவேகமுமிருக்கு ஞானிரே என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "கையிறு லறைய ண்ணும் பந்துபோலக் காலறு லறையுண்டு கணக்கிலாத—மெய் யிலே புகுந்திளைத்து விவேகம்பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிற பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையிறுன் மூன்றுலகாம் பணதிசெ டது வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளா—பொய்யிறுன் மிக விரியும் வேலையூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்த மாயை." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௧௬)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத் தாலும் இக்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணுமல விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந்
தாற்றெழு தலதிங்கே
சகல முஞ்செய நினைகுத றனையினித்
தடப்புன விதுவென்றே
பகலி னுலவிரி கானலை நெஞ்சமே
கருதிநெற் பயிராதி
யிகலி னுற்செய நினைபவர் நினைவையொத
திடுமென விடுவாயே.

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந் தெனின் விரைந்து அாற்றெழு. எ-து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியுட மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழி யும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ளபோதே அதிசீக்கிரமா கச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி,—ஈதலது இங்கே சகல மும் செய நினைகுதறனை. எ-து. இத்திருவடியை இடைவி டாது வணங்குதலன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யா கக் கருதிக்கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்துள்ள அறுவகைத்தொழிலை

யஞ் செய்யத்தொடங்குவதை,—இனித் தடப்புனலிது என்றே பகலினால் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிர் ஆதி இகலிறற் செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுவாயே. எ-து. சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்று கருதி நெற்பயிர்முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போலும் என் கருத்துமெனஅறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பாயாகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற சலம் போலச் சிவத்தை விட்டு நீங்காத அபின்னசத்தியாற பின்னசத்தி பொயயாயத தோன்றுதலின் இப்பின்னசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தை பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ்செய்ய நினையாமைபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான என்பது அறிக.

அகலுமிவ்வுடல என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "காய நீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்கங்—காயவித் துயரமளவிலை யிதைநீ யாய்வுறு மையிலதிந்தற்றய்—நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்நமக் கெதிரே." பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவேயெனக்கருதிப்—பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே—தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத்தாவுன் சேவடி கூடும் வண்ணந் தோணோக்கம்." மற்றும் வருவனவற்றுறற்காண்க. (௧எ)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதுந் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன் உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே
  வருகணத் தேதேனு
நினைந்திடே லவ்வள வுடலுற
  னிச்சயிப் பரிதத்தாற்
போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை
  புகனிகழ் கணத்தேனுந்
தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச
  சிவன்றரு குதலாலே.

வாயமை ஈது உணர்ந்திடுதி நல் நெஞ்சமே. எ-து. யானகூறிட நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனையும நீ அறிவாய்,—வருகணத்து எதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் நிச்சயிப்பரிது அத்தால், எ-து. நீ ஞானநிட்டைகூடுமிடத்து ஓர் கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமாகலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாதொன்றனையுங் கருதிச் செல்லற்க. அக்கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்பண்ணக்கூடாது. அதனால்,—போயதோர்கணச் செயல் உன்னேல் பயன் இலை. எ-து சென்றகாலத்து ஓர் கணப்போதாயினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க. அதனாற்பயன் ஒன்றுமில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வருங்காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினையேலென்று கூறினீர். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபானாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோவென்று மனங்கேட்ப,—புகல்நிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்

மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றருகுதலாலே. எ-து. அதற்குச் சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது நல்வினை தீவினை களின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருந்து வித்தலால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "ஒருபொழு தும் வாழ்வ தறியார் கருதுப—கோடியு மல்ல பல." என்றும் ஔவையார் நல்வழி. "உண்பது நாழு யுடுப்பது நான்குமுழ—மெண்பது கோடிநினை ந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த—மாந்தர் குடிவாழ்க்கைமண்ணின் கலம்போலச்—சாந்துணையுஞ் சஞ் சலமே தான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஅ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டுமென்று கருதாது இருத் தற்கும், வந்த விடயங்களின்மேல ஆசைசெல்லாது திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழுடுத்
 தைதையுயர் கழைமேனின்
றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
 சொருமக டவனேவல்
புரித றன்னினும் பொறிகளாற் பற்றினும்
 புகனிரா சையைநீயுற்
றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே
 யின்பவீ டெளிதாமே.

தருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்ததை. எ-து. உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்கவும் பழ வினைதானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுக த்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினைதானே கொடுக்கும் உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப்பயன் அநுபவிக்கப் பொருந் தியது அதனையாகவிற் பழவினைப்படியே வருமென்று அறிந்து

எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கருதாது விடுத்து.—உயர்கழைமேல நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்தரிற்பிறனை நச்சு ஒருமகள் தவன் ஏவல் புரிதறன்னின். எ-து. உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்று அந்நிலைக்குத் தவறு வாராது அதன்கட்கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய நோக்குவித்தைகளைப் பழக்கத் தாற் காயத்திற்காட்டுதல்செய்யுங் கூத்தரைப்போலவும், பர புருஷனை நச்சிய ஓர்நாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத்தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய் தல்போலவும்,—ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகல் நிராசையை நீ உற்று இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே இனப வீடு எளிதாமே. எ-து. ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை இன்பமென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறாது திருவடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே. யாவர்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளி தில் உண்டாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தவன் - புருஷன்.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "இல்லின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—நல்லு ணர் வதனைப் பெற்றொரே காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொட ங்கி—யல்பக ஞெக்க னரவமாட் டிடுவோ னுறைதரு பணிக் கன்மீ காமன்—வல்கரிப்பாகன் போலநோக் குவர்க்கு மனை யின்மீட் டிச்சையு மெழுமோ." மற்றும் வருவனவற்றுந் காண்க. (கக)

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்தல பிரதானம் ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டு மென்று கூறினீர் இது என்னை என்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்
   பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே
நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே
   நினைவெனுந் திரைமாயும்
போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்
   பொழுதுபூ ரணமாய
சோமசேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்
   தொழலைய மிலைநாமே.

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பு அளிக்கும் வித்தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ-து. உனது அவாவே மேன்மேலும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஓர் வித்தென்று நெஞ்சமே நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைக்குந்தோறும் விவேகத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய,—ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவு எனும் திரை மாயும். எ-து. அங்ஙனஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும் அக்கடல் வற்றவே புறவிஷயங்களிற் செலலுநினைவாகிய திரை நாசமாம்,—போம் இறந்து எலா நினைவும். எ-து. அந்நினைவெனுந்திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மனத்தின்கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினைவெல்லாம் ஒருங்கே இறந்துபோகும்,—எப்பொழுதில் அப்பொழுது பூரணமாய சோமசேகரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் ஐயமிலை நாமே. எ-து. அந்நினைவெலலாம் எப்பொழுது இறந்தது அப்பொழுது தானே சந்திர சூடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூரணமாகிய திருவடியையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. உடல்விட்டு உயிர்நீங்குங்கால் யாதோர் அவாத்தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச்சென்று உயிர் பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்—தவாஅப் பிறப்பீனும்

வித்து." ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "இச்சையாம் விறகுமாண்டா லெண்ணமாம் வன்னிமாயு—நிச்சயந் தத்துவத்தினுக்கையா நெடுங்தே ரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மிகவும் வாடுங்—கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய்நீரா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீ சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோ வென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடு
   நலஞ்செய்தே மவையின்றித்
தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
   சிறிதசை வடைந்தாலும்
யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
   றசைகிலை யெனினெஞ்சே
யேம மிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற்
   கெனத்துணிந் திடுநீயே.

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடு நலஞ்செய்தேம அவை இன்றித் தீமைசெய்துளேம் எனவும் உன்னிலை ஒரு சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ-து. யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர பஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேமெனவும் இன்றைக்கு அவைசெய்குதல் இன்மையால் தீமைசெய்தே மெனவும் இங்ஙனங் கருதுகலைப்பற்றி உனது நிலை சிறிதோரசைவு பொருந்திற்றாயினும் அத்திருவடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங்கூற,—என். எ-து. அதற்குப் பூசைசெய்தேன் செய்கின்றிலேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னையென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத

லவத்தைச சுட்டியறிதலே அபராதஞ்செய்தல் என்று விவேகங் கூற, அதற்கு அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தையறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைகிலை எனின் நெஞ்சே எமம் மிக்குறச் செய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத் துணிந்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டியெழுந்து அசையாது நிற்றியெனின் இதுவே திருவடிககு இன்பமிகுந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. தானுமுருவாயிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஒருருவாகக்கண்டு அருச்சனை பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய்நின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசையென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "எப்பொருள் கலந்தாலுமிலிங்கிடப் படுவானீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே பரன்றனக்கு--மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினாலன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னா லிறைஞ்சிடப் படுவானீசன்." மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (உக)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக்கூடாது சிவன் இங்ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ் செய்கின்றேன் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி
தெனவுநெஞ் சகமேசற்
றோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி
தெனவுமுன் னுகின்றாய்
சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மர்விருக்
குதல்செயற் கரிதாகிப்
போய ழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்
பதுமையென் புகனின்றே.

நீமெய்ஞ் ஞானநல் நிட்டைசாருதல அரிது எனவும் சொஞ் சகம் எசற்று ஒய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது என வும் உன்னு நின்றாய். எ-று. நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இது வென்றும் ஒன்றனையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓரணுவளவாயினும் நினைவு ஒழியாது செயயாநின்ற தியான செப சிவபூசைமுதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின் றனை,—சேய்க டம்மினைத்தாய் கொல். எ-று. ஆகலின் அன்னை நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணையில இரு த்தவும் அவ்விடத்திற் சுசத்திற் சும்மாவிராது புறத்து எழுந்து ஓடி வருந்துஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையை நீ யும்,—சும்மாவிருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழை உனக்கு எளிதாயிருந்த இப் பதுமை என்புகல் நின்றே. எ-று தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களிறுற் செய்யாது சும்மாவி ருநீயென்று யான்கூற அங்ஙனம் இருக்குதல செய்தற்கு அரி தாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று வருந்தும் வருத்த உனக்கு எளியதாயிருந்த இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்கும் சும்மாவிருத்தல் எளிது ஒடித்திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்ங னமிருப்ப உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக் குச் சொல்லுகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. மனமாதி மூக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ் டையென்பதும், அவையசைந்துசெய்யுந் தியானசமாதிகள் அந் நிஷ்டைவருதற்கு ஏதுவென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்தர னுபூதி. "செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்—பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலு மற்—றம்மா பொருளொன்று மறிந் திலனே." சேய்கடம்மின த்தாய் கொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிக முயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோ ளான் முயல்

பால விளைதரு தன்னாற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப்பண்ணி—யகல்சுபவா தனையதித்தான் முத்திப்பேறு மையுறினுஞ் சுகமடைவை யதுநீ தன்று—இகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தச்சநூல் சொல்வழியிற் செல்லுவாமே." மற்றும் வருவனவ ற்றாற்காண்க. (௨௨)

அசைவற நிற்றல் நேரேவீட்டை அடைதற்கு ஏதுவாக மன அமைவையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்றுறுதலை குதல்விருப் புனக்கதை
நீத்திருக் குதனெஞ்சே
யென்றனக்குநல விருப்புவா ளாவிவ
ணிருத்தலி துயர்வீடு
சென்று காணகுவ லெனநினைந் தலைதியோ
சிவன்றிரி சயமன்றோ
லொன்று நீயுரு திருப்பதே யதைத்தொட
ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

நன்றுறுது அலைகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்திருக்குதல் நெஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ-து. அசைவற நில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நலவிருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சும்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் சும்மாவிருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதுமென்று மனங்கேட்ப,—வாளா இவண் இருத்தல் இது உயர்வீடு சென்று காண்குவல் என நினைந்து அலைதியோ. எ-து. சும்மாவிவ்விடத்தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய நன்மார்க்கத்திற்சென்று அறிவேனென்றுகருதி அலைகின்றனையோ நீயென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு யான் அங்ஙனந் தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு நம்மிருவர்க்

கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்தாகலின் நீ செல்லுநெறியால் அதனை அடையலாமெனின் நீகூறியவாறு யான்கேட்கின்றேன். யான் செல்லுநெறியால் அதனை அடையலாமெனின் யான கூறியவாறு நீ கேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்றுகூறினீரென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—சிவன் நிச்சயம் அன்ருல். எ-து. அதற்கு நீ கருதிய நியாயுறைகளால் வீட்டினை அடையலாமெனின் அவ்வீடு மனுநெறிகளால அறியுங்காட்சிப்பொருள் அன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியவற்ருல எனது உபாயத்தால அதனை அடைதற்கு அரிது அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒருபாயம் நீர கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—ஒன்றும் நீ உறைதிருப்பதே அசைத்தொடா உபாயம் என்று அறி கண்டாய். எ-து. அதற்கு அறுவளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது அசைவற விருத்தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமாமென்று அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. சிவமென்பது-வீடு.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "வாங்கி யைய பொறி நின்ற மனந்தனை—நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்திமே-திங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயா வணம்—பாங்கி யாதது வேட யில் வாயரோ." என்றும், தேவிகாலோத்தரம. "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்த மிலாத முத்திக் குபாயமே யறியல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறனே செலவிற் றுயரமே திரிய மீட்சிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நிற்றலென்றுகூறினீர் இனி அசைவறநிற்றற்கு உபாயமும் அங்ஙனநின்ருல் வீடு வருமாறும் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
கலந்தவா தனையாவும்
விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென

விளங்கினை யெனினெஞ்சே
யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ
டுளங்கையிற் கனியேயாம்
பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு
பதத்திலும் புகலாமே.

கண்ட ஐம்புலக் காட்சிபோயக் காட்சியாற் கலந்த வாதனை யாவும் விண்டு மூடு அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் நெஞ்சே. எ-து. ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக்காட்சியாற் கரணத்தில ஏறியிருந்தவாசனைகள அனைத்தும் விட்டுநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்றுமறைப்பும அற்று நிர்த்தரங்கசமுத்திரம்போல விளங்காநின்றனை யானால நெஞ்சமே,—உண்டு கொல் நமக்கு ஒரு துயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கனியேயாம். எ-து. பிறவித்துன்பங்களுள் ஒருதுன்பமாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்,—பண்டைமேவிய பயம் எலாம் அறும குரு பதத்திலும் புகலாமே. எ-து. முன்னர்ப்பொருந்தியிருந்த பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும குருதுரியதத்தையும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. கேவல சகலங்களினின்றிச் சுத்தநிலையில் துன்பம் இன்மையால் ஒரு துயருண்டு கொன்னமக்கென்றும், அச்சுத்தநிலை பெற்றோர் குருதுரியமும் அடைவராகலிற் குருபதத்திலும் புகலாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: சிவஞானபோதம். "வினைவிற் பரதையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே—நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலனுகவே." மற்றும்வருவன வற்றுற் காண்க. (௨௪)

அசைவற நிற்றற்கு உபாயம் ஐம்புலக் காட்சியுங் கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர். அக்கரண

வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்புலக்காட்சி நீங்கவேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங் கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
  புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக
  டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
  பற்றுவாம் விடுகிற்பாம்
சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
  துவிதபா வனைநெஞ்சே.

புகல ரும்பரப் பிரமமாம் கடறனிற் புணர்பரைத் திரை ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் நுரை ஆதிகள் தந்து மாற்றிடும் என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ-து. வாக்கு மனோதீதமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டுநீங்காத பரையாகிய திரையானது ஈசுரனும் நாததத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈறாகியசகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களுமென்று சொல்லப்பட்ட நுரைதிவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெனின்,—அதில் எதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம். எ-து. அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்திலுள் எதனை யெமதென்றுபிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம். இங்ஙனம் பற்றுதற்கும் விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தைதவிட வேறின்மையால்,—சுகசொரூபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ-து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த சொரூபமென்று இந்நிச்சயஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இதுவென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையசைவான மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரை யென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது தானியாகுபெயர். ஆகம நெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்தலென் னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இந்நூல் சமரச நெறியாகலா லும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென் பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மானை. "பார்த்தவிட மெல் லாம் பரமன்கா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மானை." என்றும், சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவமொ ழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவ மாம - பொங்குமிருண் —மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மறறனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொ ய." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ௰)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி நினை ப்பும மறப்பும் அற்றுச்சமநிலையினிற்றற்கு நானுவுபாயமும் நீர் கூறலவேண்டுமென்று மனங் கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயினிப் பாவனு தீதமாய்
  நின்றிடின் றெனினிற்பா
யெஞ்சு றுதகல் புரணபா வனையையோர்ந்
  திலையெனி னுலகெல்லா
மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
  யெனினருள் சுரந்தெம்பால்
வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கவ ணடைந்ததோர்
  வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

நெஞ்சமே இனிப் பாவனுதீதமாய் நின்றிடு. எ-து. நெஞ் சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனுதீதமாகி நிற் குதலைச்செய்,—இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுறுது அகல் புரண,

பாவனையை ஓர்ந்து. எ-து. அங்ஙனம் நிற்றற்கு வலியில்லையெனின் அனுதிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த் பரிபூரணபாவனையாயினுங் கருதிநிற்பாய்,—இலையெனின் உலகெல்லாம் அஞ்சனக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் சடசித்தாய் விளங்காநின்ற இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்டமூர்த்தமென்று ஏகபாவனை பண்ணிநிற்றி,—இலையெனின் அருள் சுரந்து எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடும் படிக்கு இவண் அடைந்த தோர்வடிவை ஓர்ந்து உய்வாயே. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் அச்சிவந் தானே கிருபைநிரம்பி எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும்படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளிவந்த ஒப்பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து நிற்றி; பிழைப்பையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. நிற்பாயென்றதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபகமாகக் கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக்காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவனாதீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப்—பிறிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே—செறிதுய ரொழிய வின்பமொன் றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப—நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையி னிமிடமும் பாவனை நினையேல்." பூரணபாவனை யென்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "அண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மடங்கச்சு னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவேவிட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்குமன்றே." உலகெல்லா மஞ்ச

ணக் களங்மேனி யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நில நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்த னோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றா—னுலகே ழெனத்தி சைபத் தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக் கமா டாமோ." வஞ்சமற் றிடும்படிக்கிவ னடைந்ததோர் வடி வையோர்ந்து என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "உள்ளத் திருந்து மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த் துக் காட்டினான் - வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு." மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (உசு)

உன்னுகின்றனே யென்னும் பாட்டுமுதலிய பதினொண் பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள துர்க்குணங்களெல் லாம் விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்கூறி நிஷ்டை கூட்டி மேல ஞானசாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்
 கிலையெனி னுளதேசொன்
மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
 விடத்தின துடைத்தேனும்
பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா
 ரெனினவை போனாலு
மெய்த ருஞ்சில மன்றிதென் றொன்றைநீ
 யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேரே.

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனம் ஆக்கு. எ-து. நெஞ்சமே ஞானநிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞானத தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்பிழைப்போம் நீ ஒருவரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய்-இலை எனின் உளதே சொல். எ-து. அஃது இன்றெனினும் வினோ தத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறாது உண்மையே சொல லுக,—மெய்தருஞ் சொலும் பொய். எ-து. அங்ஙனம் மெய்

மையாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அத
ற்கு வினைதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறற்கவென்று
முன்னர்க்கூறினீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய்
மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—நயம்பயக்
கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு அம்மெய்ம்மையாற் சிவகரு
ணையாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமெ
ன்று விவேகங்கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மனஞ்சம்ம
திப்ப,—அது உடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல். எ-து. அத
ற்குச் சிவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை
கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய
சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னே மெய்மை கூறி
னுஞ் சிவகருணை யின்றியவிடத்துப பொய்மை யென்றீர்; இப்
போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும்
இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனங்கே
ட்ப,—யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அத
ற்கு இருவினைக் கேடாகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து உன்னால்
ஒருயிர்காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர்கொலைசெய்ய வந்
தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான்செய்தேன் பிறர்
செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனினென்று விவேகங்கூற, அத
ற்கு இதுவும் உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அவைபோ
னாலும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்
தல்பொய் எனத் தேரே. எ-து. நீ யான்செய்தேன் பிறர்செய்
தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாதொழியி
னும் பெறுதற்கரிய சிவமன்று ஈதென்று ஓரணுதிரணங்களையா
யினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மையென அறிதி
யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மெய்மைகூறுதல் - பாச
வைராக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மை
கூறல் - சிவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று
சொல்லாதொழிதல் - ஈசுரபத்தி. எல்லாஞ்சிவமெனச்சொல்லு
தல் - பிரமஞானம். ஆகிய விக்கரன்கும் இதனுட்காண்க.

வாக்கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவ ள்ளுவநாயனார். "யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகா ப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு." உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "புறந்தூய்மை நீரானமையுமகந் தூய்மை, வாய்மையாற் காணப்படும்." மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மை யென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த—நன்மை பயக்கு மெனின்." யான்செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானதீபம். "விரும்பு ற்ற தவம் விரதஞ் சீலமெல்லா மேல்வினையென் றறிந்தெவை யும் விமலன் கூத்தென்—றிரும்புற்ற மணமழலின் மெழுகாயெ ன்று மியான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி—யரு மபுற்றங் கெண்ணுதியா னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப் பற்றே டகப்பற்றன—பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறு மேவார் ஞானப் பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே." எய் தருஞ்சிவ மன்றிதென் றுன்றை நீ என்பதற்கு உதாரணம்: சிவானுபூதிவிளக்கம். "விருப்பு வெறுப் பென்று வேறுபொருள் கோடலிறை—யுறுப்பிற்குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல வுவமோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டான் வாக்காற்றீமை யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உஎ)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்
சித்திர தீபம்போற்
சார வைத்திடலோ தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கொண்
டேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்
பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்
பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவறச் சித்திர தீபம் போல் சாரவைத்திடு. எ-து. செய்தொழிலை விசாரிக்குமிடத்து இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்போல ஞானசமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்தவைக்குதலைச்செய்,—அஃதில்லையேல் குருபரன் றனது அரும்பணி மேற்கொள். அஃது இன்றாயிற் குருவாகிய ஞானபரனது அரியவேலைப் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி,—நேரும் வாழ்வழி தொழில் பிறிது அடையினும் நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு. எ-து. அஃதின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலைவாராது சராசரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச்செய்,—முடைகெழு மலப் பிணக்கு இதம் செய்யேலே. எ-து. அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. எவறபணிவிடையைச் சிரசிற்கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொலலப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல் - பிரமஞானம். குருபரன் பணிசெய்தல் - ஈசுரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய்வித்தல் - சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல - பாசவைராக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இவவுடல் சமாதியிலசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "செவ்வே யுடலுஞ் சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்தவர்க்குங் - கைவந்தால்—வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ — ராதன மென்ப தது." குருபரன்றனதரும் பணிசெய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "உடற்

குயிர்போற் கட்கினைமபோ லூசிநூ லொத்து—விடிற்புலிநீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்கான் - சுடர்ச்சுடினும்—வாழைக்கா காவேனி மட்கலத்துக் காகாவா—றேழைக் காகாத திது." உயிர்க்கெலாம் பேரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "அறிவினு ளெல்லா துண்டோ பிறிதினோய்—தன்னோய் போற் போற்றாக் கடை." முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பொத்தை யூன் சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதினின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (உஅ)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்
சிவனது வடிவென்றே
யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே
நைவ தெனனோநீ பஞ்சகோ சங்களு
நாமல வெனவுண்மை
கையி லாமல கம்மென வுணக்கியான்
கழறியுந் தெளியாயே.

செய்யும் நந்தொழில் ஐந்தொழில். எ-து. செய்யாநின்ற நமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலியவைந்து தொழில்களேயாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன்செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமாமென்று மனங்கேட்ப,—யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்றே ஐயம் அற்று உணராது யானெனும் செருக்கு அடைந்து நாடொறும் நெஞ்சே நைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்குச் சிவனது அஷ்டமூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந் தானே யென்று ஐயந்திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்

ளாது அச்சிவனைவிட வேறியானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,—பஞ்சகோசங்களும் நாமல எஞ உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழறியும் தெளியாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சகோசங்களும் இவற்றைக்கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றென்று உண்மையாகிய உபதேசமொழிகளால் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போலப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பது அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக்கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகளை மேனின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். "அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்—பின்ன முடன் வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்—மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந்—துன்னு மறிவில ரான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே. எ-ம். ஊசுமுடலி னுழல்கின்ற காற்றையுணர்வென்பரே—யேசுமுறக்கத் தியங்கியு மிங்கறி வேதுமற்று—வீசும் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ்சொல்லும்—பேசுமனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. எ-ம். தனக்கு மனது சலித்த தென்றே சொல்லித் தானிருந்து—முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் லென்றிங்கு வந்துநின்று—மெனக்கிங் கறியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா—நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பதே. எ-ம். இணங்கு கவருணை மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்—வணங்கும் விஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்—பிணங்கு

நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்—குணங்குறி யின்றி யிருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே. எ-ம். சேருஞ் சுக ம்பொரு ளென்றனை துக்கஞ் செறியும்பொழு—தாருஞ் சுகது க்கி யாகியிடுநிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிசய யானந்த மேசிதை வற்றபொருள்—கூருநிலையை யறியா ரறிசுகங் கொள்ளுவதே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ௬)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
  திரோபவிக் குதநேகம்
விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித
  மேவுத றிதிதோற்ற
முளசி ருட்டியே லம்பை நோதலி
  னுன்னையும்பிற ரையுநாடித்
தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
  சம்புவை மறந்தாயே.

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன்திரோ பவிக்குதல். எ-து. உயிர்களுக்கியாதோர் முன்னிலையால தெளி வுவருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவை களுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,—தேகம் விளிவை உற்றல் சங்காரம். எ-து. தேகநாசத்தையடைதல் யாதோர் முன்னிலை யால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,—இங்கு இதாகி தம் மேவுதல்திதி. எ-து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விட த்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி,—தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ-து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி. இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்கு மானல்,—அம்பை நோதலில் உன்னையும் பிறரையும் நாடித்த ளர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே.

எ-து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய தாரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்ததென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அந்தோ என்னையெ ன்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. அம்பை நோதலினெனவே எய்தவனென்று வருவிக்கப்பட்டது. அவன் அவள் அதுவெ ன்னு மூன்றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனட் பட்டது. கடற்றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருதலால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணாது வேறுபிரித்துப் பாவிப்போர் க்கு அவை மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூடாமை யிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அநுக்கிரகமுந் திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமா றும், அநுக்கிரகத்திலும் இதத்திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்ப மும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் அகிதத்திதியிலுந் துன்பமும், வருமாறும் காண்க.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன் வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னுநானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்—காயத்திடுவா யுன்னுடைய கழற் கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩0)

மறைத்த லுங்கினைத் தலுஞ்செயு மாணவ
  மாயைகின் றவைதம்மைத்
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச்
  சொல்வரத் துறவெய்தக்
குறித்தி டிற்பர பத்திஞா னத்திறற்

கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி ஞமறி
னின்றமற் றென்றாமே.

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செயும் ஆணவம் மாயை நின்றவை தம்மைத் துறத்தலே இராப்பகல் அகல் வீடு எனச் சொல்வர். எ-து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத்தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யாநிற்கும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்; அவ்விரண்டையும் நீத்தநிலை இரவும்பகலும் நீங்கிய வீடென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்களென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—அத்துறவு எய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினால் கூடும். எ-து. அதற்கு அத்துறவினை நீ அடையக் கருதினையாயிற் பரபத்தி பரஞானத்தினால் அத்துறவு கைகூடும்,—மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறில் நாம் அறில் நின்ற மற்றென்று ஆமே. எ-து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பரஞானங்களியாவையெனின் சிவன் செயலை நாடி நமதுசெயல் அறுமாயின் அதுவே விளங்காநின்ற பரபத்தி;இப்பரபத்தியினால் நமது செயலற்றோமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற்சொல்லப்பட்ட பரஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. தற்செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில்லாமையாலும் தற்போதமறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்:கந்தரலங்காரம். "அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடிய வைவர்—பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டு மென்றா—லிராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே." எ-ம். திருவாசகம். "பதறி வலையிற் படுவோன் காண்க." எ-ம். திருவம்மானை.

"தற்போத மற்றிடந் தற்பர மம்மானை." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௯௧)

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ
 ணோர்மய லதனாலே
சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ்
 செறிமய லேதென்ன
நன்று நீவினை யிரு வினையையு
 நான்செய்தே னெனுமான
மென்ற றிந்திட தொன்றையு மாற்றினை
 யெனினுனக் கிணையாரே.

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலேயன்றி நமது செயலொன்றாயினும் இன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நமக்குச் செயலின் றென்பதற்கு ஏதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும் நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தரவறிவினையுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்கயாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,—இவண் ஓர் மயலதனாலே சென்று சென்று வெம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து. அதற்கு இவ்விடத்து ஓர் மயக்கத்தினாலே போய்ப்போய்க் கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்கூற,—செறிமயல் ஏது என்ன. எ-து. அதற்கு ஓர் மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினோமென்று கூறினீர். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவதியாதென்று மனங்கேட்ப,—நன்று நீவினைவினை இருவினையையும் நான்செய்தேன் எனும் மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு நீ நன்று வினவினை;

நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்மயக்கமென்று அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அந்த அபிமானந் தான் யாரென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும் நீ செய்த தீவினையும் பிறர்செய்த நல்வினையுஞ் சிவன்செய்வித் தானென்று கூறி நீ செய்த நல்வினையும் பிறர்செய்த தீவினையும் நான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர்செய்த நன்றும முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபிமானமேயாயிற்று,—ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உனக்கு இணை யாரே. எ-து. உனது அபுத்தி பூர்வகமாய்வந்த தீவினையும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நல்வினையும் பிறரால் உனக்குவந்த நன்று தீவினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானால் உனக்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நான் செய்தேன் என்பதனுமேல பிறர்செய்தாரென்பது வருவிக்கப் பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக்கொண்டே--யானெலாஞ் செய்தே னென்னு ஞானமஞ் ஞானமத்தா—லீனமாம் வினையிரண்டா மிருவினையாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லூழா மூழினு லாகா துண்டோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௨)

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த தீவினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த நல்வினையும் பிறர்செய்த நல்வினையும் சிவன்செயலாகக் காண்கின்றேன்; பிறர் செய்த தீவினை இங்ஙனங்காணக் கூடா தென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
திட்டவா றல்திங்கே
யணைவு றுமொரு தீதெமக் கவன்றறி
ஞர்தடுப் பவர்நெஞ்சே
பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப்
பற்றிகின் றிலகொல்லோ
வுணைவு றுதடற் காவல்கை விடுதியு
மூள்ளவா விடாதென்றே.

இணையில் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்து அமைத்திட்ட வாறு அலது இங்கே அணைவுறுது ஒரு தீது எமக்கு. எ-து. சமானமின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரணனாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத்துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சிருட்டிமுதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளராற்றான் எமக்கு ஓர் தீது உறுதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானுகலின் அவனையன்றி இவரால் ஒருதீது செய்யக்கூடாது அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின் இயற்கை ஞானத்தையுடையனுகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற்செய்யக்கூடாது அவனறியாது இவராற்செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன்வந்து தடுப்பானோ வென்னிற் பரிபூரணனுகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனல் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுறுது தடுத்துக்கொள்வேனெனின் சிருஷ்டிதொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளையெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத்தடுக்கக் கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே. எ-து. ஆக

யின் இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனே தீவினைக்கீடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை; இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—பணைகொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல்லோ. எ-து. கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவரவுயிர்கள் தமது உடம்புகள்மேல் அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,—உள்நைவு உறுது உடற் காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ-து. அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறுது உள்ளபடியே பழவினை வருதலன்றி விடாதென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கானென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத் திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம் "அமைத்த வினைக்கிடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை—யுமைக்குரியா, னெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்குணர்த்து வான்." உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றா ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணாமலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯௯)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல் வேண்டு மென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந்தவரிறு மாக்கயா
னிறப்பைவிட் டகலாம

னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துணை யாக்கொண்டு
நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனோ
நானென விலையானு
லொன்று செய்மலக் குடிலிதி லவாவைநீக்
குமாபதி தரும்வீடே.

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறு மாக்க யான இறப்பை விட்டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்துணையாக்கொண்டும். எ-து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினைவிட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ. யாதோர்காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நின்னைத்துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகக்கூற, அதற்கு நின்னைத்துணையாகக் கொண்டும் யான்றலை சாயக்கவோ வென்று நியாய நிஷ்டூரங்கூறினீர். உமக்கு என்னாலாங்காரியம் யாதென்று உள்வெறுப்போடு மனங்கூற,—நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல். எ-து. நல்லது நீ இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னைசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,—இலை ஆனால் ஒன்றுசெய். எ-து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஓர்காரியஞ்செய்குதி நீ யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்ப,—மலக்குடிலிதில் அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீடே. எ-து. அதற்கு மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின் கண்வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகக்கூறிற்று. எ-று. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோமுகமும் ஆகலின் இறுமாக்கவென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாடும் அங்ஙனம்

நாடும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாகலின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.

வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்—சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ." குடிலிதிலவாவைநீக்கென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன் கொல் பிறப்பறுக்க—லுற்றார்க் குடம்புமிகை." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௯)

பந்தகபோகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற்கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா
  விமலனீ தவினம்பாற்
கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
  கொள்வதென் பயமாசை
நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
  னெவனவ னனவாதி
யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே
  யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல்வேண்டு மென்றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிருமலனாகிய சிவன் மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்துவந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை,—எனது யான் என எணிக்கொள்வது என் பயம் ஆசை. எ-து. தனுகர

ணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுங் கருதிக்கொண்டு இத்தேகபோகங்கள் நீங்குமென்று பயமும் இவையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையும் நீ உட்கொள்வது என்னை.—நாடும்போழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் அவன் றனவாதியூடும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடலை விட் டிருப்பாயே. எ-து. உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத்தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்க இவற்றைப் பாதுகாத்த இறைவனெவன் அவ்விறைவனே யானெனது என்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்ட தனுகரணங்களையும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப்பாதுகாத்தலை கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. யாவை என்பது காரணவாகுபெயர். மனம் அபிமானியாத சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தலை இடைவிடாதலாலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தருதலாலும் இவைநான்கும் அவ்விறைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரசர். ''தன்கடை யலைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்கடம்பைத் திருக்கரக்கோயிலான்—றன்கடனடியேனையுந் தாங்குத—லென்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே." மற்றும் வருவனவறிந்துகொள்க. ()

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இடைவிடாதலின் யானே அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத்தைப்பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்வதன்றிச் சொன்னபடி நில்லாயென்று மேற்கூறுகின்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசுக
மெதுவரு மதுவேயாய்ப்
பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினையினைப்
புசிக்குஞான் றடைவாயோ
கருப்பை யுற்றுதித் தறக்குமீ ழியினழி
காயமீ துளபோழ்தே

குருப்பிரான்றிருக் கழற்கு மெய்யன்புநீ
கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசுகம் எதுவரும
அதுவேயாய் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப்
புசிக்கு ஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே
நீ சுகதுக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்தடுக்குமோ அதுதானே
வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவவிரு
வினைகளும் வாராத நாள் இன்றாகலின் இவ்வினைகளை அருந்து
நாளின்றி இனி எந்தவினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியா
கிய சிவனது திருவடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ.—
கருப்பை உற்று உதித்து அறற்குமிழியின் அழி காயம் ஈது உள
போழ்தே குருப்பிரான் திருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல்
தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண்
வினைகட்டாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட் பத்துத்திங்களிருந்து
பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில அழி
யும இந்தக்காயம் இருக்கும்போதுதானே மிகவிரைந்து நமது
ஆசாரியனாகிய கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட்
கொளளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங்
கூறிற்று. எ - று.

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கினேன் அலைகளை
நாடாது மூழ்கித் தனது விரதமுடித்தல போலத் திருவடியை
அடையத்தொடங்கினேன் இருவினைகளை நாடாது அத்திருவ
டியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றற்கு
எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்றடைவாயோ வென்றும், குரு
பத்தியுடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய்யன்பு
கொள்ள றெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தொடங்
கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே—யடங்கிய
வேட்கை யரன்பா லிலராறு காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை

முக்கணார்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட கரா வனை யார்பல கேவலரே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. ()

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெய
ளடக்கலிற் புலனைந்துந்
தீமைசேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சுவைபாக
சோமசேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்றோ
ளுமை நாவினுற் செபித்திலை யவத்திலே
நாளெலாங் கழித்தாயே.

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும ஓர் மெய்யுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலாது அமைத்து. எ-து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீங்கு வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால உள்ளடக்கி,—உள்ளமே சுவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரண எனத் தொழுதுநின்று அழுது அன்னோன் நாமம் நாவினுற் செபித்திலை அவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. எ-து. நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர சூடனுகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமெனவணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினுல் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணுளாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. அவமென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போ

சார்—தலைடக்கு மாமை தக." நாவிறைற் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. "பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப்—பரபரப்ப வெண்ணுத பாவ - நரகப்—பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயினன்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬எ)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா
டருசிவப் பிரகாசன்
றூய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின்
றுணிவிருந் தமையென்னே
காய மாயமென் றறிந்துமாதர் கடரு
கலவிவேண் டினையென்றுற்
றீமை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான்
செய்வதொன் றறியேனே.

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தாள் தரு சிவப்பிரகாசன் தூய பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னே. எ-து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மையென்கொலோ யான் அறிகிலேன் — காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினை என்றால் தீமை நீ மிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வ தொன்று அறியேனே. எ-து. தேகம் அநித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினையென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினை; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விம்வகங்கூறிற்று. எ - று. தாடருதல் - திருவடிதீக்கை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு, மந்தமிலா வின்பநமக்

காவானு - மெர்தமுயிர்—தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுய ருட்—கோனாகு வானுங் குரு." செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப் பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிண நெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." மற்றும் வருவனவாற்றுக் காண்க. (௫[illegible])

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற்
றிறையரு ளடையாதார்க்
கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே
யுபாயம்வே றிலையானா
லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே
தானி னாண்மினார் போகநீ வியந்தது
தப்பலாற் சதுரன்றே.

ஏனை நூல் பல ஓதினை. எ-து. ஞானசாத்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஓது அவற்று இறை அருள் அடையாதார்க்கு ஊனவெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனால். எ-து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெறாதார்க்கு இழிவுபொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வேறொன்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஓதுமானால்,—ஆனை ஈர உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதே தான் இநாள் மினார் போகம் நீ வியந்தது தப்பலால் சதுர அன்றே. எ-து. யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரிவையைப் போர்த்த எனது கருத்தனாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ

இன்பமென்று அதிசயித்தது தவறேயன்றி நன்மையன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. இலையென்பதனோடு ஒதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சிநின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே—நீதா னொருசற்று நினைந் திலையே—வேதாகமஞா னவிநோ தமனோ—தீதா சுரலோ கசிகா மணியே." என்றும், திருவள்ளுவநாயனார். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்—இறைவ னடிசேரா தார்." என்றும் மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க. (நக)

சதுர் மறைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ
சங்கரற் றொழுதன்பாய
விதிர்விதிர்த்துமெய பொடித்திலை நடித்திலை
விரைந்துசென றவனாடும்
பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற்
போகுத றவிர்ந்தாவா
வெதுபடக்கட வாய்மட நெஞ்சமே
யினியுட லகன்றுலே.

சதுர்மறைப் பொருளாகிய ஒருசிவ சங்கரற் றொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ-து. இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களினது முடிக்கணிருக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை; உரோமஞ் சிலிர்ப் புற்றிலை; ஆனந்த நடனம் புரிந்தாயில்லை; அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியாநின்ற கனகசபையை அடைந்தாயில்லை;—நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுதல் தவிர்ந்து அவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்சமே இனி உடல் அகன்றுலே. எ-து. மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றாயில்லை; ஆவா! நெஞ்சமே

இனி இந்தத்தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ! யான் அறிகிலே னென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. ஆவா வென்பது இரக்கக்குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலே யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பார்த்திலே யென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்—கைதான் றலைவைத் துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்—பொய்தான் றவிர்ந் துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி யென்னுங்—கைதா னெகிழவிடே னுடையா யென்னைக் கண்டு கொள்ளே." மற்றும் வரு வனவற்றாற்காண்க. (கூ0)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக்
கால காலனைச் சிவப்பிர காசவென்
கண்மணி தனையுன்றே
நீல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ
யிங்குழ லுவதெல்லாஞ்
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொன்னேன்
றவறிலே யென்மேலே.

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத் தானை. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத் தில் ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமுனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த் தனை,—காலகாலனை. எ-து. எல்லாவுயிர்களையும் நாசம்பண் ணுகின்ற காலனுக்குக் காலனாகி அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கி ரக கர்த்தனை,—சிவப்பிரகாச என்கண்மணிதனை உன்றனது. எ-து. அக்கருத்தன்றனே அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து சிவப்பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக்

கொண்ட என்கண்ணின்கண் மணியாடு பாவைபோன்ற ஆசாரி யனை வீட்டின்பத்தை அடையும்பொருட்டு இடையறாது அன் போடுங்கூடி நினையாது,—ஏலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொன்னேன் தவறிலை என் மேலே. எ-து. தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப்பி ரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்றமாகும் நெஞ்சமே யான் நானாவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பமென்று அறிவித் தும் அறிந்தாயில்லையாதலின் உன்மேற் குற்றமேயன்றி என் மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல்போலப் பிறப்புத்துன் பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியெ ன்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்—டாழ்கின்றா யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே—சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்—வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே." என்றும், ஆனந்தமாலை. "வீடொழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேதந் தக—னுடியமறையும் பொருளை ஞானகுரு - நீடுமருட்—கண் ணூலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனை நா—னெண்ணாதே புண்டிருப்ப தென்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ
  திச்சைவைத் துழலுகின்றாய்
பொன்னை யுந்துகிலையும்பிரித் திடின்வெறும்
  புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
  பிராந்திசங் கரன்பாதந்
தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
  ததியுறப் பெறலாமே.

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழலுகின்றாய். எ-து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து மகளிர் உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாநின்றனை,—பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின் வெறும்புழு மலக்கூடு அலவாற பின்னை உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து. செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னாலாகிய அணியினையுங் கூறையினையும் வேறுபிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து வெறுங்கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒருசுத்தவஸ்து உளதோ அதனது இயற்கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்கமுறுதல் உனது மனப்பிரமையாகும்,—சங்கரன பாதந் தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பர சுகோததிஉறப் பெறலாமே. எ-து. இனி அதன்மேலாசையை வீட்டுநீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மேலாகட இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விமேயகங்கூறிற்று. எ - று. பொன் என்பது ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு - மிடையிடையே—வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று—ளெத்திறத்தா ளீங்கோதை யாள்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சஉ)

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற்
  பெருந்தவ வலிகுன்று
முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும்
  புடற்குமா ணியதுண்டா
லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற்றின
  வதைச்சுக மெனுகின்றாய்
செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச்
  சிவனையா தரிப்பாயே.

பெறுவது என்னைகொல் சுக்கிலம் கவித்தலால் பெரும் தவவலி குன்றும். எ-து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொருட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாங் குறையும்.—உறுவது அவ்வளவோ பினை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டால். எ-து. அதனால் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவுதானோ பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாசமுளதாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனுகின்றாய். எ-து. இவ்வுடம்பு சடமாகலின் இதன்கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞானத்தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று கருதாநின்றனை. இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப,—செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ-து. இவவின்பத்தினியற்கை யீதென்று அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே நமது ஞானனந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்கூறிறறு. எ - று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "அருப்புப் போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல விட்டமாய்த்—திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக்—கருப்புச் சாற்றினு மண்ணிக்கும் காண்மினே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறுகாண்க. (௬௩)

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய
வடிசிலைக் கூழ்காடி

யேது பெற்றிடினும்புசித் தாற்பசி
 யேகலுஞ் சமித்தற்றாற்
பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி
 யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே
நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்
 னிமலனை நினையாதே.

ஆதரித்தனை குளகிருது ஆதிய அடிசிலை. எ-து. கிருதகுள பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினை; இத னால் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி எது பெற்றிடினும் புசித்தால் பசி ஏகலும் சமித்து அற்றால் பேதம் அற்று எலாம் மல மதாதலும் சரி என்றிடின். எ-து. சோறு காடி புற்கை முதலியா துவந்ததாயினும் அருந்தினாற் பசிபோதலும் அவைசிரணித் தட ங்கினால் நானாவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் துர்க்கந்த மலமாத லுஞ் சரியென்றால்,—பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ-து. இங்ஙன ம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது ஆச்சு வை யடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை நிர்மலனாகிய சிவனை இடைவிடாது கருதலின்றியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. மலமதாதலுமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொ ருள் விகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "நல்ல வறுசுவையு நாவினுனி மாத்திரமே—மெல்ல விருவிரலாம் வேறில்லை - மெல்ல—விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே—பொ ருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறுகாண்க. (சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசரா
 விவற்றுணை ரிழையாரை

யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண
  வினையெனி னிவைபோலு
முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
  துள்ளமே யொழித்தாயேற்
பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம்
  பெறற்கிடை யூறின்றே.

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றுள் நெரி மையாரை இனிப்பை நலகும் முக்கனி முதலிய உணவினை யினின். எ-து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளி ரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுதலிய புசிப்பினையும் மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீரு றலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமாறுல்;—இவை போ லும் உனைப் பல வாதைசெய் பகை பிறிது இலை உணர்ந்து உள் ளமே ஒழித்தாயேல். எ-து. இவற்றைப்போலும் உனக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறொன்றில்லையாக லின் இப்பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,—பினைப் பராபரன் திருவடி நீழல் யாம் பெறற்கு இடையூறு இன்றே. எ-து. பின்னர் யாவ ருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கினம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க் கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந் தல்களில் மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாக லின் திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவிர்த்தியாகல் வேண்டு மாகலின், பகை பிறிதிலையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "ஊனுமுரையு நமன் றூதுவர்தா னுள்ளமே—வானுதலார் நேரே மறலிகாண்-பேணி யிவ—ருற்றார்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியத—னற்று மரைப்பதமே நாடு." மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (சுடு)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல்
போகமு மித்தேகத்
தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங்
குயிர்பெய ரினுநீற்றை
நன்றெ னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நவிலுவ ரெனினெஞ்சே
பொன்று நாட்டுணை யாகநீ றுதிய
போற்றவை போற்றேலே.

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல் போகமும் இத்தேகத்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும். எ-து. இத்தேகத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின் இதனால் அநுபவித்தற்குக் கருத்திலவைத்த மனைவியாதிய பலபோகங்களும் இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகுமாகலின்.--ஆங்கு உயிர் பெயரினும் நீற்றை நன்றெனு அணிந்து உறவின இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ-து. இவ்வுடம்பினை விட்டு உயிர்நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பாராகளானால்,--நெஞ்சே பொன்றுநாள் துணையாக நீறு ஆதியபோற்று அவை போற்றேலே. எ-து. இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணையாகலின் அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகையினையும் அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி. மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்தற்கு அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழுதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

உயிர்பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் அது பெயராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று. வனிதையராதியெனவே வனிதை பஞ்சணை சௌக்கியபோச

ணம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்வகையுமென அறிந்துகொள்க. நீறுதியெனவே விபூதி ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் எனவறிக. இதற்கு உதாரணம்: சித்தாந்தசிகாமணியுட் காண்க. தவத்தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி இவ்வெண்வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (௬௬)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்
பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே
சாற்று நீகுரு வாதிமூ வுருவையுந்
தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
மன்றுளா டியதாளுந
தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
தொழுது வாழ்தலுமாமே.

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டிடு ஐந்தெழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சு இவைசெய்தால். எ-து. மெய்ப்பொருளாகப்பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதிஸ்தானங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மானதமா யுச்சரி; குருலிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானால்,—மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ-து. நெஞ்சமே பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள் ஆடியதாளும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய் அதைத்தொழுது வாழ்தலும் ஆமே. எ-து. அஃதன்றிக் கனகசபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும் உயிராகிய உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது அவ்விடத்து எக்காலமும் அழிவின்றிவாழவுங்கூடும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குருலிங்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளு தலின் மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொலனுமா கக் காயத்தால் வணங்குதல். வீட்டைவோர்க்குச் சிவமுன்னுக அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டுமாகலின் ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறு மாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின் உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின் மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக் குள் ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத்தொழுதலாவது தற்போதஞ் சிவியாதுநிற்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே பேரின்பந் தோன்றுமாகலின் வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (சுஎ)

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி
மாலைசெய் தவன்றாளில்
வீழு மாறுபொன் னிதழ்சேர் தோள்களின்
மீதணிந் தினிநெஞ்சே
தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே
சரணமென் றிதுவன்றிப்
பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறிநாள்
பலகழித் தொழியேலே.

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலைசெய்து அவன் தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழ்சேர் தோள்களின்மீது அணிந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொற் சரணமேசரணம் என்று. எ-து. நெஞ்சமே அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம்; சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவாகிய மாலைகளை வனை

ந்து திருவடிமீதிற் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்றை மாலைபொருந்திய புயங்களின்மீது தரித்து வணங்குவாய் அரியாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,—இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி நாள்பல கழித்தொழியேலே. எ-து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல் உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்களை வீணிலேகழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும் அதனைப்பாவிற் சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும் சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையையு மென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "இல்லே யெனுமாயையி லிட்டனை நீ—பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே—மல்லேபுரிபன்னிருவா குவிலென்—சொல்லேபுனையுஞ் சுடர்வே லவனே." மற்றும் வருவனவற்குற் காண்க. (௬அ)

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதரூ துணர்வோர்முற்
பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய ருரைபோலுங்
கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனை நீ
கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பிதே.

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஓது மூதணோர் மோர்முற் பழிச்சுபாடலை. எ-து. பிறவியாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம்; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய பேரறிவினையுடையோர் முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே நீ தோத்திரம்பண்ணுதி,—அரற்கு அவை விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும். எ-து. காமுகர்க்கு இளமைத்தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூறும் வசனம்போல அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்,—கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை எனக்கொள்வாய். எ-து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசாரமொழியென்று கருதி நீ விடாதே உறுதிமொழியென்று அறிந்துகொள்வாய்,—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும் விருப்பினர் விருப்பு ஈதே. எ-து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப் பெறும்விருப்பத்தினையுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடுமென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளையும் பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினார்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "இருள்சேரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்—பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுகூ)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே
  விமலனுக் காளல்லார்
பெருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்களோர்
  புன்னுனித் துணையன்புந்
திருப்பி டேலரன் றொழும்பர்தந் தொழும்பனுய்த்
  திரிந்தவர் பணிசெய்தீண்
டிருப்பை யேன்மித நல்லையிச் சொல்லைநம்
  பில்லையேற் பொல்லாயே.

விருப்பமாய் இது கேட்டிநல் நெஞ்சமே. எ-து. நல்லநெஞ்சமே இந்தவார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக,—விமலனுக்கு ஆள அலலார் பொருப்பை நேர்தனம் சொரியினும் அவர்கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிடேல். எ-து. நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையலலாதவர் பொன்மேருவைப்போலுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுனிமாத்திரமாயினும் அன்புவைத்திடேல்,—அரன் தொழுமபாதந் தொழும்பனாய்த் திரிந்து அவா பணிசெய்து ஈண்டு இருப்பையேல மிகநலலே. எ-து. சிவனது அடியாருக்கு அடியானாய்த் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினையுடையை நீ,—இச சொல்லை நம்பு இல்லையேல பொலலாயே. எ-து. யான் இங்ஙனங்கூறிய சொற்களை உணமையாக நம்பு இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையா. "சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனு—மங்குவா ரவர்செலவ மதிப்போ மலலே மாதேவர்க் கேகாந்த ரலலாராகி—லஙகமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா யாவுரித்துத தின்றுழலும் புலையரேனுங—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் நாம்வணஙகுங் கடவுளாரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காணக. (௬௦)

வைராக்கியசதகத்தின் முற்பாதியாகிய

சாத்திரமுற்றிற்று.

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

தோத்திரம்.

மூலபாடம்.

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

பொல்லாதவெனெஞ்சமோரைந்துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத்திரையுநின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிதைநின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிநீயே. (க)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
தூயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துநின்றே. (உ)

நின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றனெஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதிதூரமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்,
மின்றாழ்சடையாய்தமியேற்குவிளங்கிடாயே. (௩)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
களங்கம்மறுவோர்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்கும்மொளித்துமதிசூடியதோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயிலதாவுவந்தே. (௪)

வந்திததிடுவோர்பவநோய்க்குமருந்தனையைச்
சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா
லிந்தப்புவியுங்கடலுங்கடந்தேகுமென்று
லெந்தப்படியுய்வதியான்றில்லையெம்பிரானே. (௫)

பிரானேதிருத்தில்லையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
னொரானேறிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானோவினமெம்மிறையென்றுனைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்தோன்றிலையின்றிதென்னே. (௬)

என்னாயகனேயிமையோர்தொழுமீசனேசெம்
பொன்னார்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னாரருளாலினிவீட்டிடையுய்த்தியின்றேற்
பின்னாருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடீர்த்தே. (௭)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்ந்துபோய்வெங
கூரார்மழுவாளிநின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே. (௮)

உரையேனணிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளநின்னிணைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
றிரையாரவினையார்பிறவிக்கடறில்லையானே. (௯)

ஆனேறிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானோவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே. (௧௦)

எல்லாமறிவோயறிந்தேவகுத்திட்டவாறே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய்வித்தவனீபொறுப்பானுநீகல்
வில்லாயினைத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே. (௧௧)

ஏலக்குழலாரநுராகமதென்னுமாயா
சாலகுலைந்தேற்குனதின்னருடந்துகாப்பாய்
நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடு
மூலக்கனலேகனலேந்துகைம்முக்கணனே. (கஉ)

கண்ணார்நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணாவருளன்றுசுரந்துளைக்கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (கங)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவென்
ணீற்றாய்கடையேனுயுமாறென்றனெஞ்சுளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றாயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாறே. (கச)

மாறாயவோரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
நீறார்திருமேனியவுன்கணிறுத்தமாட்டே
னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணிநைந்தேன்
கூறாயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமென்றே. (கரு)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிநீவந்
துன்றாள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி
ணின்றேனலைதம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றேதவற்றைக்கொளுபாயமொன்றீசவெற்கே. (கசு)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லைநீகல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத்தாங்குவளைத்தன்பின்மூழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (கஎ)

தேவேயுனையன்பினிற்பூசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடிநயக்குமில்லே
னோவாதழறீமனத்தோடிவணுற்றுளேன்மற்
றாவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (கஅ)

அறியாமையிற்கீழவர்பல்பிழையாற்றிறுனுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேனுனக்கென்முகமன்சொலப்பொய்யனேனே. (கக)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணனேவிம்
மெய்யற்றவெற்குநினலானிலைவேறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப்பானுன்கடாக்ஷம்வழங்கிடாயே. (உ0)

வழங்கெற்கிவணேதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுநகற்பனையாவுமிறந்துணர்வேகமேயா
யொழுக்கிற்புலனேதியுபாதியொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படிதில்லையானே. (உக)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றிநின்றே. (உஉ)

தோன்றாத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிங்
கீன்றார்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சூன்றாழுனையேவினையேனினிச்சாரவெண்ணே. (உங)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்பிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுனுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (உச)

பிறவாநெறியாகியதோர்திருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்ந்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைபற்றிவளர்ந்திடுபுன்மையாலின்
றிறவேயத்தனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே. (உரு)

எண்ணும்வடிவேதினிநீபூனெந்தெய்திறலுந்
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முனைதண்மையைக்காணநயந்துளேனென்
னுண்ணின்றதைக்காட்டுதற்கீசசற்றுன்னுவாயே. (௨சு)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிநின்றாய்
பின்னுங்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாறே. (௨எ)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்தில்லையுயிர்க்கொருபோதமேனுந்
திருந்தாவிவைகொண்டிறையைந்தொழில்செய்தியெனம்ற
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னைமதித்தியானே. (௨அ)

மதித்தென்பருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
யுதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோனை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுரைந்து
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்துதான்றே. (௨௯)

தோன்றுமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றோன்றுபால
ரீன்றடனைத்தம்மின்வேறாக்கொடிகழ்ந்தவாபோற்
பூன்றுவொருநீயருளாற்புனைமேனியெலாம்
யான்றன்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாறே. (௩௦)

இகழும்பொருளொன்றிலைமண்முதலெட்டுமெந்தாய
நிகழுன்வடிவேயெனத்தேர்ந்துளநெக்குநின்றட்
புகழும்படியேயினியீசவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (௩க)

செய்யாய்கரியான்றெழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
வையார்மழுவோய்திருவுள்ளமிவ்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறநீர்பெரிதன்பிறேடு
கையாற்றொழுதேத்திநின்கூத்தினைக்காணுமாறே. (௩௨)

காணாதபவக்கடலின்கரைகாணவெற்குக்
கோணாகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணாதிசைத்தேன்றிருக்காளத்திநாதவுன்றாட்
பேணாதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (௧௩)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குநின்றாளுறுகோதைகொடென்றுநின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (௧௪)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவோடிவணுற்றனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றொண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (௧௫)

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கூறுதிநீயொருசூட்சிகிளக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினானே. (௧௬)

கண்ணான்மதனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
ளண்ணாவுயிர்யாவுமளித்திடுமப்பனேயோ
நண்ணார்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணாதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாறே. (௧௭)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
றாழ்த்தேன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படித்துமியானே. (௧௮)

யானொருடற்கின்பதுன்பங்களையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரநீயே. (௧௯)

காரார்மிடற்றாயளிசூழ்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணெனதெண்ணம்பலிக்கவின்றே. (௪௦)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்தநீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேனோ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையநின்று
னொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (௪௧)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னோ
டிவர்ந்தேவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிருபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (௪௨)

அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னுண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனவெந்தைபிரானுனுண்மை
குறியீதிருவர்க்குமென்றாலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (௪௩)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனேலச்சிவனுண்மையுமோர்வனென்று
ரைவர்க்கெதிரேயெனைநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைமாற்றிடாயே. (௪௪)

மாற்றுயெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றுவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்றா
டேற்றுயவணேற்றியிரண்டறுத்தெங்குமாகிக்
கூற்றுவிகொள்பதத்தென்னாவியுங்கொள்ளுவாயே. (௪௫)

கொள்ளேனெனினுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளேனெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந்திலாரை
விள்ளேனெனினுமெனைநீகைவிடேல்விடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசிநயந்துளானே. (௪௬)

நயவாதுதில்லாபுரிமேயோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டுவீடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவியேனே. (௪௭)

பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதிரையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணிந்துவிளம்பினேனே. (௪௮)

விளம்பறகருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
னுளம்புக்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
தளம்பற்றியசாந்தனென்கோநின்றனதுநாமம்
வளம்பெற்றதிருக்கைலாயசொல்வாயெனக்கே. (௪௯)

எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனேறுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிறந்தோங்கறிவாகியாங்கே
பினைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே. (௫0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - ௫0, தோத்திரம் - ௫0. ஆ பாடல் ௧00.

வைராக்கியசதகமுற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியதீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி வணக்கம்.

ஆரணமுகம்புகழ் - வாரணந்துதிசெயக
காரணசுகபரி - பூரணம்வருமே.

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

போரூரிறைவன் - சீரூர்தாளை
யேரூர்தரநினை - நேரூர்நெஞ்சே.

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

ஆய்ந்தவின்பம் - வாய்ந்துளநிறையச்
சாந்தையன்பதம் - யாந்தொழுவோமே.

குரு வணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டரு
யேவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க யேத்தொழ
நேயமோ டநுதின நினைக நெஞ்சமே.

கடவுள் வணக்கம்.

திருவளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன் றிகழ்தரு மூல கெலாந் தன்பான், மருவுசிற் சத்தி யெனுங் கிரணத்தால் வந் தெழு கானனீ ராக, விருஷமயா மதிமாய்த் தறிஞராங் காந்தத் திடையருட் சுட * ருமிழ்ந் திலங்கு, மொருசிவா தித்தன் றனை நம திருள்போ யொழியகா டொறுமிறைஞ் சிடுவோம்.

---

* உமிழ்ந்து - பிறவினைப்பொருளில் வந்தது.

எ - து. அழகு வளரா நின்ற தாமரைமலரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பிருதிவி தத்துவமுதலாக நாததத்துவமீறாக விளங்காநின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்கட்பொருந்திய சிற்சத்தியாகிய கிரணத்தினாலே வந்துதோன்றின கானற்சலமாக அறிஞர்களது *துவிதபுத்தியாகிய சந்திரனொளியை மறைத்து அவர்களாகிய காந்தககற்களிடத்துக் கிருபையாகிய அக்கினியைத் தோன்றச்செய்து விளங்காநின்ற ஒப்பற்ற சிவசூரியனை நமது அஞ்ஞானமாகிய விருள் போய் நீங்கும்படி எக்காலமும் வணங்குவாம். எ - று.

சூரியனை விட்டுநீங்காத கிரணமும் அக்கிரணத்தை விட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சலமும் அச்சூரியனது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப் பிரகாசமறைதலும் காந்தக்கல்லினிடத்து அக்கினி தோன்றுதலும் அவனது சன்னிதியி லியல்பாயுண்டாவதுபோல் சிவனைவிட்டு நீங்காத அபின்னசத்தியும் அச்சத்தியைவிட்டு நீங்காது பொய்யாய்த்தோன்றுகின்ற பின்னசத்தியும் அச்சிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞரது துவிதபுத்தி மறைதலும் அவரிடத்து அருள்தோன்றுதலும் இவனது சன்னிதியி லியல்பாயுண்டாமென்பதும், சிவனுமீசுவரனும் பின்னசத்தியி லிருத்தலினாலும் அப்பின்னசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலினாலும் அபின்னசத்தி சிவனது பிரகாசமாதலினாலும் இச்சிவனாகிய சத்திமானைவிட அச்சத்திகள் வேறல்லாமையாலும் பொருளொன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. சூரியனைக் கண்டபேர்க்குப் பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக்காலமும் வணங்குவோர்க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதலின் நமதிருள்போயொழிய நாடொறு மிறைஞ்சிடுவாமென்றார். (௧)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதறி வெனுமோர் சுடர்கெழு பூரண மதியை, முன்னமே தீண்டிற் றெளிவெளிப் படலான் மோசன காலமெய் தியதாற், றன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடி

வெண் டருநரை யாதிவந் தொடுக்கப், பின்னைய பினையாந்தி ரைகள்வீ சிடுமோர் பிரமவேலையிலினிப் படிவாம்.

எ - து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எமது அறிவாகிய ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரணசந்திரனை அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் விடுதலைக்காலம் வந்து பொருந்திய தாகையால் தனதிடத்து நாததத்துவமுதலும் பிருதிவிதத்துவ மீறுமாக வெண்ணப்பட்ட நுரைதிவலைகுமிழிகள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்னுசத்தி அபின்னுசத்திகளாகிய விரண்டலைகளை வீசாநின்ற ஒப்பற்ற பிரமசாகரத்திலே இனி மூழ்குவாம். எ - று.

உயிரினது இச்சாஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநாதியிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு இப்போது விடுதலையாக ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் இனிப்பிரமத்தை அடையலாமென்பது துணிந்து பிரமவேலையிலி னிப்படிவா மென்றார். பின்னுசத்தியால் அநேகமாகக் காண்குதல் - அபின்னுசத்தியால ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும் ஓரசைவாகலின் இச்சத்தியையும் அலையாகக் கூறினுரென்க. நுரைதிவலை குமிழ்களென்றது தத்துவங்களையும், நாலுவாகிய தேகங்களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (௨)

அருளிறை வணக்கம்.

எப்பொருள் களுமா யொப்புயர் வின்றி யிருந்ததன் னுரு விறை குறையா, தப்படி யிருக்க வாலியா ரீரி னருளிறை யாயெமக் கேம, வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணியெனத் தவப்பய னெனவுட், செப்புயி ரெனவந் தாண்ட காளத்தி தேசிகன் றிருவடி பணிவாம்.

எ - து. எவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானுய்ச் சமானுதிகமின்றியிருந்த தனது சொரூப்த்திலே சிறிதுமாத்திரமாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே யிருக்க, சீர் ஆலாங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்

துக் கிருபா மூர்த்தியாகி எம்போல்வார்க்கு இன்பம் பொருந்திய நிக்ஷேபம்போலவும், தாய்போலவும், தந்தைபோலவும், கண்ணின் மணிபோலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர் போலவும், வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்திதேவனென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம். எ - று.

நிக்ஷேபத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதல் போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பூரிப்பு வருதலின் வைப்பென்றும், தாய் அமுதூட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல உபதேசமொழிகளை அனுக்கிரகித்து அறிவைவளர்த்தலின் அன்னையென்றும், தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்துச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல் அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சத்தின்வழி செல்லாது தடுத்துச் சாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செலுத்துதலிற் பிதாவென்றும், கண்மணியானது நன்று இது தீது இது என்று அறிவித்தல்போற் பந்தந் துன்பமென்றும மோக்ஷம் இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும் அங்கேவந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல எங்கேயிருந்தாலும் தமதுபூரண சொரூபத்தை விளக்கி யின்பத்தைக் கொடுத்தலின் தவப்பயனென்றும், உடலுக்கு ளுயிர் அந்தவுடலை அபிமானித்து அதன்கண்வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிராயிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந் தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத்தலின் உடலுட் செப்புயிரென்றும், கூறினரெனக்கொள்க. (கூ)

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்பே ரௌடத முடலினின் றுடலை, * வருந்தல்செய் பிணியெல் லாமகற் றுதலின் வஞ்சனே னெஞ்சின்மாற் றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிற்றைநாள் களின்விட் டேகவன் றேகடைக் கணித்தல், புரிந்தநங் குரவ னருளிருந்தமை யெப்பொழுது முண்ணி னைந்து வாழ்த்திடுவாம்.

---

* வருத்தல் தொடைநோக்கி மெலிந்தது.

எ-து. ஒருவியாதிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரியமருந்தை உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச் சிறிதாகநீக்கிப் பின்னர்த் தனதுசாரம் உடலிலே நின்றூறி அந்தவுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், வஞ்சகனாகிய வெனது மனத்தின்கண் நீங்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சிலநாள்களிலேவிட்டு நீங்கத் திருவடியை அடைந்தவன்றே கிருபாநோக்கஞ் செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபையிருந்ததன்மையை எக்காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ - று.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப்போக்கி அவன் சொன்ன பத்தியபாகப்படியே நிற்க அது உடலிலேநின்றூறிப் பின்பு மற்றைவியாதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல் போல், ஆசாரியர் கிருபாநோக்கம் வைத்த காலத்தில் அக்கிருபாநோக்கம் முன்பு சிலபற்றுக்களைநீக்கி அவர் அருளிச்செய்த ஞானமார்க்கத்தின்படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறாது நின்று மற்றைப்பற்றுக்களையும் போக்கிற்றென்பது கண்டுகொள்க. (௯)

வேதாகமச்சிறப்பு.

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக்காணின்மற் றவனு, டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றாற், கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்வே றென்னை, யுரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைத்தவா புரிகுவ தல்லால்.

எ - து. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திருமுகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்ப

ட்ட பூமியின்கண் வாழாநின்றோர் மனநடுக்குற்று அந்தத் திரு முகவாசகத்தை யெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்ன பிரகாரமே செய்து முடிப்பாராறல் மட்டில்லாத பேரானந் தத்தைத் தருதற்பொருட்டு எமக்கு இறைவனூற் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளாறல் வேறேயும் வார்த்தைகள் என்னையுள் ளன; வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனவே கண்டு அவற் றின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட முறையே செய்து முடிப்பதல் லாமல். எ - று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர் க்கு இன்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குத் துன்ப மும் இம்மைக்கண் வருதல்போல இறைவனது வேதாகமங்க ளிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும் மறுமைக் கண் வருமென்பது கண்டுகொள்க. இராசாவைக் காணுதவிட த்தும் அவன் வாய்மொழிவரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காணுதல்போல் இறைவனைக் காணுதவிடத்தும் அவன் வாய் மொழிகளாகிய வேதாகமங்களை அவ்விறைவனெனக் காணல் வேண்டுமென்று வேதாகமமவனெனக் கண்டெனறூர். (ரு)

மு த னூ ல்.

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென் கருத்தினைத் திருத்தி வந் தாண்ட, சிற்பர னருளாற் சொற்பொரு ளறியாதேனும் வேதாகம வழியீண், டுற்பவ மாதித் துயரைமுற் றவத்தா னுண ர்ந்தவர் துறவெனும் வாளா, விற்பொருந் துத *லைமுதலவா வறு த்தோரின்பவீ டுறல்சொலற்கியைந்தேன்.

எ - து. கல்லைக் கனியாகச் செய்ததுபோல் மிகவும் எனது மனத்தினைச் செப்பஞ்செய்து வலியவந்து ஆட்கொண்டருளிய ஞானசாரியனது கிருபையினாலே சொல்லியல்பு பொருளியல்பு

* ஐ—சாரிலை.

கலை அறியாத யானும் வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்தின்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்களினால் வருந் துன்பங்களை முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட நிட்காமிய தவத்தினாலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வாளினாலே இல்வாழ்க்கையைப் பொருந்துதல் முதலிய அவாக்களைச் சேதித்து ஒப்பற்ற ஆனந்தமோக்ஷத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச் சம்மதித்தேன். எ - று.

சொற்பொருளிலக்கணந் தெரியாதிருந்தாலும் குருவினது கிருபையினாலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் சிற்பரனருளாலெனவும், இந்நூலைக் கற்பித்துச் சொலலாமல் வேதாகமத்திற்சொன்ன மார்க்கத்தின்படியே சொல்லுகையினால் வேதாகமவழியென்றும், முற்சனனங்களிலே தவம் புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று தோன்றாது ஆகையால் உற்பவமாதித் துயரை முற்றவத்தாலுணர்ந்தவரென்றும், முன் பெரியோர்கள் வீடடைந்த மார்க்கத்தினபடியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவேண்டுதலின் அவரது நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தா லுணர்ந்தவரின்பவீடுறல் சொலற்கிசைந்தேனென்றும் கூறினார். (சு)

அவையடக்கம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுளோர் கரையாந் துறவுவந் துறவுவந் ததற்கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்தநூல்களினமுறற் போதமி லேனுமீ துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வயனெடு மாலன் றுயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங்காணு, விணையிலி நடித்தல் செயமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி னன்றே.

எ - து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவு வந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒரு தெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொல்லிய நூல்களின் முன்னர் அறிவிலாத யானும் இந்நூலைச்சொல்லுதல் உள்ளம்

ஙைய உடலம் வருந்த நான்முகனும், திருமாலும், அக்காலத்தில் அன்னரூபமாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றி ரூபமாய்ப் பூமியைக்கீண்டுதாழ்ந்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல்போலும். எ - று.

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கிய மென்பதுங் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனு ஞ்ஞைகொண்டாகையாலும் அவனுக்குத் திருவுளப்பாங்காகை யாலும் மாறுபாடாகாமைபோல், இந்நூல் சொல்லியது பெரி யோர் அனுஞ்ஞைகொண்டாகையாலும் அவர்க்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் இது மாறுபாடாகாதெனக் கொள்க. அன்று ஏ இரண்டும் அசைநிலைகள். (௭)

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங் கட்டது தனையெ னதெனவு, மியல்பதா மசுத்த மாதியா முடற்கட் டிதனையா னெனவும்வைத் தெணுமோர், மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்குஞ், செயலினிந் நூற்கு பெயர்வயி ராக தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால்.

எ - து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபந்தத்தினை என் னதெனவும், அசுத்த துக்காநித்தியங்களே சகசமாயுள்ள தேக பந்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருது ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலினால் இந்தச் சாத்திரத் துக்குப் பெயர் வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்படும். எ-று.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப் பற்றையும் என்னது யான் என்று கருதலைக்கும் மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ்செய்தலின்,

இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கிய தீபமென்று சொல லப்பட்ட தெனக்கொள்க. (அ)

நூலாசிரியர்பெயர்.

உருட்கறங் கூசன் மனமொடுங் கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக்கியா னெனதா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ் த்திடுமோ ரெழில்வயி ராகதீபத்தை, மருட்கொடும் பாசக் குழி க்கண்யாம் வீழா வகையரு ளினன்மறை முடிவின், றெருட் கமை வீரசைவனெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெருட்சுடரே.

எ - து. தேருருளும் காற்றுடியும் ஊசலும்போல் உழல் கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய கண்ணுக்கு யானென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மமகாரமும் ஆகிய மயக்கவிருளைக் கெடுத்துச் சகசிவபர மூன்றுந்தானாய் விளங்கா நின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை விளக்காநின்ற ஒப்பற்றவைரா க்கிய தீபத்தை யாங்கள் மருட்சியினாலே கொடிய பாசமாகிய குழியினுள்ளே வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினான், வேத முடிவாகிய தத்துவஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகே சுவரனாகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞானசூரி யன். எ - று.

வயிராக தீபமென்னு நூற்பெயர்க்கியைய உணர்வை நேத் திரமாகவும், அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளாகவும், பாச த்தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொருளாகவும், நூலாசி ரியரை ஞானசூரியனாகவுஞ் சொல்லலாயிற்று. சூரியன் தன தொளியைத் தீபத்தி னிடத்திலே வைத்து விளக்கஞ் செய்கின் றானென்பது நூல்வழக்க மாதலால், இந்த ஞானசூரியன் வைரா கதீபத்தைத் தந்தானென்றற்குப் பொருத்தமுடைமை யறிக. நேத்திரத்துக்கெனற்பாலது நேத்திரக்கெனவிகாரமாயிற்று. ()

பாயிரமுற்றிற்று.

நூல்.

தோன்றினின் றழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற் றுன்பமே
யன்றியேட் டுணையு, மூன்றிநெஞ் சகத்தோர்ந் திடிற்பிறி திலையா
லுண்டுபோற் றிரித்துயிர்க் கெல்லாந், தான்றிகழ்த் திடுமோர்
வகற்றிரு ளிருளுந் தவிர்ந்துமற் றதுமுள படியே, யான்றவீ டுற
முற் பலந்தவம் புரிந்தோ ரகத்தினுட் டெரிதரு மன்றே.

எ - து. உற்பத்தி திதிலயங்களை உடைய கொடிய பிறப்பின்கண்ணே துன்பமே யல்லாமல் எள்ளி னளவாயினும் மனத்தின்கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணுமிடத்துச் சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும் உண்டுபோல் மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம். விளக்கும்; விசாரணையை மாற்றுகின்ற அஞ்ஞான விருள். அந்தவிருளும் நீங்கி அப்பிறப்புத் துன்பமென்பதும் உள்ளமுறையே மாட்சிமைப்பட்ட மோக்ஷத்தை அடைதற்கு முற்சனனங்களிலே தவம்பண்ணின பெரியோர்களது மனத்தின்கண்ணே தோன்றும். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமாகத் தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத்துன்பத்தை இன்பமாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக் கொள்க. (௪0)

உடலிதுற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந் துறுகணை
துயரினெண் மடங்கா, லிடையுள திதிக்கட் டுயரமேப் பறிவோங்
கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், விடலரும் பசிநோய் காம
நோய் தணிப்பான் மிகுபொருட் டேடுதற் றுயரீண், டடையினு மத
னைக் காக்குதற் றுயர்வேந் தாயினு மிகுநராற் றுயரே.

எ - து. இந்த உடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உற்பவியாநின்ற காலத்தில் ஐந்து பெரிய துன்பங்கள். அது லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்தித் துன்பத்துக்கு எட்டுப் பங்கதிகம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமா

ஞல் அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலேதான் இன்ப மில்லையோவெனின் அக்காலத்தும் நரைதிரை மூப்புக்களிஞற் றுன்பம். அம்மூப்பின்றிய பாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லை யோவெனின் அப்பருவத்திலும் அறியாமையிஞற் றுன்பம். அறி வுதயமாகிய குமாரப்பருவத்திற்றன் இன்பமில்லையோவெனின் அப்பருவத்தின்கண்ணும் வாதபித்த சிலேஷ்மங்களின் நாஞ வியாதிகளிஞற் றுன்பம். அவ்வியாதியின்றிய விடத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் விட்டு நீங்காது மாறிமாறி வருகின்ற பசிவியாதி காமவியாதிகளிஞற் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந் தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்திஃனப் புசித்துத் தணி த்துக்கொளைடாற்றன் இன்பமில்லையோவெனின் அம்மருந்தி ஞல் அவ்வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த திரவியந்தேடுதலிஞற் றுன்பம். அத்திரவியம் வந்து பொருந்திய காலத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அதனை இராச சோராக்கினிகளிஞற் சேதம் வாராதபடி பாதுகாத்தலி ஞற் றுன்பம். அதனைப் பாதுகாக்க வல்லமையுடைய இராசாவு க்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின் அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசாவிஞற் றுன்பமாம். எ - று.

உற்பவத்தில் ஐம்பெருந்துயரென்றது - கருப்பாசயப்பை உறுத்தலிஞலும், அதிற்சலம் பூரித்தலிஞலும், உதராக்கினி சுடு தலிஞலும், பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதலிஞலும், யோனித் துவார நெருக்கத்திஞலும் மலையிருத்திக் கொண்டது போல வும், கடலின்கண் வீழ்த்தி மிதித்தல் போலவும், இருப்புக்கட த்தி லடைத்து நெருப்பாற் சுடுதல் போலவும், மலைமேல் நின்ற ஊனத் தலைகீழாகத் தள்ளுதல்போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்டல்போலவும், வருந்துன்பங்களை, லயகாலத்தின் கண் வருந்துன்பங்களைக் கடவுளே அறிய வல்லவஞகையால் உவமை கூறப்படாமையின், அத்துன்பத்தில் எண்மடங்கென்று ஔவைகூறிஞர். அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதிகாலத்தில்

கண்வரும். பாலகுமாரவிருத்தமாகிய மூவகையிடத்தும் அறியாமையினாலும் வியாதிகளினாலும் பசிநோய் காமநோய்களினாலும் அந்நோய் தணித்தற்கு ஏதுவாகத் திரவியந்தேடுதலினாலும் அதனைப் பாதுகாத்தலினாலும், நரைதிரை மூப்புக்களினாலும் துன்பங்கள் உளவாகையால் உற்பத்தி திதி லயமென்று கூறிய காலத்திரயங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்பது கண்டுகொள்க. கருப்பாசயமுதல் யோனித்துவார மீறாகியவைந்தும் பஞ்சபூத காரியமாதலின் அவ்வைந்தினாலும் வருந்துன்பங்களைன்றுமாம். அறிவோங்கிளமையெனவே அறிவின்றிய பாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது. பசிவியாதி காமவியாதிகள் மற்றை வியாதிகள் போல் மருந்துண்டால் ஒருங்கே நீங்காது குன்மவியாதிக்கு உவர்மண்ணீர் குடித்தால் அப்போது அடங்கின்று மீண்டுந் தோன்றுதல்போல் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப் புசித்தால் அப்போது அடங்கின்று மீண்டும் தோன்றுதலால் விடலருமென்றும், பசியும் காமமும் உதரவெரிவும் குய்யத்தினவும் ஆகலின் நோயென்றும். கூறினார்.

உற்பவத் தைம்பெருந் துயரென்பதற்குதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "என்றென் றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட்டழியு மெழில்வரைக்கீ—ழொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலான்—மன்றவுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருந்தியிடு—நின்றகருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே. எ-ம். அங்கியதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்குமொருவன் றபனம்போற் றபனமெய்துந் தாயுதரத்—தங்கிசுடவே யழலனைய குசியதனாலாகத்தைப்—பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம்பட்டழுங்கும். எ-ம். கருப்பாசயமே கட்டமதா மதனினதிகங் கடுங்காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மங்கிலையே—மரிக்கவாலைக் கரும்பெனவே யோனிவழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்றுமுயிரு ணிலையுடனே."

எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. மாய்ந்துறுகண‌த்துயரினெண்மடங் கென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "பரணமாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரணமானவை கொண்டிட விவரைவிட்டியம் பிடாதிவ ணேகு—மரணவேதனை யாவராலறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்தனை—நினைத்தினியெவரனு பவிப்பர்நீங்குநா—ளென க்கிவை யன்னிய மாகுமமெயொ—மனத்துயர் மலியவே மாயுமா வியே." எ-ம், மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். "வந்திடுமரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்திமேலே யும்பித்து முணர் வொடு பொறிகலங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கே." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்டைம் மேலுந்தி—யலமந்த போதாக வஞ்சேலென் றருள்செய்வா னமருங்கோயில்—வலம்வந்த மடவார்க ணடமாட முழவதிர மழையென் றஞ்சச்—சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே." எ-ம். திதிக்கட்டுயரமென்றதற் குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "நலமிலா மூப்புத்துன்ப நடைதளர்ந் துரைதழுத்துச்—சலமதே மிகவுந்தோன்றித் தண்டுகண் ணூன்றிச் சித்தக்—கலனமே பிறந்துகண்டார் கார்ச்சித்தங் குமிழும் வண்ண—மலைவெலாஞ் செய்யு மூப்பின் வருந்துய ரந்தோபாராய். எ - ம், பிணியினல் வலியுங்கேடாம் பிணியினு லழுகும்போகும்—துணிவெலாம் பிணியாற்குன்றுந் தொலைவில்லே தனையைச் செய்யுந்—தணிவிலா துள்ளே நின்று சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப்—பிணியதே யொக்குந் துன்பம் பேசிடிற் பிறிதுமுண்டோ. எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧௧)

இளமையிற் பிணியற் றெருகுடை கிழற்கீ ழிருகில முழுவதும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமேப் பொழுது

வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு, முளமிகப் பறைநின் றறை
யுமேற் பூமி மீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங்—களிமிகுத் திரு
ப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கருதாரு நரரே.

எ - து. அறிவு உதயமாகிய குமாரப்பருவத்தின்கண் வியா
தியின்றித்திடகாத்திரனாய்த் தனது ஒருவெண்கொற்றக்குடை
கீழ்க்கண்ணே பெருமைபொருந்திய இராச்சியபாரத்தை யெல்
லாம் காக்கின்ற செல்வத்தினை அடைந்ததனால் மனுஷானந்தத்
தினை உடைய மகாராஜாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெ
னின் அவனுக்கும் எந்தக் கணப்போதிலே யமன்வந்து தேக
நாசம் பண்ணுவனோவென்னும் பயத்தினாலும் சனங்கள் செய்த
பாவம் இராசாவைவந்துசாரும் அப்பாவமிருதியால் மறுமைக்
கண் நிரயத்துன்பம் வருமென்று மேல்வருங் காரியவிசாரணை
யினால் வரும் பயத்தினாலும் மிகவும் உள்ளந் திடுக்குத் திடுக்கெ
ன்று மாறாது நின்று பறையறையுமாதலால் அவனொழிந்த மற்றை
யர் பூமியின்கண் இன்பமுமுளரோ இலர். அற்பசெல்வத்தினை
யுடையோரும் மனக்களிப்பு மிகுந்திருப்பராகலின் மகா செல
வத்தினையுடைய அந்த ராஜாவுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால்
வருந்துன்பங்களும் இல்லை மகாபோகங்களை அனுபவித்துக்
கொண்டு மனக்களிப்பு மிகுத்திருப்பனென்று நீ சொல்வாயா
னால், விவேகம் இன்மையால் மேல்வருங் காரியவிசாரணை பண்
ணாத மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது விவேகமும் விசாரணையு
முடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன்பம் இன்றென்று அறி
வாயாக. எ - று.

கூற்றெனும் பயத்தானுமென்ற வும்மையால் விசாரணைய
னால் வரும்பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்ளம் பறையறைதல்
மிகுந்த பயமெனக்கொள்க. யாவர்க்காயினும் விவேகமுள்ள
பொழுது தேகபோகம் துன்பமாய்த்தோன்று மென்பதும்,
அஃது இல்லாதபோது அவையின்பமாய்த் தோன்றுமென்ப
துங் கண்டுகொள்க.

உளமிகப்பறைநின் றறையுமென்றதற்கு உதாரணம்: குறு ந்திரட்டு. "பிறந்தவ ரிறத்தல் பிழையாதெனவறிந்தர்—குறுந் துய ரொழிந்தினிய வுண்ணநினைவாரோ—மறந்து விடயத்து மய லுற்றிடுதல் வான்மீ—திறந்த வரையுச்சி விழுவோனிடை கொளின்பம்." எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். "நன்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்—நெஞ்சத் தவல மிலர்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧உ)

இம்மானுடப்பிறப்பின்கண் இன்பமில்லையானால் இப்பிறப் பிற்கு மேலாய தேவப்பிறப்பிற்றான் இன்பமில்லையோவென்ற விடானோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப் புடைய ராயிடை யினும்பல் பிணிபயந் தணி வில்கா மாதி, யுறப்படு தலின்வா னவர்க்குமற் றென்னை யுளசு கந் தேவின்மா னுடத்திற், சிறப்பிவை யென்றாற் குறுக்கியோ னிகளின் றீமையும் கொடியர்வீழ் நிரயத், தறப்பெருந் துயரு முரைப்பதென் பிறப்பூ டாதலாற் றீதலா தில்லையே.

எ - து. இந்தமானுடர்போல் உற்பத்தி லயங்களை உடை யோராய் அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பலவியாதி களையும் சுர்த்திரு சத்துருக்களினுற் பயங்களையும் அடங்காத காமக்குரோதாதிகளையும் அடையப்படுதலின் தேவர்களுக்கும் இன்பமென்னையுள ஊர்த்தயோனிகளாகிய தேவகதி மானுடக திக்கண்வருஞ் சிறப்பு இவைகளாமேற் குறுக்கி யோனிகளாகிய மிருககதியினது துன்பங்களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற நரக கதியினது மிகுந்த பெரியதுன்பங்களையும் சொல்வதென்னை! ஆகையால் பிறப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை. எ - று.

நாற்கதியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ங னந்துன்பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்பமென்பதுங் கண்டுகொள்க. குறுக்கியோனி யென்றமையால் ஊர்த்தயோனி

வருவிக்கப்பட்டது. எல்லாத்துன்பங்களினும் நிரயத்துன்பம் அதிகமாதலின் அறப்பெருந்துயரென்றார்.

வானவர்க்கு மற்றென்னையுள சுகமென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "தீயவசுரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண்டனங்க ளுருண்டு நோய்கட்கெல்லாந் தாயானகாயமுண்டு கைதொழுவேண் டுருமுண்டு கற்பத்தே—மாயுந்தன்மை யுண்டானல் வானோர்க்கென்னை வளனுண்டே." எ-ம். குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்டரோகி யாமென்ன—பருடன்றலைநோய் புரந்தரற்குப் புயத்தில்வாதந் தக்கற்குச்—சுரநோயுண்டு கயரோகஞ் சோமனுக்கு நீரிழிவு—வருணற்கிவ்வாறமரர்க்கு நோயுண்டுண்டே மருத்துவரும்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௧௩)

அரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெறு தன விரும் புயிர்க, ளெரியதிற் கிலமீ தெனைமுன மடையாச் செல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா, யுரியசிற் சுகமாய் நித்தமா யொருவீ டுளதெனக் கேட்டுமற் றதனிற், பிரியமற் றினமு' முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே பெறவிரும் புதலே.

எ-து. யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்றகாலத்தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதின்கண் விருப்பமற்றுப் பெறுதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும் அவற்றை அரியவாகக்கருதி விரும்பாநின்ற உயிர்கள்; இது என்னையோ யாமறிகிலேம்? தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச் சொல்லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானானந்தமாய் அழியாததாய் ஒப்பற்ற மோக்ஷம் உண்டென்று கேட்டிருந்தும் அதன்கண் விருப்பமற்று முன்னர்த் தாம் அடைந்ததாய் அசுத்தமாய்த் துக்கமாய் அநித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே இன்னமும் அடையவிரும்புதல். எ - று.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறாததின்மேல் இச்சையை விரிப்பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும் தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம் துக்கம் அநித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம் அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின், தெரியகிற்கிலமீதேனையென்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அநன்னியமாகலின் உரியசிற்சுகமென்றார்.

முனமடையாச் செல்வமாயென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொரு ளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே—திருவுலா வகன்றகல்விச் சிறந்தசான் றோர்களாமே." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கச)

துன்பவெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டுயர்வினையும், பின்பல தொலைத்தெய் தருங்கரு விய தாப் பெற்றவிப் பிறப்பையு மிதனின், மின்புரைநிலையா மையையுமோர்ந்தனரோர் விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத்,தன்புறாவீடு புகமிக விரையா தரைக்கணாந் தரைக்கணுந் திடுமே.

எ - து. அநித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்பினது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின்பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை அடைதற்கு அரிய ஏதுவாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த மானுடப்பிறப்பினையும், அங்ஙனம் பெறுதற்கரிய பிறவியாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தினது அறிதற்கரிய அவதியினையும்,விசாரணைபண்ணினான் ஓர் விவேகியுமானால் பின்னரும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு ஏதுவாய துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசீக்கிரமாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலகவாழ்க்கையைப்

பொருந்திநிற்பனே. எ - று. பின்பனைவதொலைத்தெய்த வென்ற தைப் பிறப்பை நீக்கி வீடடையவென்று பிரித்துக்கூட்டுக. ()

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயரமென் றுணரின் விடய போகங்கணைச் சுதலும், தனக்குட லனிய முணர்தரின் மரணஞ் சார்குறிக் குளநடுங் குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற் றருமைமா தவங்க ணிங்கிநாள் கழித்தலுந் துணிவி, லனித்தமோர்ந் திடி னோர் கணமெதிர்காலத் தவதிகூறிடுதலு மிலையே.

எ - து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன் துன்பமென்று அறிந்தானேயானால் அத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாய விஷயபோகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை. தனக்குக்காயம் வேறென்பது அறிந்தால் மரணக்குறி கண்டகாலத்தில் காயநீங்கு மென்னும் பயத்தினால் மனநடுங்குதலும் இல்லை. இம்மானுடப்பி றவி பெறுதற்கு அருமையென்று அறிந்தால் இப்பிறவிக்குப்ப ஞகிய மோக்ஷத்தை அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்க ளைச்செய்தல் ஒழிந்து வாழ்நாள்களை வீணாகப் போக்குதலும் இல்லை. எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம போகுமோவெ ன்று தெளியக்கூடாத தேக அநித்தியத்துவத்தை அறிந்தால் ஒருகணப்போதாயினும் இனனகாலத்தில் இன்னதுசெய்வோ மென்று மளவுசொல்லுதலும் இல்லை. எ - று. இலலையென்னும் வினைக்குறிப்புமொழியைக் கடைநிலைத்தீபகமாக்கி எல்லாவற் றோடுங் கூட்டிக்கொள்க.

மரணஞ் சார்குறிகள் நடுங்குதலுமில்லை யென்றதற்கு உதா ரணம்: பெருந்திரட்டு. "வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிருத்தவா ழ்நாளு—மல்லரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல் லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறூர்குறுகி—னல்விருந் தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி." மற்றும் வருவனவ ற்றுற் காண்க. (கஎ)

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்ந்துளோன் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினென் னியசெய் யாதுமற்ற தையே மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்போற், புரையில்வீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொருந்திய வருந்தவம் புரியா, தொருகண மேனு நிலையிலிவ் வுடல்வைத் தொப்பனை செய்து நோக் குதலே.

எ - து. தனக்கான ஒரு தொழிலைச்செய்து முடிக்க அதனைச்செய்து முடித்தற்குரிய கருவியை அயலார்கையில் இரவல் வாங்கிவந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொடுத்தோர் வாங்கிக்கொள்ளுமுன்னர்த் தான்கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்துமுடியாது வைத்து அதனைத் தனதாகப் பாவித்து மிகவுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்போலும்; குற்றமற்ற மோக்ஷானந்தத்தை அடையும்பொருட்டு அதற்குப் பொருந்திய அரியதவத்தினைச் செய்யாமல் ஒரு கணப்போதாயினும் நிலையில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப்பாவித்து வைத்துச் செப்பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். எ - று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிறர்கையிற்கருவி வாங்கினோன்போல், தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக் கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன்கையில வாங்கிக்கொண்டதெனவறிக.

இல்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக் கொடுத்துப் பிறப்பினை நீக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பவத்தணிப் பரவைக் குரவையைத் தானப் படவையைக் கொடுகடப் பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பாதை யினிவர்ந் தன்றி யுண்மையித் தகவிகந் துலகோ, ரவப்பொழு தகல விருப்ப தென் விருப்போ வகன்றவர்க் கருத்தலா திகளாற், றவத்தினை மறந்தார் கொல்லெனுஞ் சொல்லைத் தமதுளத் துணர்கலார் போலும்.

எ - து. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கடலினை இல்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமாகிய தெப்பத்தினாலே கடத்தற்கரிதாம்; விருப்பத்துடனே துறவின்கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலின்மேலேறினாலல்லது இது சத்தியம். இந்தத் தகைமையை விட்டுநீங்கி இவ்வுலகத்தார் வீணிலே பொழுதுபோக இருப்பது என்னவிருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றிற்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலியவுதவி அவர் தவத்திற்கு விக்கினம் வராதபடி பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத்தினை மறந்தார் கொல்லோ இல்லறத்தாரென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறியசொல்லைத் தமது உள்ளத்தின்கணணே விசாரணை பண்ணாதவர்போலும். எ - று.

இல்லறமுற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்றமாய்த் தோன்றும்; இதனாற் புறத்துறவுவரும்; இத்துறவினால் தவத்தைப் பண்ணவரும்; இத்தவத்தால் உட்டுறவு வரும்; இவ்வுட்டுறவால் மெய்யுணர்வு பிறக்கும்; இம்மெய்யுணர்வால பிறப்புநீங்கும்; ஆகலின் தானப்புணையைக் கொடுகடப்பரிதென்றார். ()

இல்வாழ்க்கையே "அறனெனப்பட்ட"தென்றுந் துறவினை அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயினன்றென்று திருவள்ளுவநாயனார் இல்வாழ்க்கையை அதிகமாகக் கூறியிருக்க, நீர் அதனை மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்றும் இதன்கணின்று வீட்டை அடையவேண்டுமென்றுங் கூறியதென்னையென்று கேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஈதலே யறமு மசித்தமா மனைத்து மிகழ்ந்துகை விடுதலே
வீடு, மாதலாற் றுணக் குரியவில் வாழ்க்கை யதனையே யறமெ
னக் கூறிக், கோதிலா வீட்டி னிலக்கண மிருத்தல் குறித்து
மெய் யுணர்வையுந் துறவு, டோதினார் வேதந் தனைத்தமி ழுரு
வத் தொளித்தெமக் களித்தவள் ளுவரே.

எ - து. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும் அநித்திய மாகிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென்றிகழ்ந்து கைவிட்டு நீங்குதலே வீடும் ஆகலின் தானங்கொடுத்தற்குரிய இல்வாழ்க் கையையே அறமெனக் கூறித் துறவின்கட் குற்றமற்ற மோக்ஷ லக்ஷணம் இருத்தலைநோக்கி மெய்ப்பொருளையறிதற்கு ஏதுவாய ஞானங்கூறிய மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதி காரத்தோடு சேர்த்துக் கூறினார்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ் மொழி ரூபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச்செய்த திருவள்ளுவ நாயனார். எ - று.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் ஒளித்தென்றும், சத்த த்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் உருவத்தென்றும், கூறினார். வேதமென்பதும் தமிழென்பதும் ஆகுபெயர். வேதத்தைத் தமி ழுருவத்தொளித்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவமாலை. "ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திதனினிது, சீரியதென் றொன் றைச் செப்பரிதா - லாரியம்—வேதமுடைத்துத் தமிழ்திரு வள் ளுவனா—ரோது குறட்பா வுடைத்து. எ-ம், செய்யா மொழிக் குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த—பொய்யா மொழிக்கும் பொரு ளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை— யிதற்குரிய ரலலாதாரில்." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௧௧)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனார் நீத்தவர் பெரு மைநூன் முகப்பாற், சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க் கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க், கறந்தவா றியற்றி னவ ணினுங் கோடி யதிகமா மெனமன மருது, துறந்துளோ னையு ம்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத்தகட் டுரைதிகழ்த் திடுமே.

எ - து. அறிஞரால் புகழப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்திரமுக கத்திற்கு அணியாக வைத்து அவரது பெருமையைப் பொருளா கக் கொண்டு, அதன்பின்னர் இல்வாழ்க்கைச் சிறுமையைப்

புகழ்ந்ததுபோன்று இகழ்ந்தார். அந்த நுட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டறமும் வழுவாது செய்யும் இல்வாழ்க்கையுடையோனினும் கோடிபங்கு அதிகமாமென உட்டுறவு இல்லாத புறத்துறவோனையும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாகிய எமது சுவாமிகள் தொகுத்துக்கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ - று.

துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் சிறுமையென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினுலுங் காண்க. கட்டுரையாற் சிறுமைபெருமை அறியப்படுதலிற் கட்டுரை திகழ்த்துமென்றுர்.()

ஆனல் நீர்கூறிய துறவிலக்கணம் என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றுர்.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார் பெண்டிராதிய வுயிர்ச் சார்வுஞ், சிறப்புறு புவியா தியபொருட் சார்வுந் தீரநீக் குதறுற வவற்றா, டுறப்படு மெவைநீப் பினுமறி வுடையோ ரொருதம தனைபிதா வினையுந், துறப்பரேற் றுறப்போர்க் கருநரகெனநீ சொற்றசொல் சத்தியமாமால்.

எ - து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகுபொருந்திய பெண்டீர் முதலிய உயிர்ச்சார்வினையும், சிறப்பினையுடைய காணிமுதலிய பொருட்சார்வினையும், ஒருங்கேவிட்டு நீக்குதல் துறவு; ஆனல் நீர் கூறிய இருவகைச்சார்வான அவற்றுட் பொருந்தியிருக்கிற எவற்றினைத்துறந்தாலும் அறிவினையுடையோர் ஒப்பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துறப்பரோ துறந்தால் என்னையோவெனின் துறந்தோர்க்கு அரிய நரகமென்று நீ சொன்னய் நீ சொன்னசொல் உண்மையேயாம். எ - று.

மாதாப்பிதாக்களை நீ இன்னரென்று அறியாயென்று கூறி மேல் மாதாப்பிதாக்களாவார் இன்னரென்று கூறுகின்றுர்.

பெண்டீராதியவெனவே மாதாப் பிதாப் புத்திரர் சகோதரர் முதலிய பந்துக்களையும், புவியாதியவெனவே தனம் தானியம் வஸ்திரம் ஆபரணம் மாடு ஆடு அடிமைமுதலியவற்றையும் வருவித்துக்கொள்க. (உக)

விடையது ரிறைபே தாதைமற் றவன்பான் மின்னெனத் தன்னையன் னவரைக், கடையரே மறந்து துறந்துதா னன்றோ கடும்பவ விடும்பையுற் றனமிவ், வடைவுணர்ந் திலேபோன் றுடலிதற் கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ், சுடைவுறு கின்றாய் பவந்தொறிவ் வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே.

எ - து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது பிதா அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது மாதா அந்தப்பிதாவையும் மாதாவையும் கடையராகிய யாம் மறந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங் கடிய பிறவித்துன்பத்தை அடைந்தனம். இந்தமுறைமையை அறியாய்போன்று உடம்பு தோன்றற்கு ஏதுவாய் வருகின்ற பேர்களை மாதாபிதாக்களென்று மனங்கலங்குகின்றாய். சனனந்தோறும் இந்த முறையே மாதாபிதாக்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டு யாது நீ சொலவாயாக. எ - று.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியும் சிவனுமென்பதும் உயிரும் நித்தியம் அவரும் நித்தியமென்பதும் அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமென்பதும், சோணிதசுக்கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகையால் இவ்வுடம்பிற்கே மாதாபிதாக்கள் இவரென்பதும், இவ்வுடம்பும் அநித்தியம் இதற்கு ஏதுவாய் வந்தோரும் அநித்தியமென்பதும், இவர் சனனந்தோறும் வேறுவேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத்துறந்து தவம்புரிவோர்க்கு நிரயத்துன்ப மில்லையென்பதுங் கண்டுகொள்க.

உடலிதற்கேதுவாய் வரத் தாய் பிதா வென்றதற்கு உதாரணம். "அத்தனொ டன்னைக் கன்புசெய்கின்றாரளவில் பிறப்புழ

றவை யவைதோறு—மெத்தனை தாயுந் தந்தையுமுற்று ரித்தனை யன்றோ விவர்களு மிங்கே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறேயிருத்தலின் உடற்குத்தாய் தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை நம்பியிருந்த மனைவி புத்திரரைத் துறக்கலாமோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா, லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்திவீட் டமுதருத் துதலா, லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக கவனூ டுதயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே, பினையிலை தன்றி மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.

எ - து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையளவாயினும் வீட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினுற் பெண்டிரும். தனதிடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்பற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்கண் அசைவறவைத்து அம்முத்தியின்பமாகிய அமுதினைப் புசிப்பித்தலின் நினைத தற்கரிய புத்திரனும், ஒருபுருடனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தைத அன்றிப் பெண்டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக்கொண்டு வீணிலே வாழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ - று.

மனைசுதரால்வரும் இன்பம் அநித்தியமும் அற்பமு மாகலானும் மெய்யுணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும் பூரணமுமாகலானும் இதற்கு அவைது ஒப்பன்றாயினும் ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறினரெனறறிக.

ஆனால் இந்த இளமைப்பருவத்திலே இல்வாழ்க்கையோடிருந்து இம்மையின்பத்தை அநுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில் துறந்து தவத்தைப்பண்ணி வீட்டின்பத்தை மறுமைக்கண் அடையக் கூடாதோவென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார். ()

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென் றமையால் விருத்தனு
ய்க் கருத்தழிந் துருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ் சடைந்துட
னடுக்குங் காலம்வந் தடைவதன் முன்னர், மாண்டகற் பதனுற்
சாலியைப் போலு மனைவியா தியசமா தியினுற், றீண்டமோ னந்
தம் பலவடைந் திடுதற் கெண்ணிநீத் திடுவர்புண் ணியரே.

எ - து. முத்தியின்பம் வேண்டிற் காலமுண்டாகத் துற
க்கவேண்டுமென்று திருவள்ளுவநாயனுர் அருளிச்செய்தமை
யால், வார்த்திகனுகி மனந்தடுமாறி உருவங்களைக் காணுதல்
செய்யாநின்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்குறும் அக்கா
லம்வந்து பொருந்துமுன்னரே, மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினுல்
அருந்ததியைப்போன்ற பெண்டிர் முதலாகிய சார்வுகளைச்
சமாதி நிஷ்டையைப் பொருந்தி இக்காயத்தின்கட் பலவின்பங்
களை அடைதற்குக் கருதித் துறப்பார் புண்ணியர். எ - று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரியன்
உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணைக்கூடாது. விழிப
ஞ்சடைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. உடல்
நடுக்குறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில் இருக்கக்கூடாது. ஆகை
யால் நடுக்குங்காலம் வந்தடைவதன் முன்னரென்ருர். நிஷ்டை
கூடி அவத்தைகள் நீங்குந்தோறும் இன்பம் வருதலின் ஈண்டு
மானந்தம் பலவடைந் திடுதற்கென்ருர். உடல்பொருளாவி
மூன்றனையும் ஆசாரியன்கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற்
புண்ணியரென்ருர். இம்மூன்றனையும் கொடுத்தலாவது உடல்
தானென்று அபிமானித்தலின்மையும், விட்ட பொருள்களின்
மேற் பற்றுதலின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச் சுட்டுதலின்மை
யும், எனக்கொள்க.

விருத்தனுய்க் கருத்தழிந் தென்றதற்கு உதாரணம்: திவ்
வியப்பிரபந்தம். "முதுகு பற்றிக் கைத்தலத்தான் முன்னொரு
கோலூன்றி—விதிர் விதிர்த்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைகொண்

டிருமி—யிதுவென் னப்பர் மூத்த வாறென் றிளையவ ரேசா முன்—மதவுண் வண்டுபாடுஞ் சோலைவதிரி வணங்குதுமே. எ-ம், பண்டு காமரான வாறும் பாவையர் வாயமுத—முண்ட வாறும் வாழ்ந்தவாறு மொக்க வுரைத்திருமித்—தண்டுகாலா வூன்றி மெள்ளத்தள்ளி நடவாமுன்—வண்டுபாடுஞ் சோலைசூழ்ந்த வதிரி வணங்குதுமே." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நீர் துறக்க வேண்டுமென்று கூறிய மனைவியை முதிர்ந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமைவயதில் துறந்தால் பாவமென்ற சிஷனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தறீ தெனிற்று னிறத்தலிற் றுறத்த லீடலவா, லளவிறீ தலைதாங் குயிர்ச்செய லன்றேல பற்சன் னியாசந்தீ ததுமெய், விளிதலாற் பழுதின் றேற்பினு மிருப்பார் விடுதறீ தடுபிணி குறித்தே, லுலையுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர்ந் தொழித்திடிற் பழித்திடா துலகே.

எ - து. இளமை வயதினையுடைய மனைவியைத் துறக்குதல் பாவமென்பையாளுல், தான் அவளை அவ்விளமைக்கண் விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போகின்ற பாவம் சமானமன்று. ஆகையால், அங்ஙனம் விட்டு இறந்து போதல் அளவிலாதபாவம். இறந்துபோதல் சிவச்செயலேயன்றிச் சீவச்செயலன்றுகையால் பாவம் இன்றென்பையாளுல், ஆபற்சன்னியாசம் சீவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பாவம் இன்றென்பையாகில், அச்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்துறந்திருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதியைக்குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பையாகில், உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்து போவதென்னை. ஆகையால் பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழியார். எ - று.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்திபா வாடைக்கு வரக்கூடாமையினாலும், நல்ல வஸ்திராபரணங் கந்த புட்பமுதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினாலும், மங்கலத்தின்கண் அவளைக் கண்டபோது மங்கலியப்பெண்கள் இகழ்தலினாலும், துன்பம் வருதலின். விட்டுத் துறந்தோன்மனைவிக்கு அம்மங்க லத்திற் சிறப்புச் செய்கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரி த்துக்கொள்கையாலும், அவள் புருஷனைப் புகழுந்தோறும் அவளையும் புகழ்தலினாலும், இன்பம் வருதலின் இறத்தலிற் றுறத்த லீடலவென்றார். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறந் தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பாராயினும் அதனால் அவனு க்கு ஒரு குற்றம் இன்றென்பதும், காண்க. உலகமென்றது உயர்ந்தோரை. (உரு)

புதல்வரைக் குடும்பந் தாங்கும் பருவம் வந்த காலத்தில் அதற்குத் துணையாகவைத்துத் துறத்தல் நன்று; அவர்க்கு அத னைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே கனவியாதி வந்த காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் நன்று; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சும்மாவிட்டுத் துறத்தல் தீதென்ற சிடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்தா டிருக்குமோ மரிக் குமோ வுடலென், றக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா மன் றென வெணித்துற வறஞ்சார், மிக்கவ னுபற் சன்னியா சியுஞ் சார் விலுக்குரஞ் சேர்த்திவிட் டவனுந், துக்கமே வலிற்பின் பவரிவன் போலுந் துறவரன் றென்பதுந் துணிவே.

எ - து. இந்தக்கணப்பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல் வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வென்று அநித்தியவிவேகம் தோன்றிய அந்தக்கணப்போதிலேதானே பெண்டிராதிய சார்விலுக்குச் சிவனே துணை நசம் துணை அன்

றென்று கருதித் துறவறத்தை அடைந்த உயர்ந்தோனே ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்கு வலிய துணை சேர்த்தினோனும், ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக்குறித்து அநித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்குப் புதல்வராதி சீவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்தினோனும், பின்பு துன்பத்தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவனென்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ - று.

இவ்வநித்தியவிவேகம் கணப்போதாயினுமாறாது உடையனாகையாலும், சார்வினுக்கு அழிவிலாதசிவனே துணையாகச்சேர்த்தினோனாகையாலும், இவனே ஆபற்சந்நியாசி யென்றும், சார்வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி விட்டவனென்றும், வியாதியைக்குறித்து ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசமின்றி இருந்தகாலத்து மனைவி முதலியோரை விடுத்தேனேயென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்தினோன் அச்சீவர்கட்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில் அங்ஙனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், அவர்களை இவன்போலும் துறவரன்றென்பது துணிவேயென்றுங் கூறினார். அநித்திய விவேகந் தோன்றித் துறக்கின்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்கள் துணையன்றென்பதும், கண்டுகொள்க. (உசு)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றுகூற, நீர் அதனை மறுத்து இளமைவயதிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப் பிறப்பறுத்
திலேமென் றெணியே, யுறைத்தனை வயிற்றிற் பிள்ளையதற் பல
த்தா றுபெருந் துயரினா லுயிர்கள், மறந்திறு முறையுங் கரு

கன்றமையு மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க், கறைந்திடு மலது பிறப்புணர்ந் தகல்வார்க் கவதியு மறையுமோ மறையே.

எ - து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட்பிறந்த அந்தக் கணப்போதிலே முன்னெடுங்காலம் இத்துன்பத்தை மறந்து மறந்து மோசம் போனோம், அங்ஙனம் மோசம் போகாதபடி இனியொரு நியமமாகத் துறந்து ஞானாசாரியனை அடைந்து வேதாகமங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினைச் செய்து பிறப்பினைமாற்றிக் கொள்வோமென்று மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் நினைத்துக் கொண்டிருந்து பின்னர் அந்தவிவேகத்தை உற்பவிக்குங் காலத்து வரும் மிகுந்த பெரியதுன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்திருக்கின்ற முறைமையினையும், பிண்டஞானம் அண்டத்தின்கண்ணும் மறவாதுவந்து சுகரானவர் பிதாமுதலிய சார்பினைத்துறந்து தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறைமையினையும், சுருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்தும் மனத்தின்கண் விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு இன்னவயதிலே துறக்கவேண்டுமென்று மட்டுக்கூறுமல்லது பிறப்பினது அநித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோவேதம். எ - று.

உற்பவத்துறு பெருந்துயரென்றது பிரசூதவாயுமுரித்துத்தள்ளுதலினாலும் யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும் வருந்துன்பங்களை.

பிறந்தவப்பொழுதே யினியொருதலையா வென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "இறந்தேதமுனமே யினிப்பிறப்போமென்று மிந்தமுறை யினியாம்—பிறந்தபொழுதே பிறவாத பெருமையுடைய பிஞ்ஞகனை—யறிந்தே யவலப் பிறப்பிறப்பை யறுத்துவிடுவோ மவனருளாற்—செறிந்தேகுரவன் றிருவடியைத் திகழ்ந்தவேதாகமந் தெருண்டே." எ-ம், கூர்மபுராணம். "சங்கிலைவ பிறழ்ந்துவரு மியாவை...யவைமெய்ணித்—கோங்கமூல மாதரொடு கூடுவதன்முன்ன—மோங்கிய தன்னுனி

யென வுற்றிடலுமாகுக்—நீங்கெறி மெய்ஞ்ஞானநெறி சிந்தை நிலைபெற்றால். எ-ம், இல்லற முயன்றுகடன் மூன்றுமினி தீந்தா—லல்லலற மேவுமெதி யாகி யமர் கிற்பார்—முல்லைநகை மாதர்கடி முற்றிய தினத்தி—னெல்லையெதி யாகியுணர் வுற்றி டலு மாமால்.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

கருப்பமா ருயிரத்துயர்பெயர்த் திடுதல் காரண பூரணஞா னம், விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும் வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே, திருப்பியீண் டதனைத் துறவின்மீ தேற் றிச் செப்பலென் னெனிற்றுற வினைவிட், டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனீத் தவரென் றிசைப்பதென் பெயர்மெய்ஞ்ஞா னிகட்கே.

எ - து. மாதாவினது கருப்பத்தின் கண் உறைந்துள்ள உயிர்கள் அந்தத்துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய பரிபூரண ஞானத்தைச் சந்தோஷ மாகி அடையக்கடவோமென்றிருக்கும் வியாசபுத்திரராகிய சுகர் பிண்டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண் வந்து அடைந்ததும் அந்த ஞானமே. நீர் அந்த ஞானத்தைத் திருப்பி இங்கே துறவின்மேல் வைத்துச் சொல்வதென்னையெ ன்று கேட்பாயானல், துறவினைவிட வேறுயிருப்பதொரு ஞானம் யாது? மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பேர் சொல்வது என்னை? நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞான மாகலின் துறவினைவிட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன் கொ லென்றார்.

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ னெனப்படு கவிற்றினஞ் ஞானந், தானுட[illegible]னைநா னெனுமக விருளென் றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா, வூனமின் மறைதேர்ந் தொரு சிவ காவென் றுளத்துணிச் சயித்தவக் கணமே,யானென றவிர் ந்தவ் விருளுமாய்ந் திடுமென் றிசைத்தனை யிதுபழு தன்றே.

எ - து. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால் அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின், தானல்லாத உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிருளென்றாய் இஃது எமக்குஞ் சம்மதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணைபண்ணிச் சர்வமும் மித்தை; ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம்; அந்தச் சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின அந்தக் கணப்போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும் நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதுவாய அஞ்ஞானவிருளும் நாசமாமென்று கூறினை. இங்ஙனம் கூறியது குற்றம். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக்கருதச் செய்தல் சுபாவமாகையால் எமக்கும் ஒத்ததுவென்றார்; நிச்சய ஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின் இது பழுதென்றார். ()

திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை, யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ வென்று மிவ் வுலகுரைப் பதனு, லரிசொல்கீ தையிலும் பிரமசா தகரி ஞர்க்குளூ வருத்த மென்பதனாற், பெரியதோர் வருத்தமெனை மறை துணிந்தப் பிரமநா னெனவிருத் தலினே.

எ - து. சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவிதமாயுள்ள உலகத்தின்கண்ணும் விசாரிக்குமிடத்தில் ஒரு ஞானி கிடைத்தல் அரிதென்றும், ஓரோர் அரிய வித்தையினைப் பார்த்துச் சொல்லுமிடத்துப் பிரமவித்தைபோல ஈதரிதோவென்றும், இவ்வுலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்வதனாலும், அரி கூறிய பகவற்கீதையின் கண்ணும் பிரமசாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங்களென்பதனாலும் அவ்வித்தைபோல் அரிதும் பெரியதோர் வருத்தமும் என்னையுள. வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண்டென்பது இன்று பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம்பண்ணி அந்தப்பிரமம் நானென்று இருத்தலினால். எ - று.

எவ்வகைப்பட்ட அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்களுள் அடக்கம் பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல்லாம் கடந்த வித்தையாகலின் இதனது பெருமையினையும் இதனையடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங்கள் கூறுதலன்றி உலகத்தாரும் வழக்கமாயெடுத்துக் கூறுதலின் உலகுரைப்பதனுமென்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர்ச் சமாதி நிட்டைகூடிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுலகத்தும் அரியன்; அவனே பரஞானி யென்பதும், வேதநிச்சயார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு பிரமநானென்று இருத்தற்குப் பெரியவருத்தம் இன்மையானும் அங்ஙனம் இருத்தல் யாவர்க்கும் எளிதிற் கூடுமாகலானும் இந்நிச்சயம் மாயாகாரியமாகிய மனத்தைக் கொண்டாகையாலும் இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சயமுடையார் அபரஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்க.

திரிவிதவுலகத்தரிதொரு ஞானியென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். "காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்சியிற் படாத வொன்றைச்—சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்று—லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்றே—வாரவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளாயா." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (டுO)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரமமென்றயன் வருத்தகீ தையினூ, டுரைத்த தெற்றினுக்கா யெனிற் பரஞான முணர்பவர்க் குன்னுத லுரைத்த, விரைத்திடு தொழில்க ளொான்றும் வேண்டாது நீத்துவா ளாவிருத் தலினு, லருத்தமற் றதனுக் கோர்ந்துநா றெளித லாகநீ துணிந்தனை போலும்.

எ - து. ஒருவருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடையலாமென்று பிரமன் வருத்துங் கூறிய பிரமகீதையின்கட் சொல்லி

யது என்னத்துக்காகவென்று கேட்பாயானால், பரஞானத்தை அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும் வாக்காற் சொல்லுதலும் முறை வழுவாது காயத்தாற் செய்யுந்தொழில்களுமாகிய இவற்றுள் ஒன்றாயினும் விரும்பாது விட்டுச் சும்மாவிருத்தலினால். அங்ஙனம் அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு அருத்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுதலாக இங்ஙனம் அறிந்தாய்போலும். எ - று.

மனத்தால் நினைத்தல் கிரியாயோகம். வாக்காற் சொல்லுதல் வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம்பண்ணப்பட்ட அபரஞானம். காயத்தால் செய்தல் சரியை கிரியைகள். இச்சரியைகிரியையோகங்களையும் அபரஞானத்தினையும் கடந்தது பரஞானமாகலின் அப்பரஞானமுணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவின்றி யிருக்கவேண்டுமாகலின் ஒன்றும் வேண்டாது வாளாவிருத்தலினாலென்றார். வாக்குமனம் மாயாகாரியம் இவற்றால் நிச்சயம்பண்ணின ஞானம் ஞானமன்றாகலின் இப்பாட்டிற்கு அருத்தம் ஈதன்றென்று கூறவேண்டி நீ துணிந்தனை போலுமென்றார். முக்கரணங்களும் அசைந்தவிடத்து வருத்தமென்பதும், அவை அசையாது நின்றவிடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டுகொள்க.

வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாமென்றதற்கு உதாரணம்: "சொரூபானந்தசித்தியார். "ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கைவிட் டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே காண்பான் பெறும்பெறி னின்பமாய்ப் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க, வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்த துக்கத்திலே யலைவார்." ()

சிறியவர் மனற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற் றேர்ந்துநூ றெளிந்தமாத் திரத்தி, னறிதரிற் சிவ்வும் விடயமா மெனநீத் தகத்திரு ளறுத்லைத் தந்தோ, வுறுமகம் பிரம மெனவுரைத்

திறுமாந் துறைதலோ ஞானமஞ் ஞானந், துறவினை யுறுது
மாயுமே வாயாற் சுடரெனி னிருடிமிந் திடுமே.

எ - து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினை வயிறு நிறையவுண்டதுபோலுண்டு ஏப்பமிடுகின்றதுபோல் வேதத்தினை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்ட மாத்திரத்திலே அறிவினால் அறியப்படுவனவெல்லாம் விடயமாகலிற் சிவத்தினை அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமென்று இதனை அறியும் அறிவை விட்டு உள்ளிருளாகிய அவித்தையை நீங்காது வைத்துக்கொண்டு அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாநின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்துகொண்டிருக்குதலோ ஞானம். அஞ்ஞானமானது துறவினை அடைந்தாலன்றி நாசமாமோ. இருள்வீட்டினிடத்து இருந்துகொண்டு வாயினால் விளக்கென்றால் அவ்விருள் நாசமாமோ நீ சொல்வாயாக. எ - று.

சிறியவர் சோறல்லாத மணலைச் சோறாகப்பாவித்துத் தாம் உண்ணுதிருந்தும் உண்டதுபோல் பாவித்துப் பிறர்காண ஏப்பமிடுகின்றதுபோல் இவரும் அபரஞானத்தைப் பரஞானமாகப் பாவித்துப் பிரமானந்தம் லபியாதிருந்தும் லபித்ததுபோல் பாவித்துப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றாரெனக்கொள்க. மாயாகாரியங்களாகிய எல்லாவற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்க வேண்டுதலின் துறவினையுறுது மாயுமேயென்றார். (௩௨)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவினால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாமோ வென்றசீடனை நோக்கித் துறவுதானே ஞானமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னவிலுமாசௌசமில் பெரியோன், மாணிலத் தவன்ற னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரித, றுனும்வே தாந்தப் பொ

ருடுனிந் திடனுஞ் சாற்றினில் வாழுமந் தணர்க்கின், றுனதாற்
றறவு பெற்றநற்றவரே யமலவீ டடையுஞா னிகளே.

எ - து. துறவியாகிய ஞானியேயாவராலும் வணங்குதற்கு உரியோன் அவனே அசுத்தமில்லாத பெரியோன். அவன் பூமியின்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கியகாலத்தில் அதனைக் குகைக்கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்சொன்னபடியே செய்குதலும்; வேதமுடிவிலே விளங்காநின்ற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த பரஞானிகளாயினும் இல்வாழ்க்கையினை உடைய அந்தணருக்கு இல்லையானபடியினாலே, துறவினை அடைந்த நல்லதவத்தினை உடையோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானிகள். எ - று.

துறவிஞேன் ஞானியல்லனாயினும் இல்வாழ்க்கை யுடையோன் ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுதலின் எவரும் வணங்குதற்குரியோனென்றும், அவன் இறந்தகாலத்தில் அவனது காயத்தைக் குகைக்கண் வைத்து அதனது தலையில் தேங்காய் உடைத்துப் புசித்துப் பின்பு மூழ்காமல் வீடுபுகுதலின் ஆசௌசமில் பெரியோனென்றும், கூறினர். இல்வாழ்க்கையில் ஞானம் வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் ஞானம் வருதல் வெகுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.

ஞானியேயெவரும் வணங்குதற் குரியோ னென்றதற்கு உதாரணம்: சமாதி. "ஒழுக்கமே புரிந்தோனுத லதனைவிட்டொழிந்தோனுத—விழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனுதல் பண்டிதனுதலெண்ணில்—பழிப்பரு ஞானந்தன்னின் முயல்பவன் பணியத்தக்கோன்—றொழுத்தகு முனியென்று சொல்லவேண்டுவது முண்டோ." பெரியோனென்றதற்குதாரணம். "பலன்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத்துவஞானி—நலங்கொளுமமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவனிராமுஞ்—சலங்கொடீர்த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய்வமுஞ் செவ்வாய்—மலர்ந்தவாசக மறுபிறப்பெனு வருமயற்பிணி மருந்தாகும்."

குகைப்பால் வைக்கவென்றதற்குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "பிறிவிலாத பிரமமீ சனுட—விறுதியாவனற் றீண்டிடிலெங்கணு—மறுகி விற்கிடை கோடியனலதாய்ச்—செறுவுசெய்யுமத் தேசமென்றோதினர். எ-ம், முன்னமே பாகமா மூரல்செய்யுநாட்—பின்னது வேவவேண் டிடுமோ பேசிடா—யன்னதே யிவ்வுட லறிவா லட்டது—பின்னினிச் சுடுவது பிழையேயாகுமால்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கக)

ஞானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தேர்ந்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த் திகழ்தரு ஞானமாங் கவற்றா, டோர்ந்திடு மறையா தியகலை யபர முயிர்பரனெடுவிர வயிக்கங், கூர்ந்துணை ருணர்வே பரமதைத் தெளியக் கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ்—சார்ந்துணர் வரிதப் பரனையோர்ந் தன்றிச் சாற்றினவ் வயிக்கமாந் தலமே.

எ - து. விசாரிக்குமிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞானமென்றும் பரஞானமென்றும் இரண்டுபிரகாரமாய் விளங்காநிற்கும். அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்கணம் யாதென்னின், அவ்விரண்டினுள்ளும் ஆராயப்பட்ட வேதாகமமுதலிய கலைகளையோதியுணர்ந்து பொருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபரஞானம்; உயிரானது பரனுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை நுண்ணியதாக அறியுமறிவே பரஞானம். ஆனால் அபரஞானத்திற் பயனில்லையோவென்னின் பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச் சொல்லுதன் மாத்திரமேயாம். ஆனால் அவ்வைக்கியத்தை அறியும் நெறியாதென்னின், பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்கூறியபரனை அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த ஐக்கியமாகிய தலம். எ - று. ஆக்கென்பது அசைநிலை. (கச)

ஆனால் அந்தப்பரனை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமென்ற சீடனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்தவிச் சீவன் றன்மையோர்ந் தன்றி யறியொணாப் பரனையஞ் ஞானங், கெடுத்தலாற் சீவன் றனையுமோர்ந் தொருவர் கிட்டொணா நனவினிற் சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக் கவனவஞ் ஞான முடைக்குமுட் கரணவா தனைக, ளொடுத்திடி னபாவ மெனப்படு நனவிற் சுழுத்தியு மெளிவந்து தோன்றும்.

எ - து. இந்தவுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப்பரனை அறியக் கூடாது. ஆனால் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙனமென்னின், அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனையும் அறிந்தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனால் இந்த அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின், நனவிற்சுழுத்தி எவனுக்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பன். ஆனால் அந்நனவிற் சுழுத்திவருநெறி எங்ஙனமென்னின், அந்தக்கரண வாதனைகளை ஒழித்தால் அபாவமென்று சொல்லப்படும் நனவிற் சுழுத்தியும் எளிதில் வந்து உதயமாம். எ - று. (௯௫)

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை யொழிக்குநெறி எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோக சாதனையால் வாதனை கரணக் கொழியுமவ் வியோகமு மிருமைத், தாகுமே கிரியை ஞானமென் பேதத் தாதனுதியதொழில் யோக, மேகமாம் பொருடோர்ந் தனுவிந்து வெனுஞ் சுட் டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும், போகவேண் டினமம் புலன்களு மிறந்தப் புலனவா வொழித்தலாற் போமே.

எ - து. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வாதனையொழியும். ஆனால் அவ்வியோகத்தின் இலக்கணம் யாதென்னின் அந்தயோகமும் கிரியை ஞானமென்னும் இரண்டு பேதத்தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக்கிரியாயோக ஞானயோகவிலக்கணங்களியாவையெனின் கிரியாயோகம் இயமம் நியமம் ஆதனம்

பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகையாய் இருக்கும். ஞானயோகம் ஏகமாயுள்ள மெய்ப் பொருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் ஞானநிட்டை கூடி அதுவென்றும் இதுவென்றும் சுட்டி அறியும் சுட்டறிவெல்லாம் இறந்து கரணம் அசைவறநிற்றல். ஆனால் இவ்வியோகத்தை அடையுமாறு எங்ஙனமென்னின், அந்த இருவகை யோகத்தினை அடைதற்கும் ஐம்புலன்களும் இறந்து போகவேண்டும். ஆனால் இவ்வைம்புலன்களும் இறந்துபோம்படி செய்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின், ஐந்தவாவினையும் ஒழித்தலினால் அப்புலன்களைந்தும் இறந்து போம். எ - று.

ஆதலினியவெனவே இயமாதிவருவிக்கப்பட்டது. புலன்கள் ஐந்தாகையால் அவற்றின்கட்செல்லும் அவாவும் ஐந்தாயிற்று. யோகசாதனையால் வாதனைகரணக் கொழியு மென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "அண்ட மெண்டிக் கெங்கண்ணு மடங்கச்சூ னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணுமாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில் வந்துதிக்குமன்றே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

அந்தவவாவினை அறுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண்டும் விடல்வேண்டு மொருங்குவேண்டியவனைத் தையுமென், றும்பரும் பரவு மொருதமிழ் வேதமுரைத்தலா னிருவகையா, நம்புறச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம் புலனொழித் தொழுங்கினு டருமச், செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

எ - து. வீடடையக் கருதினோன் ஐம்புலன்களையும் அடல் வேண்டுமென்றும் அவ்வைந்தினையும் அடுதற்கு அவற்றால் அனுப

விக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற ஒப்பற்ற தமிழ்வேதமாகிய திருவள்ளுவப் பயன் கூறுதலின் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள நமது புறச் சார்பினை முன்னர் வெறுத்துத் துறந்து பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களையும் விடயங்களைக் காணுந்தோறும் எழுந்துசெல்லவொட்டாது உள்ளடக்கி இந்தமுறையே ஒவ்வொன்றாக நீத்துச்சென்று யாவராலும் அறிதற்கரிய அந்தச் செவ்விய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும் அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது வீடெனவும் விளங்காநிற்குமாகலின் ஞானமும் வீடும் இவைகளென்று அறிவாயாக. எ - று.

முன்பிருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து, அதற்குமேல் அதன்கண்வைத்த அவாவினை அறுத்து, அதற்குமேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணி, அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த கரணவாதனையை ஒழித்து, அதற்குமேல் நனவிற்சுழுத்தியைப்பெற்று, அதற்குமேல் அஞ்ஞான நிவிருத்திபண்ணி, அதற்குமேல் சீவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் பரைதரினம் பண்ணி, அதற்குமேல் சிவ தரிசனம்பண்ணி, அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டுதலின், ஒழுங்கினுடருமச் செம்பொருள் காண்பதறிவென்றார்.

விடல்வேண்டு மொருங்கு வேண்டியதனைத்து மென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "துக்கசுகமாசை வெறுப்பென்று கூட்டுந் துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட—மிக்கதெய்வ மடவார்க ணன்மாதன்ம மெய்ப்பலன்கள் வேறு வேறுளவா மன்றே—தொக்கவுள மதுவாக்கும் பிறப்பையாக்குந் தொடர்பெனவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்குந்— தக்க பொருட்சார் புயிர்ச் சார்படையநீக்குந் தவத்தார்பாற் சிவம்வந்து சாருங்காணே." மற்றும் வருவனவற்றுட் காண்க. ()

அரம்பையுள் ளுறுதண் டெடுத்தலி னொருவ னநுபவ மாஞ்சிவ முணர்த, லிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ தொன் றிநின்றநா ரனைத்துநீக் குதல்போல், விரும்பிரு வகைப்பற்றை யுந்துறந் திருளை வீட்டல்வீ டிவற்றையே யன்றி, வரும்பர வுர னும் வீடும்வே றறியேம் வார்த்தைமாத் திரத்தியாம் பெறவே.

எ - து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே சேஷமாயிருக்கின்ற தண்டினை எடுத்தல்போல் ஒருவன் அநுபவமாய் மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷமாய் உள்ளீடாய் விளங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே எங்கும் பரிபூரணமாகிய பரஞானம். அந்த வாழைத்தண்டின்மேலே பொருந்திநின்ற மட்டைகள் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்றாக நீக்குதல்போலத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப் பற்றினையும் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோக்ஷம். இந்தப்பரஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அன்றி வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் பரஞானத்தினையும் மோக்ஷத்தினையும் வேறே நாம் அறிகிலேம். எ - று.

வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் ஞானம் மோக்ஷமென்றது சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞானமென்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞானமென்றும், இங்ஙனம் அறிந்தபோதே அஞ்ஞானங்கெடுமென்றும், கூறிக்கொண்டிருத்தலை. (௩அ)

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங் கடையுடற் பற்றும், விரிகர ணங்களாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம் விளங் கிடுமித், திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்தி யொன் றுக்கொடுட் பற்றும், வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக மதிப்பரவ் வணக்குற வையுமே.

எ - து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச் சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்றாகிய கடையா

கிய உடற்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றென வும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காநிற்கும். இம்மூவகைப் பற்றினையும் காயத்துடனே கரணத்தைச் சேர்த்து ஒன்றாகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்றெனவும் அந்தமுறைமையே துறவினையும் உட்டுறவெனவும் புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர். எ - று. காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகலிற் காத்திரங்கரணஞ்சேர்த்தியென்றார். இரண்டாக மதிப்பரென்றதை இருதலையுங் கூட்டுக.

பற்றுக்கள் திரிவிதமாய் விளங்குமென்றதற்கு உதாரணம்: சமயாசாரம். "புத்திரர் மனையாளாதிப் புறச்சுற்றப் பற்று நீக்கி—யித்திரண் மலவுடம்பா மிடைச்சுற்றப்பற்றும் விட்டே—யொத்துயிர் விடாதபாசக் கரணவுட் சுற்று நீமாய்த்துத்—தத்துவ மாயிருத்த றவத்துவர் சரிதை யையா." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப் பற்ற தேனு, மொருவுத லிலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வேரொன்றுமில் கொடியுந், தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார், மருவினு மஃதோ ரொருவர்வேரன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுறு வகையே.

எ - து. உட்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப் பற்றுக்களும் இல்லாத ஒருபுருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமானால், புறப்பற்றாயினும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்தமுறைமையால் அந்த ஞானியென்னும் பெயருக்கு உரியராவார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அலரோவென்னின், ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும் இலைமலர்காய்களைத் தருமானால் அகப்பற்றில்லாத தவத்தோர் புறப்பற்றினையும் விட்டுநீங்கார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்

ெருழிந்தோர் இல்லையோவென்னில், புறப்பற்றிருக்க அகப்பற் ெருழிதலை ஓரொருவர் அடைந்தாராயினும் வேரினை அன்று அறுக்கப்பட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்குமு றைமைபோல் அகப்பற்ெருழித்தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சில நாள் இருக்கும். எ - று.

வேரொன்று மில்கொடி இலைமலர் காய்களைக்கோடாதது போல் காரணமாகிய அகப்பற்ெருழிந்தால் அதனது காரிய மாகிய புறப்பற்று இராதென்று குறிப்பாற் கூறி, வேரொன்று மில்கொடியுந்தருமிலை மலர்காயெனி னகப்பற்றிறவர் புறப்பற் றையுந் தணவாரென்று அவரைப்பரிகாசம் பண்ணினுர். வேர ன்றீர் மலர்க்கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிது போது வாடாததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்துபோகின்ற துபோல், அகப்பற்ெருழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல்போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்ெரு ழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால அவர்க்கு அஃதின்றெனக்கொள்க. (சo)

வேரறக் கொடிவா டுதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றைய பற்று நேரே, சோருத லியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக் கவேண் டுமெனிற் கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கிளைய னைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலதத னிடையா, ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் ெருழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே.

எ - து. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றினை முன்பொ ழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும் உடனே நீங்குதல் சுபாவமாகலின், அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்கவேண்டு மென்பையாளுல், கடிய முட்கள்பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைகளனைத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினுலன்றி அதன டுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக்கொள்ளு

தல் அரிது; அதுபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்ப ற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ - று. (௬௧)

ஆனால் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்னை அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக் கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

முள்ளில்சில் கொடிவேர் கொளலின்முற் சனகன் முதலவோ ரொருவர்மற் றொருதம், முள்ளமா சனுகா வியல்பினு னகப்பற் றொழிப்பினு முனமெனை யுறமும், கள்ளநெஞ் சினர் பற் பலரும்வீ டடையுங் கதியதன் மையிற்றுற வளந்த, தெள்ளியோர் புறப்பற் றொழித்தலே முதற்கட் செப்பின ரெவர்க்கு மொப் புறவே.

எ - து. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேரினை முன்ன ர்க் கொடி தறித்தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல், சனகரானாமுதலிய ஒரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் பொருந்தாத இயல்பினால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தாராயினும், என்னைப்போலும் முக்குற்றங்களையுமுடைய மனத்தினர் பலரும் வீட்டினை அடையுமார்க்கம் அஃதன்றாகலின், துறவினது இலக்கணங்களையெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளிந்த அறிவினையுடைய திருவள்ளுவநாயனார் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்கவேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப்பற்றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினார், யாவருக்கும் சம்மதமாக. எ - று.

உள்ளமாசனுகாவென்றதனால் நின்மலசித்தரென்றும் கள்ளநெஞ்சினரென்ற தன்மையால் மலின சித்தரென்றும் அறிந்து கொள்க. நின்மலசித்தர்கள் ஏகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட

பற்றுக்களிருந்தாலும் அவற்றின்கண் அவாவின்றித் தெய்வகதி யாய் வீடடைதலினாலும், மலினசித்தர்கள் அனேகராகலாலும், விட்டபற்றுக்களின்மேலும் ஓரோர்காலே அவாவுதலினாலும், அவர் வீடடையும் மார்க்கம் யாவர்க்கும் மார்க்கமன்றென்றார். அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவரா கலின் தெள்ளியோரென்றார். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழி ந்தோர்க்கும் சம்மதமாகலின் எவர்க்கு மொப்புறவென்றார். மற் றென்பதசைநிலை.

உள்ளமாசனுகாவியல்பினனென்றதற்கும், கள்ளநெஞ்சி னரென்றதற்கும் உதாரணம்: வாசிட்டம். "வெம்புதல் போய் த்தண் ணென்றவுன் மனதுக்கில் வுலகவியா பாரங்கள், செம்பு கர் வேழத்தினுக் கான்குளப்படி போற்றோன்று மாற்றீனநெஞ் சுக், கம்புவி யிற்றொழில் சிறிதேயாயினு நீந்தரிதாகு மாவின்பா தப், பைம்புனலுங் கிழக்கொதுருக் கெல்லேகரை காணாத பர வையன்றோ." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

விடத்தகு மகப்பற் றினைமுனம் புறப்பற் றொழிப்பதெற் றினுக்கென விளம்பல், படிற்றொழுக் கினர்சம் மதமும்வா னவ ரும் பயிலில்வாழ்க் கையும்விடுக் குதலென், றெடுத்துமைக் கறிவா.சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா குதலின் மாசியல்பாத், துடைத்தசித் தையர்க்கு நிந்தையி லொழுக்காச் சொல்வர்முன் புறல்புறத் துறவே.

எ - து. முன்னரகப்பற்றினை ஒழிக்கத்தகும் புறப்பற் றினை ஒழிப்பது யாதுக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொழுக்கத் தார்க்குச் சம்மதமும், வானவராயினும் தாம் முன்பழகிய இல்வா ழ்க்கையையும் விடுத்தல் செய்யவேண்டுமென்று எடுத்து மகா தேவர் மகாதேவிக்கு ஞானசாரங் கூறியசொல்லுக்குக் குற்றமு மாதலின், முக்குற்றங்களையுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர் க்கு முன்னர்ப் புறத்துறவடைதலே இகழ்ச்சியில்லா நெறியாகச்

சொல்வர் பெரியோர். எ - று. ஒழுக்கமுடையாருக்குச் சம்மத மாகலாலும், ஈசுர வாக்கியத்திற்கு மாறுபாடின்மையாலும், நின் மலசித்தர்க்கு மொழுக்காகலாலும், முன்னர்ப் புறப்பற்றொழி தலே நன்னெறியென்பது காண்க.

புறப்பற்றொழிப்ப தெற்றினுக்கென்றதற் குதாரணம்: தே விகாலோத்தரம். "சமயாசார சங்கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங் குலவாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாத வில்வாழ் க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலாசாரமே." மற்றும் வரு வனவற்றாற்காண்க. (௪௩)

ஒன்றிய பாச விருபோந் திடுதற் குபாயமைம் புலனொடுக்கி டுத, லொன்றல திலையென் றதுசெய்வோ னவைவேண் டனைத் துமுன் விடாதுவைத் துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து மெனைமுத லுயிர்களெவற்றையுங் கொலைசெயேன் வெருட்டே, னென்று சொல் விரதி யொருவனு டொறுங்கை யிடையினோர் படை கொளு மியல்பே.

எ - து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப்போக் குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதலொ ன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று அவ்வைந்தினையு நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விரும் பப்பட்ட பொருள்களனைத்தினையும் முன்விட்டு நீங்காது வைத் துக்கொண்டிருத்தல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னைமுத லாகிய வுயிர்கள் எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யேன் பயப்ப டச்செய்யேனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிரதி யொரு வன் எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்றவாளா யுதம் பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ - று.

உயிர்களைக் கொலைசெய்யேன் வெருட்டேனென்று சொல் லாநின்ற கொல்லாவிரதி அவைசெய்தற்கு ஏதுவாகிய வாளினை விடாது கையிற்கொள்ளுதலின், அவன் அவை செய்வானென்

றும், அவன் கொல்லாவிரதியல்லனென்றும், அறிகுதல்போல், பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணத்தொடங்கினேன் அவற்றால் அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகிய விடயங்களைக் கைவிடாதுவைத்துக்கொண்டிருத்தலின் இவன், அவைகளை விரும்புவானென்றும் இந்திரிய நிக்கிரகியல்லனென்றும் அறிந்துகொள்க. (சச)

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞானசாதகம் பண்ணக்கூடாதோ வென்ற சிட்டனைநோக்கிக் கூறுகின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ் சாத்திய மான
பின் புசித்தற், காதல்வைத் திடினப் பிரமவா னந்தத் ததிகமோ
விடயவா னந்தங், கோதில்வீட் டின்பம் பெறுகலா விடினுங்
கூடுதற் கெளிற்கரி பிழைக்கிற், றீதிலோர் சிங்க மதனையே யன்
றித் தேடுமோ தேரையூன் றினவே.

எ - து. ஞானசாதகதசையின்கண் விடயங்களே அதற்குத் தடையாகுமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு சாதகம் பண்ணக்கூடாது: ஆனல் அவ்விடயங்களைச் சாதகதசைக்கண் அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும் அனுபவித்தற்கு வைத்துக்கொள்வையானல், அச்சாத்திய தசைக்கண்ணே உதயமான அந்தப் பிரமானந்தத்திலும் இந்த விடயானந்தம் அதிகமாக வேண்டுமாதலின், இந்தவிடயானந்தமே போதும்; அந்தப் பிரமானந்தத்தை அடைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுவதேயில்லை: ஆனல் சாதகம்பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்தியம் கைகூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தானும் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு அவைகளை வைத்துக்கொள்வேனென்பையானல், யானையினை இரையாகத் தேடிச் சென்ற குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்தயானை தப்பிப்போயிற்றென்றால் அதனையே தேடுதலன்றி அற்பமாயுள்ள தேரையினது மாமிசத்தைத் தின்னத் தேடுமோ. எ - று.

மேலானயானையை இரையாகத் தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந்தயானை கிடையாது போயிற்றாயினும் அதனையே தேடுதலன்றிக் கீழான தேரையூனைத் தின்னத் தேடாததுபோல், மேலான பேரின்பத்தை அநுபவிக்கத்தொடங்கினோன் அவ்வின்பம் தனக்கு லபியாது போயிற்றாயினும் அதனையே விரும்புதலன்றிக் கீழானவிடயசுகத்தை விரும்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க.

பிரமவானந்தத்ததிகமோ விடயவானந்தமென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவரத்திநாகரம். "வாக்கொடு மனமு மிறந்ததி மதுர வாரியா யொழிவற நிறைந்து—போக்கொடு வரவ தின்றிய வமுதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம்—வீக்கிய கரனனிரெனும் விடய மேவுற முயல்வரோ முயலி—னோக்குறு மந்தஞானியு நாயு மொத்திடும் வாசியொன் றிலதே." எ-ம், குறுந்திரட்டு. "தூமங் காட்டுஞ் சுடுதழலுண் டென்பது துய்ப் பார்க்—காமங் காட்டு மயினி யுவர்ப்பப் படியே நல்—லேமங் காட்டு ஞானிக ளென்று லிவர் நெஞ்சிற்—காமங் காட்டும் பெற்றிலர் கற்றார் கலையன்றே." எ-ம். சிங்கமதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன்றின வென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "பாய்ந்துமா வேழமொற்றிப் பறக்குமத் தறுகண் யாளி—தேய்ந்தழிவுறினுந் தேரை யிரையெனச் செல்லா தாற்போ—லாய்ந்துநன் முத்தி யின்ப மருந்திட வுற்ற சீரார்—சார்ந்துயர் வரினு மொன்றித் தளர்ந்தெழா தாகி விட்டார்" எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௬௫)

படையெடுத் தமர்க்கட் சாருமோர் வீரன் பகைஞரைச் சயங்கொளா விடினும், விடையெனப் பொருதாங் கிறத்தலே யன்றி வெந்கிட வுன்னிடா னதுபோற், கடையென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங் கருதினோன் பெறுகலா விடினு, மிடையுறுதனைநா டுவதலான் மறந்து மெண்ணுமோ மண்ணின்வாழ்க் கையையே.

எ - து. ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செல்லாநின்ற ஒப்பற்ற வீரனானவன் சத்துருக்களைச் செயங்கொள்ளாதவிடத்தும், இடபம்போல் அச்சத்துருக்களோடு யுத்தம்பண்ணி அந்த ரணகளத்திலே இறந்துபோதலேயன்றிப் பயந்து முதுகுகொடுக்க நினையான். அதுபோல் இழிவென்று அறிந்து அற்பமாயுள்ள விடயானந்தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரானந்தத்தை அடையக்கருதி ஞானசாதகந் தொடங்கினோன் சாத்தியம் கைகூடி அவ்வின்பத்தைப் பெறாதிருந்தானாயினும், க்ஷணமாயினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது அடைவேனென்று கருதுவதேயன்றி, மறந்தாயினும் தான் முன்பு இகழ்ந்து கைவிட்ட இல்வாழ்க்கையை மீண்டும் நினைப்பானோ. எ - று.

சுத்தவீரன் சத்துருக்களைச் சயங்கொள்ளாதவிடத்தும் அவர்களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலேயன்றி முதுகு கொடுத்தற்கு நினையான். அதுபோல் சுத்தவிரத்தன் ஞானசாதகம்பண்ணுமிடத்தும் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையாதிருந்தானாயினும், அந்தச் சுத்தவாதனையோடு நின்று இறந்து போதலேயன்றி விடயங்களை இச்சித்து இல்வாழ்க்கையில் திரும்பானென்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்நிடாதிறந்தோனுக்கு மறுமைக்கண் வீரசொர்க்கவின்பம் வருவது போல் சுத்த வாதனையோடு இறந்தோனுக்கும் மறுமைச் சனனத்திலே வீட்டின்பம் வருமென்பதும், காண்க. (௬௬)

இந்திர சாலத் தொருநகர் காண்போ ரெனத்தனு முதற்பிர பஞ்ச, நந்தினுங் கெடினும் பூரியா வாடா நன்மனச் சனகனொடியரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபூ பாரம் வைத்தொரே காந்தத்துள் வதியாத், தந்தொழி லொருக்கிச் சமாதியுற் றன்றோ தவிர்த்தனர் கரணவா தனையே.

எ - து. இந்திரசால வித்தையிலே தேர் திருவிழா முதலிய மங்கலமும் அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்கலமு

மாய் விளங்காநின்ற ஒருபட்டணத்தினைப் பொய்யென்று அறிந்து விநோதமாகக் காண்போர்போல், தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயா காரியமாகிய பொய்யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்கு மிடத்தும் அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும் பூரிப்பு வாட்டமில்லாத நின்மலசித்தத்தினையுடைய சனக ராசா முதலோர்களும் மந்திரிமுதலாகிய பேர்களிடத்து இராச்சியபாரத்தையெல்லாம் ஒப்பித்து ஓரேகாந்தத் தானத்தில் இருந்து கொண்டு தமது இராசரீகத் தொழில்களையெல்லாம் ஒழித்து ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக்கரணவாதனையை ஒழித்தார்கள். எ - று.

சனகனுதியருமென்ற சிறப்பும்மையால் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக்கருதி அதன்கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட்டங்களையுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடியிருந்து கரணவாதனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று.

இந்திரசாலத்தொருநகர் காண்போரென வென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றாங் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே—யிங்காசை யறநீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்துவாழ்வாய்—சிங்கார கந்தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் றீதோநன்றோ—பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாசமாயை."
மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுஎ)

சொற்றிடின் மயக்க மற்றுதித் துளவச் சுகருமொண்டாதையைத் துறவா—வுற்றிருஞ் சமாதி யுற்றகப் பற்று மொரு விவீடடைந்தனர் சனகர்—முற்றவ முனிவர் நால்வரு மொரு நான் முகப்பிதா விடத்தவண் வளத்தோர்—பற்றுமற் றகப்பற்றையுமுயர் சமாதி பணியொழித் தெணியவீ டடைந்தார்.

எ - து. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தக்சுகரும் ஒண்ணிய பிதாவினைத்துறந்து பெருமைபொருந்திய ஞான சமாதியை அடைட

ந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி வீட்டினை அடைந்தார். சனகர்முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்கு முகங்களையுடைய தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத்தும் ஒருபற்றுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதி கூடி அகப்பற்றினையும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள். எ - று.

சுகரும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகமகலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களையும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத்துறந்து ஏகாந்த ஸ்தானத்திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற் றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகா தென்பது அறிந்து கொள்க. (௨அ)

தத்துவ முணர வேண்டினோன் மனைமுற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ் ஞான—முத்திரை திகழச் சமாதியுற் றல்லான் முடியுமோ வெனவுமை முதலா—வைத்ததற் குழாத்தை யொருவி நீள் கல்லான் மரத்தினி ழலிற்சமா தியையுற்—றத்தனே யுணர்த்தினனெனிற் பினும்வே றறைதனம் மிருமட னன்றே.

எ - து. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினோன் மனைவிமுதலிய சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ்ஞானமுத்திரைவிளங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறியக்கூடுமோவென்று மகாதேவிமுதலாயுள்ள தனது கூட்டங்களை யெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த கல்லாலமரத்தினிழற்கண் எழுந்தருளி, ஞானசமாதியை அடைந்து, மகாதேவனே அறிவித்தானென்றால், பின்னரும் வேறே சனகராசாமுதலிய பேர்களைத் திருட்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமையல்லவோ. எ - று. மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மனோமௌனம். மகாதேவரினும் அறிவிப்பாரின்மையின் பினும்வேறறைதனம் மிரு மடனென்றார்.

மனைமுதற் சகலமும் விடுத்தென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "விரைந்தன்று நால்வர்க்கு மெய்ப்பதி சூழ்ந்து—புரந்தகல்லா னிழற் புண்ணியன் சொன்ன—பரந்தன்னை யோராப் பழமொழி யாள——னுரந்தன் மையாக வொருங்கு கின்றானே." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன் றோன்றினார் தாரமென்னும், பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந்தநீ றாடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ-ம், தேவாரம். பழகி னால்வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவிடா விடின் வேண்டிய தெய்தொணா—திகழ் கொள்சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழக னாருள ரஞ்சுல தென்னுக்கே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுக)

எடுத்துள குடும்பச் சுமையொடீண் டொருவ னெங்ஙன ஞானவா சானை, யடுத்தவ னேவ லெடுத்தருள் சுரக்கு மளவு நின் றுளமகிழ்ந் தன்னோன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக் கொளும் பர மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளாற், றடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே.

எ - து. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சுமந்துள்ள குடும்ப பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப் பூரணகிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற்பணிவிடை தொடங்கிச்செய்து நின்று அந்தஞானசாரியன் திருவுளமகிழ்ந்து ஞானோபதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான் பெறுவான்; கால தேச வர்த்தமானங்களினால் அந்த ஞானசாரியனை அடைந்து அநுக்கிரகம் பெறக்கூடுமாயினும் வாக்கால் சொல்லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும் பண்ணுதலைவிடுத்தாலன்றி ஞானசமாதி கூடி அந்த ஞானத்தை அறியவுங்கூடுமோ. எ - று.

ஞானசாரியரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ் செல்லக்கூடாமையின் குடும்பச்சுமையோடு எங்ஙன ஞானவாசானையடுத்தென்றார். சீடன் பக்குவாபக்குவங்களை அறியவேண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிருவருடமளவும் பரீக்ஷை பார்க்குதலின் அருள் சுரக்குமளவுமென்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு நிற்கக்கூடாமையின் வேறொருத்து நின்றென்றும், கூறினார். காலதேசவர்த்தமான மென்றது அற்பகாலம் இராச கலகங்களினது சரித்திரம். அவற்றால் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்றானாயினும் இவனிருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும் தெய்வகதியாகக் கூடுதலிற் கூடினுமென்றார். குடும்பிக்கு வாக்குக்காயங்களடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது; மனோலயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகாது; அஞ்ஞான நிவிருத்தி இன்மையால் ஞானோதயமாகாது; ஆகலின் தடுத்துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதிசார்ந் தஃதுணரவும் படுமேயென்றார். இதனாற் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரை அடைந்து அநுக்கிரகம்பெற்ற காலத்தும் சமாதி கூடிப் பரஞானமுணரக் கூடாதென்பதுங் கண்டுகொள்க. (௫௦)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையம் பொறிவாய்த் தடுத்தகப் படுத்திஃ தெத்தை, நினைத்தெழா நின்ற தென்றுநோக் குநரே நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப், பினைத்தடை யாம் போக் குவரில்வாழ்க் கையையும் பேச்சைநா டொறும்பழகுநர், தனைத்தினென் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப தன்மையா னகப் பற்றே விடுப்பார்.

எ - து. ஏகாந்தஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து ஒப்பற்ற தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழியே சகமுகமாய்ச் செல்லாது உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி இந்தமனம் என்னத்தை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிவினாற் பார்க்குமவரே வாக்குக்காயங்களினது தொழில்களை நினைத்துக்கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிந்து அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்க

ளையும், காயத்தாற் செய்யுந் தொழில்களையும், விட்டு நீக்குவார். அவ்வாக்குக் காயங்கள் நிவிருத்தியாகலின் இல்வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்தற்குத் தடைவருமாகலிற் பின்னர் அந்த இல்வாழ்க்கையையும் விட்டு நீக்குவார். வாசக ஞானமாகிய வார்த்தைகளோடு எக்காலமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்டுமென்று கூறிய ஈதனைத்தினுள்ளும் ஒன்றாயினும் விடார். பிறர் காண்ப தன்மையால் அகப்பற்றொன்றையுமே யொழிப்பார். எ - று.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்துப் புறப்பற்றைப்பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை பிரவிருத்தியானவிடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத் தடை வருதலாலும், தடையாமென்றார். புறப்பற்றோடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்குதல் அவ்விருவகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்கினேன் புறப்பற்றை முன்னர் விடவேண்டுமென்பதும், பிறர் காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப்பாரென்றமையால் தமக்கெனை அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போயதின்றென்பதும், காண்க. (ருக)

தந்தைதாய் முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுய் நெறியதின்றெனுஞ்சம, பந்தனு ருரையும் வேண்டிய தெய்தப் படாதுசுற்றமும்விடா விடுனெ, னந்தைவாக் கரைய ருரையுமா தியவாக்கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள், புந்தியார் புறப்பற் றுறவகப் பற்றைப் போக்கவாய்ப் போக்குத விலரே.

எ - து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை நீங்காதார்க்கு உய்ந்து போநெறி இன்றென்று கூறிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் வாக்கியத்தையும், தாம் வேண்டியது எய்தொணுது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடுனென்று கூறிய எந்தையாகிய திருநாவுக்கரையர் வாக்கியத்தையும், இவைமுதலிய ஆப்த வாக்கியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடையோர் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்பேமென்று வாய்ப் போக்கார். எ - று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்தவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது காண்க. வாய்ப்போக்குதல் செய்யாதிருந்தும் செய்தேனென்று சொல்லும் விருதாச்சொல்லென்றறிக. (ருஉ)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்துப் பொருட்சார்போடிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற் றைய பொருட் சார்பைப், பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனினுறை யிடமும் பேணுறு தொழித்தறீ தெனவே, படிக்கணீ யுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றிநோக் காமையி னன்றே, விடுக்க ணென்றனைத்தும் விடுத்தன ருலக மேத்துபத் திரகிரி முதலோர்.

எ - து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பை விடுத்து மற்றைப் பொருட்சார்பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றென்றால் நீ சொன்னவையெல்லாம் விடப்பினும் இருத்தற்கு ஓரிடமாயினும் பிடியாது விடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமியின்கண் நீ ஒருவனே சொல்லக் கேட்டு அறிந்தனம். உன்னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையாலன்றோ பற்றுக்களியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப்பற்றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற பத்திரகிரிராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள். எ - று.

உனைப்போற்பற்றி நோக்காமையினன்றேயென்றமையால், குறிப்பால் நீ அறியாமையினாலே கூறுகின்றாயென்பது காண்க. பத்திரகிரிமுதலாயினோரெனவே பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலாயினோரையும் வருவித்துக் காண்க. (ருங)

பொருட்சார்பால்வரும் குற்றம் மேல்வருஞ் செய்யுளுட் கூறுகின்றார்.

துறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தூயஞான நிசாத் திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள் கவர்ந் ததனு னச்சமு மிச்சையா திகளுஞ், செறிந்துற வகத்துண் டினியவூ ணிருக்குஞ் செய்தியா னெய்சொரி தழல்போ, லிறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெணத்தையெவ் வணத்தினுன் முடிப்பான்.

எ - து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்த வன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திரமுதலாயவற்றைச் சொல்லி அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளை வாங்கிப் புதைத்து அதனுல் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின் கட்பொருந்த இனிமையாகிய வூண்களைப் புசித்திருக்கு முறை மையால் நெய்யினைச்சொரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தினது வாத னைகள் இறந்துபோகாவாகலிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை ஒழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எந்தமுறை மையால் முடித்துக்கொள்வான். எ - று.

அறிவில்லார்க்கு ஞானசாத்திரமுதலிய கூறுதலினுலும், பொருள் கவர்தலினுலும், அதனுற் பயமாசை குரோதமுதலிய வருதலாலும், சௌக்கிய போசனங்களைப் புசித்தலாலும், மனத் தின்கண் வாதனை நெய்சொரி தழல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற் பொருட்சார்பு இருக்கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற்றொழித்தல் கூடாதென்பது இதனுற்காண்க. (௩௪)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஓரிடம் பற்றி யிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோவென்ற சீடனைநோக்கி அவ்வி டத்தால் வருங்குற்றம் கூறுகின்றூர்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் றருந்திப் பொருந்திறு மோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பணியா தியினுடற் பழகவே ண்டுமின் றூருத ருறு, மிருளறத்தீப மேற்றன்முன் றெழிக்க

ளொன்றும்வேண் டிடுதலா னிடரு, மருளறச் சிதலை முதலுயிர்க் குறுக ணுற்றலு மதன்பொருட் டாமால்.

எ - து. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சை யேற்றுண்டு ஓரிடத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தா னாயினும் மனோ பய நீங்கவும் பனிமுதலியவற்றுள் தேகம் பழகவும் வேண்டும் பழக்கம் இன்மையாகுதலானும், இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுகை முதலிய தொழில்கள் எக்காலத்தும் வேண்டுதலால் துன்பமுஞ், சீவகாருண்ணியம் இன்றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்குதலும், அவ்விடம் பிடித்தற் பொருட்டாக வரும். எ - று.

ஓரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீங்கி இருள்காடுமுதலிய இடத்துச்செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்றலிற் பூரணபாவனை மறக்கும்; பனி மழை வெய்யில் காற்று முதலியவற்றாற் காயத் திற்கு வருத்தந் தோன்றலிற் சமபாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல் அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டு தலின் இராகத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனால் மனோலயம் பண் ணக்கூடாது; செல்லு கொசுகு மூடு எறும்பு தேள் முதலிய உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்ணியத்தை விடுத்துத் துன்பஞ்செய் தலின் மனத்தின்கண் அழுக்கேறும்; இவையெல்லாந் துறவறத் திற்குப் பங்கமாகலின் தனக்கெனவோரிடம் பிடித்தலும் ஆகா தென்றார். அவ்விடம் ஆகாதெனவே பொதுச்சாவடி புறந்தி ண்ணை பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை மரநிழல் முதலிய இடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (ருரு)

பிறிது நோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றுனேற் பெரிதுநூ லரிதினோர்ந் துணர்ந்த, வறிவினு னுண்டோ வாவதென் றமையா னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ், சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றேனுஞ் செய்யுமே மெய்யுணர் வுடைவான், மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா னிகர்போல் வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே.

"எ - து. பிறிதோருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளாராகில் பெரிய தாகிய சாத்திரங்களை அரிதினாற் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபயனாவதுண்டோவென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறினமையால் சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லாவுயிர்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனோ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும்பொருட்டுக் குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொன் தேடுதல் செய்யாநின்ற வாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன். எ - று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சிவகாருண்ணியமாகலின் அறிவினானுண்டோவாவதென்றார். பொன்செய்வாணிகர், கொள்ளுதல் விற்றல் உரைத்தல் முதலியவற்றாற் பொருளை வளர்த்தல் போல், நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலியவிடத்தும் உயிர்க்கொலை புரியாது துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டுமென்பது காண்க.

பெரிது நூலறிஇனோர்ந்துணர்ந்த வறிவினானுண்டோ வாவதென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானசாரம். "மருளுறு மெவையுநூறி மயக்கறத் தெளிந்துளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகாவயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளினை யறிதலானுஞ் சிவமெவ குளமுமன்னு—மருளினை யறிதலானு மவர்செய லருளறந்தான்." எ-ம், அருட்பிரகாசம். "உயிர்நித்த மென்றறிந்தாலு நல்லோர்பல் லுயிர்களுற்ற—துயருக்கிரங்கல் புதுமைகொல்லோ வருட்டோன்றன் முன்னாட்—செயிருற்ற தேவர் குறைகேட்டிரங்கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றுருத்தகண் ணீரக்கமாமணி யாய்த்தெனிலே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க ணினைகவென் றுமைக்குரைத் ததுவும், வினைக்கடல் கடந்த பரதர்முந் சிவிகை சுமந்துசென் றதுவுமோர் மேலோர், பினைக்கொல்பாம் பாதியுறு

தலஞ் செலுங்காற் பேணலிற் றமைநடந் திடும்போ, தினக்கறை யாறு தியமரி யாதங் குரமுரி யாதியங் கிடுவார்.

எ - து. ஒருவன் தனக்குத் தான் இனியவனுய்த் தன்னைப் பாதுகாக்கு முறைமைபோல் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களைக் கருதுகவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவாசாரங் கூறியவதனையும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு ஏதுவாகச் செய்யுந் தொழிலாகிய கடலைக் கடந்து நின்ற பரதர் முன்னர்ச் சிவிகை சுமந்துகொண்டும் உயிர்க்கொலை வாராது நடந்துசென்றவதனையும், விசாரித்து அறிந்த மேலாயினோர் பின்னர்க்கொல்லுகின்ற பாம்புமுதலிய துட்டப்பிராணிகள் உறையுமிடத்தில் போம்பொழுது தம்மைப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல், நடக்கும்பொழுது கூட்டமாயுள்ள செல்லுமுதலிய சரவுயிர்கள் இறவாமலும், முளைமுதலிய அசரவுயிர்கள் நாசமாகாமலும், நடப்பார். எ - று. ஈசுவரவாக்கியத்தையும் அவர் வாக்கியத்தின்படி நடந்துகொண்ட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மேலோர்களுக்கு அந்த நடை வருமென்பதறிக.

தனக்கினி யவனும் வகைசராசரங்கணினைக வென்றதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ளினைத்தினையு—நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத்திருக்கு நீர்மையினை—மனத்துடைய னுனவவ னுமுரைத்த வாசார—மினைத்துடைய னுகவறி வெறிகமழு மைம்பாலாய். எ-ம், நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காது நெருங்கும்பனைத்தும்—பிடுங்காது *முதலெல்லையும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலாழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப்பான்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க. (௫௭)

தம்மிடத் தேறுந் தமக்கினி யவர்பா லேவு மோரிடர் வந்தசாரி, னம்மவூழ் முறையென் றறிந்துமேழ் கடலோ ரணுவென

வருகுமென் போல்வா, ரிம்முறை துயர்வே றுயிருறி னிரக்க
மின்றிய தன்றியுந் தம்மால், வெம்மைய கொலையொன் றடை
யினு மதனூ ழென்பதென் மிகமுக மலர்ந்தே.

எ - து. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத்தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஓர் துன்பம் வந்து பொருந்திற்றாயின் அதனை ஊழ்வினைப் பயனென்று அறிந்திருந்தும் சத்தசாகரமும் ஓரணுவென்றுசொல்ல நெஞ்சமெலாம் நெக்கு நெக்குருகும் எம்போலிகள் இந்தமுறையே வேறொரு உயிர் துன்பத்தினை அடையின் இரக்கமின்றியிருப்பதல்லாமலும் தம்மால் ஒருயிர் வெவ்விதாகிய கொலையொன்று அடைந்தவிடத்து அதனூழ்வினையென்று சொல்வது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து. எ - று.

துறவறமுடையார்க்கு ஒருயிரால் ஒருயிர்க்குத் துன்பம் வந்தாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஓர் துன்பம் வந்தாயினும் இரங்கவேண்டுமேயன்றி, இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுதென்பது காண்க. (ருஅ)

இம்மையி னிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை யெய்துமென்
றுயிர்க்கொலை புரியாச், செம்மைபைங் கனக மாதிகைப் பற்றாத்
துறவினைச் சிலரடைந் திடினுந், தம்மையொத் துயிர்க ளனைத்
தையுங் காணுந் தயவுயிர் தபனிய முதல, மும்மையு மோட்டிற்
காட்டிலன் னையிற்காண் டறவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா.

எ - து. இம்மைக்கட் சீவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக்கட் பிறவித்துன்பமும், வருமென்று கருதி உயிர்களைக் கொலைசெய்யாத செம்மையினையும், பொன் மண் பெண்ணென்னு மூவகையையும் பற்றாத துறவினையும், இந்தமுறையே சிலர் அடைந்தாராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களெல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்ந்த பொன்னாதி மூவகையினையும் ஓட்டினைப்போலவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணுந் துறவும் ஓரோர் தவருக்கல்லது கூடாது. எ - று.

இம்மை மறுமைகளைக் குறித்துக் கொலைசெய்யாது பொன் னாதியிருவகையையும் ஓடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாதகரெ ன்றும், அவ்விருவகையையும் குறியாது சுபாவமாகத் தம்மைப் போலுயிர்களைக் கண்டு பொன்னாதிகளை ஓடாதிகளாகக் காண் போர் துறவுசாத்தியரென்றும் அறிக. அச்சாத்தியர் அரியராக லின் ஒரோர்தவர்க்கலான் முடியாவென்றார். (௩௯)

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மை யெனவரு மற வுசா ரகத்தா, மறுமலி துறவே சினமழுக் காறங் குறுமையாற் கொடுஞ்சொல் கூறாமை, புறமுரை யாமை மருவிய விரண்டாற் பொருவின்மெய் யுறுதியோர்ந் துரைத்த, னிறைபெருந் தவத் தோர் வாக்கினிந் நான்கு நிகழுமென் றியம்புவர் நெடியோர்.

எ - து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினையுடையது தவ மென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின் ஒன்றினும் பற்றற்ற துறவுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்ணிய நிலைபெற்றி ருக்கும். அது நிலைபெற்றிருக்கவே அவ்வுள்ளத்தின்கண் உயிர் களிடத்துக் கோபமும் பொறாமையும் பொருந்தாமையாற் கோ பமின்மையாற் கொடுஞ்சொற் கூறாமையும் பொறாமையின்மை யாற் புறங்கூறாமையும் உளவாகும். பொருந்தாநின்ற இவை யிரண்டினாலும் கொடுஞ்சொல் கூறாமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும், புறங்கூறாமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆராய்ந்து கூறுதலும், உளவாகுமாகலின் இவைநான்கும் நிறை ந்த பெரியதவத்தினையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்காநிற்கு மென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ - று.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும் பொறாமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொல் கூறுதலும், புறங்கூறுதலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில்சொல் கூறுத லும், ஆகிய இந்நான்கும் இவரது வாக்கின்கண் விளங்குமென் பது காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம் வாக் குக் காயங்களினாலும் நன்மையுடையோரென்பதறிக. புறங்கூ

றல் பிறரைக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். உறுதிமொழி
வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி. (கூ0)

கான்றசோ றதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தையுங்
கைவிடுத் திடினுந், தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு மீக்
கூற் றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா யுளதன்
னுளமிலை யெனவுந் தற்பரா னந்தமுற் றவனைப், போன்றிரு
விழிமேற் செருகியீண் டுரைக்கும் பொய்யையெவ் விதத்தினாற்
போக்கும்.

எ - து. கக்கினசோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப்
போகங்களனைத்தினையும் கண்டு துறந்தானாயினும், கானற்சலம்
போற் பொய்யாய்த்தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக்
கருதிக்கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விருப்பமுற்றானாயின், அந்
தத் துறவியானவன் தனக்குள்ளே சாக்ஷியாயிருந்துள்ள தனது
ள்ளமானது தற்பரானந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லை யென்று
தனக்குக் கூறவும், தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரானந்தத்
தைப் பெற்றவன்போலும் இரண்டுகண்களையு மேலேசெருகி
இவ்விடத்துக் கட்குறிப்பாற் கூறும் பொய்யால் வரும் பாவத்
தினை எந்தமுறைமையாற் போக்குவான். எ - று. ஐயன் காளி
சன்னிதிமுன் பொய்யுரைத்த பாவம் தீர்க்கக்கூடாமல் இம்மை
க்கண்ணே துன்பம் வருமாகலின் தேவர்க்கெல்லாமேலாய சிவ
சன்னிதியில் அசத்தியங்கூறியபாவம் தீராதென்பது அறிவிக்க
எவ்விதத்தினாற் போக்குமென்றார்.

சான்றதாயுள தன்னுளமிலையெனவு மென்றதற்கு உதார
ணம்: பெருந்திரட்டு. "தன்னெஞ்சந் தனக்குச்சான்றதுவாக
த்தத்துவ நன்குணராதே, வன்னெஞ்சனாகிக் கூடமேபுரிவோன்
வஞ்சகக்கூற்றினுங் கொடியோன், பன்னுங் காலவன்றன் றெரி
சனம் பரிசம் பழுதற நிரயவே துவுமாம், புன்னெஞ்சா லவ
னும் பொய்நர கெய்திப் பூமியுள் ளளவுமே ழுழல்." மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க: (கூக)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம் விடுத்தோ னேவல
ளொருவனோ டிறினுஞ், சித்தசஞ் சலமுண் டவனோரோர் காலை
செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சிற்றம்,வைத்திடப் படுத லாற்றன
துடற்பால் வந்தொரு பிணியுறிற் றுணிவோ, டத்தனே யுள
னென் றிருத்தலி னிருத்த லரிதனென் றனையுறி னதனால்.

எ - து. இந்தமுறைமையே சிவகாருணியமொன்றுமே கைப்பிடித்துப் பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாவற்றினையும் துறந்தவன் ஏவலாளனாகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்தானாயினும் அவன் ஓரோர்காலத்துச் செய்யும் ஏவற்பணிவிடைகளுள் ஒவ்வொன்று தப்பச்செய்தானாயின் உள்ளத்திற் கோபம்வைக்கப்படுதலாலும், தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதிவந்தடைந்தால் அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று தான் துணிவோடிருத்தல்போல் அவனுக்கு ஓர் வியாதிவந்து அடையின் அங்ஙனம் இருத்தல் கூடாது அதனாலும், சித்தசஞ்சலம் தோன்றும். எ - று.

சிவகாருணியத்தினாலும், பிறர் பழிப்பரென்பதனாலும், அவனுக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் விவகாரப்படியே வைத்தியனைத் தேடுதல் மருந்துதேடுதல் முதலியவற்றால் மனோவிசாரந் தோன்றுதலிற் சித்தசஞ்சலமுண் டென்றார். சித்தசஞ்சலம் மனோலயம் பண்ணுதற்குத் தடையாகலின் அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஏவலாளனும் ஆகாதென்பது அறிக. (௬௨)

யாதியா தொருவ னிங்கியா னோத லதனினா லதனினா லில
னென்,றோதலா லனைத்துந் துயர்தரு மெனக்கீத் துயர்பரம்
பொருளினைக் காட்டுந், தீதிலோர் குரவனெங்குள னெனவே
தேடுமா லலைகடல் சூழும், பூதல மிசையோர் துறவினோ னறவு
பொலிமலர் தேடும்வண் டினைப்போல்.

எ - து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கி யான் அவன் அதனுல் அதனுல் வருந்துன்பங்கள் இலனென்று திருவள்ளுவநாயனுர் கூறுதலின் பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் துன்பங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து எப்பொருள்களுக்கும் மேலாயுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினை அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ஒப்பற்ற ஞானுசாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்ருனென்று தேன் செறிந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல் அலைகடல் சூழ்ந்த பூமியின்கண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான். எ - று.

தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சிவகாருண்யம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான்கும் நிறைந்த ஞானுசாரியனைத் தேடுகின்ருனென்பதறிக. ஆல் அசை. நறவுபொலி மலர்தேடு வண்டினைப்போலென்றதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டுவிட்டாய்ந்து மதுவுண் டகிரப்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங் குறநின் கவலை யென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிநின்று—தெளிவந் துணைக் கண்டிடு மளவுங் குருத் தேடிடுமே." (௬௩)

சமரமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன் றனதெதி ரடைதரு படைக்கைக், குமரரை நோக்கி மிகுபராக் கிரமங் கூறினுந் தேறல ரதுபோ—லமர்தரத் துறவு சமாதியோதிடினு மவற்றினுக் கடனடை யினரேற், றமரெனத் துணிவுற் றவரொடும் பழகார் தத்துவ நிலைதலைப் படுவோர்.

எ - து. யுத்தகளத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த் திரிகின்ற ஒருவன் களத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுதபாணிகளாய் வந்துநின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பராக்கிரமங்களைச் சொன்னுனுயினும் அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணுது புறத்துநின்று கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெளிவுருர். அதுபோல் மனத்திற்குச் சம்மதமாய்ப் பொருந்தும்படி

துறவுசமாதிகளைக் கூறினோராயினும் அவற்றிற்கு உரிய நடக்கையின்றிப் புறநடக்கையராயின் அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய தமரென்று தெளிந்து அவர்களுடனே கூடிப்பழகார் பரத்துவநிலைமையை அடையும் நன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்வோர். எ - று.

புறந்திரியொருவன் சமர்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச் சார்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று பராக்கிரமங் கூறுதலின் அவனை வீரனல்லனென்றும் பேடியென்றும் அறிகின்றதுபோல் அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய நன்னெறியுஞ் செல்லாது அந்நெறி செல்வாரோடுங் கூடாது இடையேநின்று அவற்றிற்கு உரிய நெறிமாத்திரங் கூறுதலின் அவரைத் துறவுசமாதியுடையரலரென்றும் கூடாவொழுக்கமுடையவரென்றும் அறிந்துகொள்க.

அமர்தரத்துறவு சமாதி யோதிடினு மவற்றினுக் கயனடையினரேல் என்றதற்கு உதாரணம்: அநுபவசித்தி. "மறைகளாகம முதற்கலை முழுதையு மயலற மிகவோதிக்—குறைவிலாவகைப் பொருடனை மதுரமாக் கூறவல் லவரேனு—நிறைவதாகிய பொருளினுக் குத்தகு நிலையவ ரலராகி—லறைவதாகிய வவர்மொழி யாத்த வாக்கியமென வறையேமே. எ-ம். இறைகணன்பினை யுரைசெய்து தாமிறைக் கன்பகத் திலரேனுந்—துறவுநன்னெறி யுரைசெய்து துறவினி னிலைமைய திலரேனுங்—கறைகளொன்றுள செயல்களின் மூளுறுங் கருத்தறிலரேனு—மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்த வாக்கியமெனவறையாதே. எ-ம். தெய்வ வாணிநற் செந்தமி ழியலிசை தெரிந்து பாடைகளும் பொய்—மெய்ய தாகவே பொருள்களும் விளங்கிட விளம்பவல் லவரேனு—மையிலா வகை மொழிவ தொன்றவர்செயன் மருவலொன் றெனி லத்தை—யைய மூவரின் முதல்வரே மொழியினு மாத்தவாக் கியமென்னார்." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௩)

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் விஞ்ஞைகள் சாலம் பண்ண லென் றெண்ணிமற் றதுபோற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலகிற் றிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ், சாரருட் குருபத்தி யுமிலார் தமையுந் தமரெனப் பழகவுந் தகுமே.

எ - து. பாரின்கணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்கணெழுகி ன்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலேயன்றி ஆகாயத்தின்கண் விளங்காநின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்து கொள்ள விரும்பார்கள்; விஞ்ஞைவித்தையினையுடையார் இந்தி ரசாலம் பண்ணுதலென்று அறிந்து. அதுபோலச் சிறப்பினையு டைய துறவு சமாதிகளை அடைந்து உலகத்தின்கண் விளங்காநி ன்றாராயினும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் காருணியமும் தாம் அடைந்த கிருபாமூர்த்தியாகிய ஞானசாரியரிடத்துப் பத்தியும் இல்லாதாரையும் தமரென்றுகருதி அவருடன் கூடிப் பழகவுந் தகுமோ. எ - று.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம் இடமாகாமையால் இதன்கண் தோன்றிய பூ பூப்போலத் தோன்றுவதேயன்றிப் பூவன்றென்றும் விஞ்ஞைகள் சாலம்ப ண்ணுதலென்றும் விரும்பாது உலகர் விடுத்தல்போல், துறவுச மாதிகளுக்கு ஏதுவாகிய சீவகாருணியம் ஈசுரபத்திகளில்லாத துறவுசமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதிகளல்லவென்றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிறாரென் றும், அறிந்து அவரோடும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டுகொள்க. (கூ௫)

இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்கு மற்றொருவ ரேகினு மாத்தன் வாய்க் குறிக, ளதுதனிற் காணு விடத்தல கருமோ ரடிபெய ர்த் திடுகல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த, சதுர்மறை யாக மாந்தனிற் றகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே.

எ - து. ஒருவன் ஓரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானாயினும் தமக்கு ஆப்தனாயுள்ளவன் வாயாற்கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாதவிடத்து அதனை மாறு நெறியென்று கருதி உலகத்தாரும் ஓரடியாயினும் பெயர்த்து வைத்திடார்கள். அதுபோல ஒப்பில்லாத சமாதி துறவு குருப த்தி சிவகாருணியம் ஆகிய நான்கினையும் அடைந்தார்களாயினும் கடவுள் கூறிய நான்குவேதமும் இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமு மாகிய இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்ந்து கூறி னாராயின் அவரையும் தமரென்று சொல்லலும் தகுமோ தகாது. எ - று.

ஒருவன் ஓரூர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானா யினும் தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று ஓரடியாயினும் பெயர்த்திடாத உலகர்போல் சமாதியாதியுடையோர் வீட்டை யும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள்கூறிய வேதாகமமுடிவுவாக்கியத் தின்படி கூருது அதனை மறுத்துக் கூறினாராயின் இந்நெறி மாறுநெறியென்று கருதி இவரோடும் பழகலாகாதென்பது கண்டுகொள்க. சதுர்மறையாக மாந்தமெனவே ஞானங் கூறிய வாக்கியமென்பதும், ஞானங் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை கிரி யையோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானங் கூறியவாக்கியங் களை மறுத்துக் கூறுதல் நெறியன்றென்பதுங் காண்க. நிந்தகர் புறச்சமயத்தோர்கள். (சுசு)

ஈங்கறை முறையிற் றேர்ந்துபா ரிதன்மீ தெங்கணுந் தேடி யோ ரிடத்தி, லோங்கருண் முதல நான்குமோர் வடிவாயுள தென மறையினீற் றுரைக, டாங்குநா வொடுஞ்செங் குவளை மார் பொடும்பொற் சரணேடுஞ் சரணென வடைந்தோர், தீங் கொழித் தருள்வான் றிகழுமோர் குரவற் கண்டுளங் குளிர்ந்த னன் றெளிஞன்.

எ - து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானசாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குளனென்று ஆராய்ந்து பூமியின்கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சிவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னு நான்கும் ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல் வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலியவாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும் செங்கழுநீர்மாலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும் பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும் அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பொல்லாங்கை நீக்கும்பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானசாரியனைக்கண்டு தெரிசித்து இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்தவறிவுடையோன். எ - று. ஓங்கருண்முதல நான்குமோர் வடிவாயென்றதனாலும், மறையினீற்றுரைக டாங்கு நாவொடுமென்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லாமுடையனென்பது காண்க.

சரணெனவடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வா னென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர் நான்மணிமாலை அகவல். "ஒளித்தகு மறிவுமரக் கலனமைத்துத் துறவி—ளுமக்கூம்பு நாட்டியேம—வருளாங் கயிற்றிற் பிறழ்வறக் கட்டிப்—பத்தி யென்னும் பாய் பூரித்து—முத்தியூரிற் றம்மை யுய்த்தருள்—சொருபனென்னு மொரு மீகாம—னருந்தவர்க் கரசின் பாதந்—திருந்தவைக் கிலர்தஞ் சென்னியின் மிசையே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.　　　　(சுஎ)

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங் காரணன் குலாலனிலுளனென், ஞேரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரியை பிறப்புத் துணைய டைந்தவர்க்குப் பிணையுறு வகைகெடப் பார்க்கும், கூரிய விழியோ னுதவினறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில்.

எ - து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள், கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங்கள் மண்ணினது காரியம் அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின் இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றானென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை உவமைகூறுகின்ற ஒரு முறைமைபோல் உவமை கூறப்படாதாயினும் சத்தசாகரங்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி உவமை கூறுகின்ற கிருபாசமுத்திரமா யிருந்தானாயினும் தன்னைவந்து அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருந்திய பிறப்பும் இவையேயன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிறப்பும் வாராதபடி நாசமாகப் பார்க்கின்ற நுண்ணியவிழிகளையுடையோனாகலின் மிகவுங் கொடிய தன்மையினை உடையவனுமாவன் அந்த ஆசாரியன். எ - று.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமைகூறுதல்போல் ஏழ்கடலும் ஒன்றாக்கி ஒப்பிடுங் கருணையனேனுமென்றார்; கூரியவிழியோனென்றதனாலும், பேரியை பிறப்புத்தனை யடைந்தவர்க்குப் பினையுறாவகை கெடப்பார்க்குமென்றதனாலும், மாயாகாரிய காரணமெல்லாங் கடந்த நோக்கமென்பதும், அந்நோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவைகள் நீங்குமென்பதுங் காண்க. அறவுங் கொடியனுமாமென்றது தூஷணபூஷணமாகத் துதித்ததென்க. இதனுட் சிவகாருணிய முடையனென்பதறிக.   (சஅ)

செப்பிருங் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன் கிரமிசைச் சரணம்வைத் துளவோர், மெய்ப்பர னருளை நினைதொறு முளந்தீ மெழுகுகல் லெனவுரு கிடினு, மைப்பவந் துடைத்தன் பினர்க்குவீ டளிக்கும் வல்லப முடையமற் றொருதா, ளெப்புமிக் கிலியா கலினிறை பத்தி யுளனுமன் றாருமவ் வும்பன்.

எ - து. யாவரும் புகழாநின்ற பெருமை பொருந்திய கைலாச குருபரம்பரையின் வந்து தனது சிரசின்மீதே திருவடிகளைச் சூட்டிய ஒப்பற்ற ஞானசாரியனது கிருபையை நினைக்குந்தோறும் அக்கினியிற்பட்ட மெழுகும் கல்லென்று சொல்ல அதனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்லாம் உருகா நின்றோனாயினும் தன்னை அடைந்த பக்குவர்க்குக் களங்கமாயுள்ள பிறவித்துன்பத்தைமாற்றி வீட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை உடைய ஒருதான் சமானாதிகமின்மையனாதலின் ஈசுரபத்தியுடையனுமன்றோகுவன் அந்த ஞானசாரியன். எ - று. இதன்கண் ஈசுரபத்தியுடையனென்பது காண்க. (சுகூ)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடுவொழித்தலிற்றனை நினைவோ, ரொருவரை நோக்கி னவர்களும் பாசமொழித்தல்செய் துறவொடேய்ந் துறினு, மருண்மகட் புணர்ந்து ஞான சந்ததிபெற் றவரொடு மகிழ்ந்திருத் தலினக், குருபரன் றன்னைப் பின்னைநே ரில்லாக் குடும்பியென் றுரைக்கவும் படுமால்.

எ - து. கருடனைத் தியானம் பண்ணுவோர் பார்வையாற் பிறர்மேலேறிய விடநீக்குதல்போல் தன்னைத் தியானம் பண்ணுவோர் பிறரொருவரை நோக்கின் அவரிடத்தும் பாசங்களை நீக்குதல் செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தானாயினும் சிவகாருணியமாகிய பெண்ணினைக்கூடி ஞானமாகிய புத்திரனைப்பெற்று அவரோடும் எக்காலமும் மகிழ்ந்திருத்தலின் அந்த ஞானசாரியனைப் பின்னர் ஒப்பற்றகுடும்பியென்றும் சொல்லப்படும். எ-று. இதனுட் பாசவைராக்கிய முடையனென்பது காண்க. (எ0)

குலவுசெங் கதிரோ னிருளினை யுணராக் கொள்கைபோற் றொருகாலுஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலாஞானத் தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ, னிலகுமானந்த வுருவினை யனுக்கட் கீந்ததற் கிணையொரு துணையின், மலவுட லவர்பாற் கவர்தலி னிஃதோர் மடமைபெற் றுடையனு மாமால்.

எ - து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய கதிரையுடைய சூரியன் இருளை அறியாத முறைமைபோல் பிரமாதிகளாலும் புகழப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு ஒப்பென்று சொல்லப்படுகிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும் அறியாத ஞானத்தினையுடைய புருஷனுமினும் அந்த நின்மலனாகிய ஞானசாரியன் தனது விளங்காநின்ற ஆனந்தசொரூபத்தினைச் சீவர்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இழிவால் தனக்கு ஒரொப்பிலாத மலவுடலை அவர்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுதலின் இஃதோரறியாமையை அடைந்துடையனுமாகும். எ - று.

சூரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப் பிறர்க்கு இருளைப்போக்குதல் போல், ஞானசாரியன் தனது ஞானத்தினால் தனக்கு அஞ்ஞானமின்றிப் பிறர்க்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்குவனென்பது காண்க. இதனாற் பிரமஞானமுடையனென்பதறிக. (எக)

வதுவை நாண் மறையோர் வழங்கியாத் திரையின் மற்றருந் ததியை நோக்குதலி, னிதுவுமொன் றெனத்தம் முடல்பொருளாதி யீயுமெம் போலிக டமக்கும், குதிரைகொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற்கொடுப் பவர்க்கும், பொதுமையுற் றிவனோர் மானுடன் ருனுப்த் திகழுமப் பூரண புராணன்.

எ - து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ்சாதியாசாரவழக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரைபோலவும், அக்காலத்தில் கல்யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல்போலவும், இதுவும் ஒருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல்பொருளாவி மூன்றினையும் கொடுக்கும் என்போல்வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு அந்நாளிற் சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானசாரியரை அடைந்து உடலாதி மூன்றினையும் உண்மையாகக் கொடுத்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போல் உட

லாதிகளை உண்மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையுற்று இவ்விடத்து ஒருமணிதனுகியும், மானை இடக்கரத்தேந்திய சிவனுகியும் விளங்காநிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனுகிய பழையோன். எ - று.

வதுவைநாள் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும் அக்காலத்தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும் யாத்திரை போவதுபோலவும் அருந்ததியைநோக்குதல் போலவும் காட்டினமாத்திரமேயன்றி யாத்திரைபோனதும் அருந்ததியைக் கண்டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்கமாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட்டினமாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லையென்பதறிக. (எஉ)

பாரினட் டாங்கா திகளொடக் குரவற் பலதரம் வலம்வந்து பணிந்து, சீரிய துதிசெய் தனுதின மவற்குற் றிருவுளத் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோ டணிமையறவிறை கருணை சுரக்கு நாளளவு நின்றேவ, லாரிவன் றனக்கொப் பெனச்செய் தொண் சரண்பெற் றறியவேண்டுவழுழு தறிந்தான்.

எ-து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்களுடனே அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாகவந்து வணங்கி எக்காலமும் தோத்திரம்பண்ணி அவ்வணக்கத் தோத்திரங்களினுல் இவன் பக்குவனுமென்று அறிந்து ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடையனுகி அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும் செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாராமற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய் அவ்வருளிறைவன் கிருபைவைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற்பணிவிடைகளினுல் இவனுக்கு ஒப்பார் யாவரென்று சொல்லப் பணிவிடைகளைச்செய்து ஒள்ளிய திருவடிதீக்ஷைபெற்று வீடடைதற்கு அறியவேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லாவற்றினையும் அறிந்

தான். எ - று. அட்டாங்காதியெனவே பஞ்சாங்க சிட்டாங்க சிராங்கமுங்கொள்க.

தூரமோட்டணியமைய றவென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள் ளுவநாயனார். "அகலா தணுகாது தீக்காய் வார்போல்க—விகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்." அட்டாங்காதிகளோடக் குரவ ற்பலதரம் வலம்வந்தென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்த ரம். "வலஞ்செய்து தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவத்—தல ந்தன்னிற் பணிந்தெழுக தலைகரமற் றிருகன்னந்—துலங்குமுக வாய்புயங்க ளெனுமெட்டுந் தோயமயி—ரிலங்குசிரங் கரமுழ ந்தா ளெனுமைந்து மிலங்குறவே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ௬)

சற்குரு வருளா லையமுந் திரிவுந் தானற மறைமுடி வுணர்ந்த, பிற்குரு பரன்றாண் முச்சரண் புகுந்த பெரியவ ரினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்களி னரிய பொருள்கடேர்ந் தவணந் தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்குதலாதி யனைத்துநீத் தென்று ஞானசா தகத்தினுள் கழிப்பான்.

எ - து. சற்குரு கடாக்ஷத்தினுலே ஐயமுந்திரிவு நீங்கி வேதத்தின் முடிவாகிய மகா வாக்கியத்தினுல் அறிகின்ற மெய்ப்பொருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின் அந்த ஞானாசாரியனது திருவடிகளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கலமாகப்புகுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து ஒள்ளியசாத்திரத்தின் மொழிகளினது அரியபொருள்களை அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து அம்முறையே சிறிதுகாலம் கழித்தபின்னர்ச் சிரவணமனனங்கள் முதலிய அனைத்தினையும் விட்டுநீங்கி எக்காலத்தும் ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினுலே நாள்களைப் போக்காநிற்பான். எ - று.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்றோ இரண்டோவென்பது ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்பதும்,முன்னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும், திரிவென்றறிக.

ஒண்சொற்களினரிய பொருள்கடேர்ந்தென்றதற்கு உதார ணம்: பெருந்திரட்டு. "ஒப்பிலமல ஞானிவைத்த வுரையை யோத லோதுவித்தல்—செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளி கை பிறரைத் தெளிவிக்கை—தப்பா ததனை மனத்தகத்தே தரி க்கை யெனவுந் தானாந்தாம்—வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்தஞான மகவினையே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. ()

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு மறிவறிந் தாள் வினை யின்மை, பெரும்பழி யெனலா னொருவன்வீட் டின்பம் பெறுமைகொ டிகழ்கலர் பெரியோர், விரும்பஃ தடையும் வகை யருட் குருவான் விளங்கியு முளங்கையிற் கனிபோல், வரும் படி நாளு முயன்றுறு வென்போன் மதியிலார் தமையிகழ் வதலால்.

எ - து. யாவர்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை பழிப் பன்று அச்செல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்திருந்தும் அவ்வுபாய நெறிக்கண் முயற்சியின்மையே பெரிய பழிப்பென்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒருவன் ஞானசிவ்வைடை இடை யறாது கூடுமிடத்தும் அவ்வீட்டின்பத்தினை அடையாதிருத்த லைக் குறித்து இகழார் பெரியோர். விரும்பாநின்ற அந்த ஆனந் தத்தை அடையுநெறி ஞானாசாரியனால் அறிந்திருந்தும் உள்ள ங்கை நெல்லிப்பழம்போல் அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞான சாதகத்தின்கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லாரை இகழ்வதே அன்றி. எ - று.

எக்காலமுமாறாது ஞானசாதகத்தின்கண் முயலல் வேண் டுமென்பது இதனுட்காண்க. (எஞ)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது பண்ணவேண் டுவபணி விடுத்துப், புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின், மிகமுயன் றிதய வருந்த

மெய் தாமன் மெலிந்தகை விடுதல்செய் யாம, லகமுக மாக்கி மனத்தைநா டொறுமோ ரைம்புல னொழித்தசை வறுப்பான்.

எ - து. சொல்லாநின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தினுள்ளும் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்களில் ஓரோர் சிறிது சீக்கிரத்திலே செய்துவிடுத்துப் புகல்கின்ற வாக்கினை மௌனமாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு குருபாசாரியரது திருவடிகளைத் தோத்திரம்பண்ணிப் பின்னர் அவர்கூறிய உபாயத்தின்படியே மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது அந்த உபாயநெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும் அடையாமல் எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லையென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியைவிட்டுநீங்குதல் செய்யாமல் பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சகமுகமாய்ச் செல்லவொட்டாமல் அகமுகமாக்கி எக்காலமும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி மனத்தினது சங்கற்பத்தை நாசம் பண்ணுவான். எ - று.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைம் பொறிவாய்த் தடுதென்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கினால் அன்றி மனமடக்கக் கூடாதென்ற முறையே இச்செய்யுட்கண்ணும் மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுள்களுட்கூறிய முறையே புறப்பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாம் துறந்து அநாசாரியரைவிட்டு நீங்கி ஆசாரியரை வந்து அடைந்து திருவடி தீக்ஷைபெற்று அவரது உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு அவரது திருவடியை அடைந்த பெரியோரை அடைந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகம்பண்ணுவோனுக்கு மேல் வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானசாரம் கூறுகின்றார்.

மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல் என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்ற

வேண்டுகோளான் முயல்வால் விளைதந் தன்னாற்—பகர்மன மாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயற்சிபேரு மையுறினுஞ் சுகமடைவை யதுநீதன்று—திகழ்மனம் போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியுமட்டுந் தேசிகனால் சொல்வழியிற் செல் லுவாயே." எ-ம், திருமந்திரம். "உடலாங் குகையி லுணர்வா கும் பீடத்—தடலார் சமாதி யிதயத்த தாக—நடமா டியகுகை நாடிய யோகி—யிடையாகா வண்ணமே சாதிக்கு மெல்லவே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எசு)

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கவ் வூர்வல மாயிலந் தோ றும், பிச்சைகை யிடையிற் காடி கூழேனும் பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே காந்தத் திடை யினுந் தாகம்வந் தடையி, னச்சி நீரேரிற் புகுந்துரு தேரியாதியி னருந்துத னன்றே.

எ - து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்தவூ ரினை வலமாகச்சென்று வீடுதோறும் பிச்சையாகக் கையின்கண் ணே காடியாயினுங் கூழாயினும் கொடுத்ததைவாங்கி உள்ளத்தி ன்கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்புமின்றிப் புசித்து மீண்டும் போய்த் தனது ஏகாந்தஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும். பின்ன ரும் தண்ணீர்த்தாகம் வந்ததாயின் நீரினை விரும்பி ஊர்க்கட் புகாது ஏரிமுதலியவற்றுள் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம். எ-று.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊர்க்குப் போகவேண் டாமையின் ஏரியாதியினருந்துதனன்றென்றார். ஏரியாதியெ னவே நதி மடு வாவி சுனைமுதலியவுங் கொள்க.

இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையிலென்றதற்கு உதார ரணம்: திருமந்திரம். "பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—மிரந்தா மாக வினையு மடியா—திரந்துண்டு தன்னடி யெட்டச் செய்தானே. எ-ம்,

பிறப்புறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்—சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்—மறப்பில ராகிய மாதவஞ் செய்வர்—பிற ப்பினை நீக்கும் பெருமை பெற்றாரே. எ-ம், அச்சிறு ணின்ற பொரு டன்னை யுள்ளுவோ—ருச்சியம் போதாக வுள்ளமாக் கோயிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்—திச்சை விட் டேகாந்த மேறி யிருப்பரே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவ னவற்றாற் காண்க. (எஎ)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினூ ணயக்கொளு மயக்க மாதலினு, மீனமார் விந்து மிகுமெனு வகன்றோ ரிகழ்ந்துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந் தொருபோழ் தருந்திடு முணவுஞ் சமமலாற் குறியினு மிகினு, மூனதா ருடற்க ணோயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே.

எ - து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிக்காலத் தொழிந்து மற்றையுதயகாலமுதலிய காலங்களின் அன்னுதிக ளைப் புசிக்கலாகாது: தேகமயக்கம் வருதலினாலும், இழிவினையு டைய சுக்கிலவர்த்தனையாமென்று துறந்தோரால் இகழ்ந்து விடப்பட்டன வாகலாலும், தான் பிச்சையேற்று ஒருபோது புசிக்கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒருசமமாகப் புசியாமல் குறைந் ததாயினும் மிகுந்ததாயினும் ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண் வியாதிவந்து அடையும் அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்துவ ரும். எ - று.

மயக்கம் வருதலினால் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ்வேயி ராது. விந்து மிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமிகுந்து அம்மனம் அசைவற நில்லாது. வியாதிவருதலினால் சமாதிகூடத் தொடங் கவே கூடாது. உறக்கமிகுதலினால் கேவலம் வந்து அடையும் ஆகலின் இதனுட் கூறியமுறையே செய்யவேண்டுமென்பதறிக. உதயமாதியவென்றதனால் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்கா லமுதலியவுங் கொள்க. (எஅ)

மிருத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான் விடுபவன் கலங்க னீர் தெளிநீர், பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ றேனும் பசித் தவன் புசித்திட றகுமா, னகத்தவர் மனைதோ றுழன்றனைக் கடிசி னல்கிடென் றொருவன் வேட்டுணலா, னகத்துறு பசியும் போக்கிமற் றதுகொ டதிகமென் பயனடை வானே.

எ - து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிகுந்து பற்றி எரியுமு ன்னர் அவிப்பவன் அதனை அவித்தலைப் பார்க்குதலேயன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்தநீரென்றும், நீரினைப்பகுத்துப் பாரான். அதுபோல் உதராக்கினி மிகுவதற்கு முன்னர் இதனை அவித்தற்கு நீரென்றுகருதி நாச்சுவைவிரும்பி நன்று தீதெ ன்று பகுக்காது காடிச்சோறாயினும் நல்லசோறாயினும் பசியை யுடைய தவத்தோன் புசிக்குதல் முறைமையாம். தவத்தோர் சிறி க்க வீடுதோறுந் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுமினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவைவிரும்பி வாங்கி உண்டலினால் அவ்வ யிற்றில் உறுபசியைப்போக்குதலும் அன்றி அங்ஙனம் உண் டது கொண்டு அதிகமாக வேறே யாதுபயனைப் பெறுவானோ. எ - று.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், வேட்டுண்டலினாலும் பசி போதலேயன்றி வேறுபயன் இன்மையால் அதிகமென் பயனை டைவானோவென்றார். தவத்தோர்க்கு நாச்சுவைவேட்டு ஒருவ ரைப் பின்சென்று வாங்கியுணலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடறகுமென்றதற்கும், நகத்தவர்மனைதோ றுழன்றென்றதற்கும், உதாரணம்: கூர்மபு ராணம். "இவ்வகை யையமேற்று நன்குண்போன் காடிசோ றெவற்றினை யேனுஞ், செவ்விதி னளித்த தருந்திடல் வேண்டு மனைதொறுஞ் சென்றுசென் றுற்று—வெவ்வழல் போல வெகு ண்டுமெற் றொன்றை விழைந்துநீ யளித்திடென் றருந்த—லவ்விய மவித்த மனத்திறோர்க் காகா வென்றுநான் மறையறைந் திடு மால்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எக)

எரிந்தெழு பசிநோய் தணிக்கவோர் மருந்தென் றேற்றுண் டொருவனுச் சுவைவேட், டருந்திடு மளவும் வருந்தியப் பிண்ட மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென், னிருந்துள கிரக வாழ்க்கை யும் பினைவந் தெய்திய துறவுமல் லதுவீண், டிரிந்துடல் வளர்த்தி யெனத்தனை விடுத்த தெய்வத்தை நோவது மறந்தே.

எ - து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுகின்ற பசிவியாதியை மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்த பிச்சையை வாங்கி உண்ணுது ஒருவன் நாச்சுவையை விரும்பிக் காடி கூழ் முதலிய பிச்சை வந்தவிடத்து அதனைப் புசிக்குமளவும் உள்ளம் வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொடுத்தோரை நோவது என்னையோ தான்! முன்னிருந்துள்ள இல்வாழ்க்கையுமல்லாது அதனை விட்டுப் பின்னர் வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது பதிதனாய் வீணே திரிந்து உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னைவிட்ட ஊழ்வினையை நோதல் மறந்து. எ - று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணுது பிச்சையேற்றுண்ணினும் காடி கூழ்முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்போது உள்ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்துதலும் தவத்தினர்க்குக் குற்றமென்பது காண்க. (அ0)

எய்தவ னிறமற் றேவையென் றேவ தெனவுல குரைத்தவி னொருதான், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன் சேர்க்குத றனைமறந் தென்னே, வுய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய முதவிடார் தமையுத வினரை, வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் றொருசாண் வயிறுநா டொறும்வளர்ப் பதுவே.

எ - து. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது என்னை பொன்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின் ஒப்பற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத்தக்க சுகதுக்கங்களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து, என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்கும் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத

வஞ்சகர் பிச்சை கொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடோறும் வளர்ப்பது. எ - று.

சிவச்செயலை மறந்து சீவச்செயலை நாடினோராகலின் உய்தவ மறியாக் கைதவரென்றும், அங்ஙனம் நாடிப்பிச்சையுதவிடாரையும் உதவினோரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர்க்கு இழிவாகலின் சாண்வயிறு நாடொறும் வளர்ப்பதுவே யென்றும், கூறினார். (அக)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரங் குலியாற் றன்புடைத்தொருவன்மீ தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தி னவனையச் சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன்,முன்னவன் விளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு முன்னிலை யாயசீ வரைப்பார்த், தின்னல்செய் சாப மிட்டுமா தவரு மென்கொலோ தவமிழப் பதுவே.

எ - து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையினது சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்துப் பிறனொருவனைக் காட்டி அவன்மீதே சொன்னமாத்திரத்தில் அதனை அறியாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அவனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அறைகுதல்போல், கடவுளது திருவிளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையாகத் தான்செய்த தீவினைகளுக்கு ஈடாகத் துன்பஞ் செய்தலைமறந்து சீவர்கள் தஞ்செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரை நோக்கித் துன்பஞ்செய்யாநின்ற சாபமிட்டு மாதவத்தினையுடைய முனிவோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமையாகச்செய்த தவங்களை இழந்துபோவது. எ - று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சீவச்செயலை நோக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அரிதென்பதும், சிவச்செ

யலை நோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழவாமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், காண்க.

சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொலோ தவமிழப்பது என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. "கோப மிக்கபோ தேவ ராறுவார் குறுகுவோர்தமைக் கொடிய நோய்புகுஞ்—சாப மிட்டுமா தவர்களா யினோர் தலைமை மிக்கதந் தவமி ழப்பரே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஉ)

பெண்ணைவிட் டகலா வொருவிடன் றன்னைப் பிறர்வழக்கினிற்கொடு போகக், கண்ணைவிட் டகலா தவள்வரல் போலுங் கண்டுகொண் டேகியாங் கலெதெவ், வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்தினின் முடித்தவ் வனிதைபான் மறிதரன் மானப், பண்ணிய சமாதி விடுத்தறி ஞருந்தம் பசிதணித் தடையுறும் பரிசே.

எ - து. அழகினுல் மிகுந்துள்ள ஒருபெண்ணைக் கணப்போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினிடை அழைத்துக்கொண்டுசெல்ல அவன் தனது கண்ணை விட்டு நீங்காது அந்தப் பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொண்டு சென்று அவ்விடத்து அந்தவழக்கினை எப்படியாயினும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக்கொண்டு அந்தப்பெண்ணினிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடியிருத்தல் போல், அறிஞரும் கணமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞானசமாதியை விட்டு நீங்கிக் காடி கூழேதாயினும் சீக்கிரத்தில் வாங்கிப் புசித்துத் தமது பசியை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அந்த ஞானசமாதியைக் கூடுமுறைமை. எ - று.

அறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒருகணமாயினும் விட்டு நீங்காது ஞானசமாதியைக் கூடியிருத்தலின் பெண்ணை விட்டகலா வொருவிட னென்றும், பசியினற் பிச்சையைக் குறித்துப் பிராரத்த வசத்தனய்ச் செல்லுகின்றபோது மனத்தின்கண் அந்நிஷ்டை நீங்காது செல்லுதலின் கண்ணை விட்டகலாதவள்

வரல்போலுங் கண்டுகொண்டேகியென்றும், நாச்சுவை விரும்பாது காடி கூழேதாயினும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கி உண்டு பசியைமாற்றி மீண்டும் வந்து சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் ஆங் கஃதெவ்வண்ணமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ்வனிதை யான் மறிதரன் மானவென்றும், உவமை கூறினர். (அ௩)

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி நண்ணுமா புரியின் மற் றவனுங், கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன் னுறக்கம் விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந், தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞான நிட்டரைத் தூயதஞ் சமாதி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த மவர்க்கனு கூலமா தலினே.

எ - து. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒருவனைப் புட்பசயனத்திலே இருக்கும்படி செய்யில் மற்றவனும் பின்பு படுத்துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதைப்பார்த்து முன்பு நடந்தபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்றவாறுகச் சொல்லுதல்போலும்;மனத்தால் தொடர்ந்துபற்றி ஒரு கணமாயினும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டாபரரை நின்மலமாகிய தமது சமாதியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் ஏகாந்தம் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகலின். எ-று.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனுகூலமாவதுபோல் நிற்றல் நடத்தல் ஓடல்முதலிய காலத்தும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டருக்கு இருந்து நிஷ்டைகூடல் அனுகூலமென்பதும், நடந்துறங்குவோனுக்கு இடையிலே ஓரோர் நினைவு தோன்றுதல்போல் நிற்றல் நடத்தல் முதலிய காலத்தும் ஞான நிஷ்டை விடாதோர்க்கு இடையிடையே ஓரசைவுமனத்தின் கண் தோன்றுமென்பதும், காண்க.

தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞானநிட்டரென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "நிற்றலிருத்தல் கிடத்தல் நடையோடல்-பெற்ற வக்காலுந் திருவருள் பேரமந்-சற்றியன் ஞா

னந்தந் தானந்தந் தங்கவே—யுற்ற பிறப்பற் றெளிர்ஞான நிட்டையே." எ-ம், மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "உறங்கிடிற் பிணமே யென்ன வுணர்வுமாய் தலிஞற் றுன்பம்—பிறங்குமக் கனவாற் றோன்றும் பீருவான் மிகவுந்துன்ப—மறங்கண்மற் றோர்ச்சு முன்றொ மனைத்துமாய்ந் திருளேழூடு—முறங்கலிற் கொடியது ன்ப மோர்ந்திடி னில்லையன்றே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அச)

நித்திரை தடைமீறிடிற் கைகால் போர்த்து நிசியிடைப் பூவணை துயில்வா, ரொத்துரு விடையிற் கிடையுமப் பயிக்க வூணுமெங் ஙனமித மென்னி, லித்தரை யோர்நித் திரைமிகிற் பாயு மெரிகொடும் பசிமிகிற் கறியுஞ், சித்தமே வேண்டா வென்றசொல் லன்றோ தெரியுமோ வவர்க்கவை மிகலான்.

எ - து. ஞானசமாதியிலிருக்குமிடத்து நித்திரை வந்து அடுக்கும்போது அதனை விவேகத்தால் தடுக்குமிடத்து நில்லாது தடைமீறி வருமாயின் இராக்காலத்திலே கையும் காலும் ஆகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சணையில் நித்திரைபண்ணுவார்கள். ஒவ்வாத பூமிக்கண்ணே சயனமும் அந்தப் பிச்சையூணும் அவருக்கு எப்படியிதமாயிருக்குமென்னில் இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தாற் பாயும்வேண்டாவென்றும், எரியாகின்ற கொடிய பசிமிகுந்தால் கறியும் வேண்டாவென்றும், சொன்னசொல் உண்மையே யல்லவோ அவர்களுக்கு அந்த நித்திரையும் பசியுமிகுதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரியாது. எ - று.

மிகுந்த நித்திரை வந்தவிடத்து நித்திரைபண்ணவேண்டுமென்பதும், மிகுந்த பசிவந்தவிடத்துப் புசிக்கவேண்டுமென்பதும், பகற்காலம் நித்திரைபண்ணலாகாதென்பதும், காண்க. ()

தென்பர வையினுட் கழிவட பரவை சேர்நுகத் துளையினிற் செலல்போ, லொன்பதிற் றென்ப தோடுமூ விலக்க முள

வியோ னியும்பிழைத் தேறிப், பின்பிறப் பிதுபெற் றதனினும்
பாதி பிறப்புறு நாளதாக் குநரி, னின்பமீ தெனமிக் குறங்கலர்
பிறவிக் கறவெரீஇ யுளந்துளங் கிடுவோர்.

எ - து. யுகாந்த காலம் வந்து எழ்கடலும் ஒன்றாகித் தென் கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத்துளையின் வழியே தெய்வ கதியாகச் செல்வதுபோல் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம்பேதமாயுள்ள கருப்பங்கடோறும் அளவிறந்த காலம் பிறந்து பிறந்து சுழன்று அவையெல்லாம் தப்பிக்கடந்து பின்பு இந்த மானுடப்பிறவியை அரிதாகப்பெற்று இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித்திரை பண்ணிப் போக்குவார்போல் இந்த நித்திரையை இன்பமென்று கருதி மிகுந்த நித்திரைபண்ணுநர்கள் பிறவித்துன்பத்திற்கு மிக வும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர். எ - று.

பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடு தல் மிகவுந் துல்லபமாகலின் இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச் சமாதிகூடிக் கழித்தலேயன்றி வீணாள்களாகக் கழிக்கலாகாதெ ன்பது காண்க. (அகூ)

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க ணடைதரும் பிணி கண்மற் றதனாற், குறைதலு மிகலு மின்றியோர் சமமாக் கொண் டுகண் டுயின்றுபின் விழிக்கி, லுறுசுகா தனத்தி லெழுதுசித் திரமொத் துறைகுவ ரிறைதலை கழுத்தூன், செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற் சேருமோ காமநோய் சிறிதும்.

எ - து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின் கண் வியாதிகள் வந்து பொருந்தும் அதனாற் குறைதலுமின்றி மிகுதலுமின்றி ஒரு சமமாகக்கொண்டு நித்திரைபண்ணிப் பின்னர் விழிக்குமிடத்துப் பொருந்திய சுகாதனத்திலே இறை யளவாயினும் தலையும், கழுத்தும், ஊன்செறிந்தவுடலும், வளை

யாது நேரே ஓங்க எழுதிய சித்திரம்போல் இருப்பார்; அவரி டத்து வந்தடையுமோ காமவியாதி சிறிதாயினும். எ - று.

சுகாதனமென்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதனமுதலிய ஆதனங்களை. இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும் ஆதனங்கட் டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்தடையாதென்பது காண்க.

குறைதலுமிகலு மின்றியோர் சமமாக்கொண்டு கண்டியின் றென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். "எண்டிகழு மியோகத்தை யிப்பரிசி னெப்பொழுதுங்—கொண்டு பயில்வார் கடைக்கா லென்னையே கூடுவரா—லுண்டியினின் மிகுவாரூண் டுறப்பார் மிக்குறங்குவார்—கண்டியிலையறத் துறப்பா ரவர்க்கி துகை வாராதால்." எ - ம், தத்துவராயர் அமிர்தசாரம். "செவ் வே யுடலுஞ்சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருந்த வர்க்குங் - கைவந்தால்—வாத முதனோய் நலியாமதி யுடையோ, ராதன மென்ப தது." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஎ)

உறக்கமும் பசியு மிகுந்திடிற் காம முற்றிடா தற்றபோழ் தின்ள, மிறக்கு மொண்சமாதி யடைதலி னடையா விடையிலு மடுபவத் துயரை, மறக்கலா மையிஞ லச்சமும் வீட்டை மதித் தலா விச்சையு முடலே, வெறுக்குங்க் கிரகத்தாற் களிப்பறலு மேவலான் மேவிடா ததுவே.

எ - து. நித்திரை மிகுந்தகாலத்தும் பசி மிகுந்தகாலத் தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி இல்லாத காலத்தும் ஒள்ளிய ஞானசமாதி கூடுதலின் உள்ளமிறந்துபோ மாகலின் அஃது அடையாது. அந்நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடையிடையே காமந் தோன்றுதோவென்னின் அவ்விடை யிலும் வருத்தாநின்ற பிறவித் துன்பத்தை மறவாமையால் பய மும், வீட்டின்பத்தை என்றைக்கு அடைவோமோவென்று

அதனைக் கருதுதலால் ஆசையும், அன்னபானாதிகளை ஒறுத்தல் முதலியவற்றால் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால் மனச்செருக்கின்றி யிருத்தலும் பொருந்துதலாற் காமநோய் பொருந்தாது. எ - று.

நித்திரை யிருந்தவிடத்தும், சமாதி கூடுமிடத்தும், மனம் இறத்தலினாலும், பசியிருந்தவிடத்தும், உடலை நிக்கிரகிக்குமிடத்தும் மனக்களிப்பு அறுதலினாலும், பிறவித்துன்பத்தை நினைக்குமிடத்தும், வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையும், தோன்றலாலும், காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் மேவிடாததுவே யென்றார். இவை இரண்டுபொட்டாலும் காமம் அடையாதிருத்தற்கு உபாயங் கூறினார்.

அடுபவத்துயரை மறக்கலாமையினா னென்றதற்கு உதாரணம்: காசிகண்டம். "கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய வெந்நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரை திரையெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்றா—லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "பொற்கடத்தின் மலம் பொருந்திற்புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றியிடாரங்கையினா லவனிதனின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவருப்பற்றிருக்கின்றார்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. ()

எங்குள புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற் கென்றுகா லிடைப்படு மசுத்தக், கங்குடல் குலையு மொருமகன் மலம்புக் காடவு நாடுமே யதுபோற், பொங்குபுன் மலவூன் பொதியிதென் றொழிப்ப லௌவரு வருத்துடல் பொறுக்குந், தங்கமா தவற்கு மெங்ஙன மடவார்த் தோயவு நேயமுட் டோன்றும்.

எ - து. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதனைக் கழுவுதற்கென்று காலினிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்தம்பட்ட

அவ்விடத்திலே தானே மனம்பொருந்து உடல் நடுக்குறும் ஒரு சுத்தபுருஷனானவன் மலங்களே நிறைந்துள்ள தடாகம் புகுந்து மூழ்கவும் நினைப்பனோ! அவன்போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய மலங்கள் புறத்திலே நவத்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாநின்ற மாமிசச் சுமையாகிய இதனை என்றைக்கு நீக்குவேனென்று உள்ளத்தில் அருவருப்புடனே உடலைத் தாங்காநின்ற உயர்ச்சிபொருந்திய மாதவத்தினையுடையவனுக்கும் எப்படி மடவாரைக் கூடவும் அன்பு மனத்தின்கண் தோன்றும். எ - று.

காலிற்படும் அசுத்தத்திற்கு உடல்குலைந்து நீர்தேடும் ஒரு மகன் மலதடாகத்தில் மூழ்க நினையாமைபோல் உடலை மலப்பொதியென்று அறிந்து இதனை என்றைக்கு நீக்கிக்கொள்வேனென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று இதனை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய வீட்டினைக்கருதுமாதவன் அசுத்தமீதசுத்தமாய் வருமாதர் கூட்டுறவினை நினையானென்பது காண்க. (அகக)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசிதா னுதிய மாதர்வந் துள்ளம், வருந்திநின் றியாது புரியினு நோக்கார் மற்றிவ ணுற்றமாதரையும், பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட் டுளநாய் போனனி நோக்குமென் போல்வா, ரிருந்துள விடத்தாங் கவர்வரின் விழியோ டென்படுமோ பதைத் திதயம்.

எ - து. அரிய தவத்தினைப் பண்ணுகின்ற பெரியோர் முன்னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பைமாதர்வந்து எங்களுபசாரப் பணிவிடைகளைக் கைக்கொண்டருளித் தேவரீர் எங்கண்மீது காருணியம் வைக்கவேண்டுமென்றுகூறி உள்ளம் வருந்திநின்று யாது செய்தாராயினும் அவ்வுபசாரப்பணிவிடைகளைக் குறித்தாயினும் அவரைப்பாரார். அவர் நீங்கலாகிய இந்நிலத்துள்ள மாதரையும் பொருந்தாநின்ற ஓரணிலை மரத்தின்மீதே ஏறவிட்டுள்ள நாய் அதனைப் பார்த்தலினாலே தனக்குப் பயன் இன்றாயிருந்தும் பார்த்தல்போல் அவரைப் பார்த்தலினாலே தமக்குப்பயனின்றாயிருந்தும் மிகவும் பாராநின்ற என்போல்வார் இருந்தவிடத்தில்

அந்த அரம்பைமாதர் வந்தாராயின் கண்ணுடனே மனமும் பனதபதைத்து என்ன பாடுபடுமோ யாம் அறியேம். எ - று.

வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்குமென்றார் 'அணிலேற விட்ட நாய்போலேன் பார்க்கின்றாய்' என்பது ஒரு லகவழக்கச் சொல்லாகலின். விழிபதைத்தல் காம விருப்பி னாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (கூ0)

பெற்றதாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையெண் பெருந்துற வடைந்துளோன் றவழுஞ், சிற்றொரு மினைத்தன் மனையென வினைத் திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத், துற்றநா டனது மக டனை யவண முரைத்திடா மையிற்பழு தென்றாற், பொற்றொடி யவர்தோ டழுவவும் விழைதல் புரியினென் னுங்கொலவ் வறமே.

எ - து. தன்னைப்பெற்றதாய் முதலானோரைப்போலமாதர் களையெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய துறவினை அடைந்தவன் தவழ்கின்ற சிறியவொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று வினைமுறைமையாற் சொல்லினும் முன்னம் இல்வாழ்க்கையிலி ருந்தகாலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லாமையினால் அங் ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமாமென்றால்,பொன்னாலாகிய தொடி யினையுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்பு தல் செய்யின் அத்துறவறத்தினை எதனோடு சேர்த்தலாகும்.எ-று.

துறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவுமாகாமையால் அத்துறவறம் போயதாய்வைத்தும் அதனைப் பிரமசரியம் இல்வா ழ்க்கை வானப்பிரத்தமென்னும் இவைகளோடும் சேர்த்தலாகா மையால் என்னுங்கொலவ்வறமேயென்றார். (கூக)

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை யருமலாத் தெரிவை யர் புவிமேற், பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுமென் சகத்தைப் பிரிநடை யுரியனு மொருவ, னிறந்ததன் னிச்சை யெவணமவ் வண்ண மிகத்திலுஞ் செயப்படா துடலைத், துறந்தகாலையிலு நரகில்வீழ்த் தியம தூதுவர் வருத்தலி னன்றே.

எ - து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்புடையமாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார மாதர் புவியின்கண்ணே பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன் போலும்; நெஞ்சகத்திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக்காயங்களில் நெஞ்சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரியனாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசையெப்படியோ அப்படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாத படியினாலும், உடம்பினை நீங்கிய மறுமைக்காலத்திலும் யமதூதுவர் நரகத்தில் வீழ்த்தி வருத்தலினாலும். எ - று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசாரமாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலுந் துன்பம். அவர்போலச் சுத்த தவத்தினர்க்கு நிராசை முதலியவற்றால் இம்மையிலும் தபோபலத்தால் மறுமையிலும் இன்பமென்பதும், இல்வாழ்வானுக்கு இம்மையில் இன்பமென்பதும், கூடாவொழுக்கம் உடையோனுக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பமென்பதும், காண்க. வியபிசார மாதர் தன்மைபோல் நெஞ்சகத்தைப் பிரிநடையுடையோன் தன்மையுமிருத்தலிற் பரத்தையருமலாத் தெரிவையர் புவிமேற் பிறந்தநாட் பிறந்தான்போலுமென்றார். எங்குளபுனன்மற்றென்பது முதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தோர்கள் மனம் விழிமெய்களினால் மகளிரை நினைக்கலாகாதென்றும், பார்க்கலாகாதென்றும், கூடலாகாதென்றும் கூறியவாறு காண்க. (கூஉ)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த் தேனையொப் பெனக்கண், டொப்பில் பேரின்பம் வேண்டினேன் வேண்டி யுலகர்வே றெவைகொடுத் திடினுந், துய்ப்ப மற்றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவனோ பிறிதிவற் றினுக்கூர், குப்பைசா ரிடம்புக் கிடுதலி னவற்றைக் குறித்தொரோ ரிடம்புகாமையினே.

எ - து. மைபொருந்திய கண்ணினையுடைய மாதரால் வரும் இன்பம் ஒரு முள்ளி மலரின்கணுள்ள தேனுக்குச் சமானமென்று கண்டு துறந்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை அடையவிரும்பினேன் உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்கொண்டு வேறே எவற்றினைக் கொடுத்தாராயினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டுமேயன்றிப் பிறிதொன்றனையும் கையினாலும் தீண்டுவனோ! ஆனால் இவையிரண்டையும் வாங்கலாமோவென்னில், இவற்றினைக் குறித்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுகையால் இவைவாங்கிக் கொள்ளலாகும்;மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரிடத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது. எ-று.

இல்வாழ்க்கையின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானந்தத்தை அடையத்தொடங்கினேன் தன்னைப் பிறர் வந்து பின்சென்று எவற்றினைக்கொடுப்பினும் உண்பனவும் உடுப்பனவுமன்றிப் பிறிதொன்றனையும் அங்கீகரிக்கலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

மைப்படுவிழியாரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனையொப்பெனக்கண் டென்றதற்கு உதாரணம்: அனந்தபோதம். "கள்ளக்கோலக் கருங்குழன் மாதர்பான்--முள்ளித்தேனை முனிந்துயர் முத்தியாம்—வெள்ளத்தேனை விரும்பும் விடாயினா—னெள்ளிற்போது மிராது நேனெகினன்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௯௩)

தனைநணி யிரந்து வருந்திமற் றொருவன் சந்தன மாதிய பூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத்துலை தடித்துறைத் துடலிற், பினமல மாதி பூசினு மன்னோன் பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி, வினைவழி மூனைவ னைந்தொழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும்.

எ - து. பிறனொருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி வேண்டிக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நாலுவாயுள்ள மலர்களி

னால் இயற்றப்பட்ட மாலைகளைத் தரித்தாலுமாயினும், அவையன்றிக் கோபித்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின்கண்ணே பின்னர் மலமுதலியவற்றைப் பூசினுமாயினும், அந்தத் தவத்திலேன் நன்று செய்தானென்றும், தீது செய்தானென்றும், கருதி விருப்பும் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவள் அது முன்னிலையாகச் சுக துக்கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியமென்று அறிந்து, அப்பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் வித்தைதையே பார்த்து, உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான். எ - று.

ஒருவன் சந்தனமாதிய பூசி யினமலர்மாலை புனையினு முனியா விழுத்துவை தடித்துதைத் துடலிற் பினைமலமாதி பூசினுமென்றதற்கு உதாரணம்: "வையினும் வாழ்த்தினு மலர்கொடேத்தினும்—வெய்யவரா விடைவீழ நூக்கினு—மெய்யினு மெறியினு மியாது செய்யினு—நைவொடு மகிழ்வில ஞானி சீலமே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯௪)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந் தக்கைபுண் செவியினுக் கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந் தோடி வருதல்போ குதல்செயு மகவி, னைந்தொழில் புரியு மெந்தையூழ் வழியீந் தருள்சுக மாதிய வருங்காற், சிந்தையுள் விழைந்து முற்செலா ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத் தெளிந்தோர்.

எ - து. தந்தையும் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருந்திய செவிக்குத் தக்கையிடவும், மைந்தவாவென்று அழைத்தவுடனே குதித்தெழுந்தோடிவருதலும், குதித்தெழுந்தோடிப்போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைபோல் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுநின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுகதுக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன்சென்று பற்றார்; துன்பமென்று மனத்திடமழிந்து பின்சென்றிடையார்; முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியோர். எ - று.

இவையிரண்டுபோட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலைபாகச் சுக துக்கங்கள் வந்தவிடத்து அச்சீவச்செயலாக நாடாது சிவச்செயலாக நாடி விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமபாவனையோடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கரு)

இத்தரை யிடைப்பா ழாயவா லயமற் றிருண்மிகு முடுக்கரா திகளிற், சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந் தோன்றுறு தச்சமங் கவர்பா, லத்தனிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா ரிலையவ னேயினு மழிக்கின், வைத்திவண் புரப்பா ரிலையெனுந் துணிவு மனத்தினு ளிருத்தலி னன்றே. '

எ - து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பாழ்ங்கோயில் இருண்மிகுந்த மலைக்கெவிமுதலிய இடங்களிலே பரிசுத்தமாகிய சத்திய தவத்தோர் எக்காலத்திலே சென்றிருந்தாராயினும், அவ்விடத்திலே பாம்புமுதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்று அவரது மனத்தின்கண்ணே பயம் தோன்றாது; இறைவன் தான் படைத்த இவ்வுடலைக் காக்குநாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை படைத்துக் காக்கும் அவனே பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இந்நிலத்தின்கண் வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை என்னும் நிச்சயம் அவரது மனத்தின்கண்ணே இருத்தலினால். எ - று.

இதனுள்ளே பாழ்ங்கோயில் முதலிய விடங்களிலே ஏகாந்தமாயிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவச்செயலை நாடிப் பயப்படாதிருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கசு)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பா ருணர்வரென் றுளுடை நம்பி, தானுரைத் தமையா லுடல்விழைந் திடினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யீனமார் பிறப்புற் றிடுவனேத் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு, ஞானமொன் றனையே தொடருமோர் புருட னன்னுவன் பரகதி திண்ணம்.

எ - து. ஊன்பொருந்திய உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறிவாரெ

ன்று என்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமாணுயனுர் ஓதினமையால், தான் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்பிடின் அந்தப் பரதத்துவ நிலைமையை அறியும் அறிவும் தன்னைவிட்டு நீங்கித் தன்னுல் உடலைப் பாதுகாக்கக் கூடாமையால் அவ்வுடலும் நீங்கி மறுமைக்கண் இழிவுபொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவனுதலின் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் இறைவனே அதிகாரியென்று அறிந்து இவ்வுடலை அவ்விறைவன் வசமாக ஒப்பித்து, ஞானமொன்றனையுமே விடாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதியினை அடைவான் இது உண்மையாம். எ - று.

ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுவப்பாருணர்வ ரென்றதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "தேனைக்காவல் கொண்டுவிண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக்காவல் கொண்டுநின்ருரறியா நெறியானே—யானைக்காவி லரனேபரனே யண்ணுமலையானே—யூனைக்காவல் கைவிட்டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (௨எ)

உள்ள துண்டாமற் றில்லதின் றெனவெண் காடரோ திடுதலி னுறுமூழ், தள்ளொணு மையினெவ் விதத்தினு நுழைந்து தவம்புரி காலையூ னுயிரை, விள்ளல் செய்திடினு ஞானசாதகனுன் மேவுமவ் வாதனை யொடும்போய்த்—தெள்ளிய போகமுண்டுமீண் டடைவன் சிவமதற் பவமதொன் றிரண்டில்.

எ - து. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம் இல்லது ஒருகாலத்தும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனுர் ஓதுதலினுலே பொருந்தாநின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும் தள்ளக்கூடாமையால் தான் தவத்தினைப் பண்ணுங்காலத்தில் அந்தவூழ்வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து பொருந்தித் தன்னுடம்பினையும் உயிரினையும் வேருக்குதல் செய்தாலும் ஞானசாதகனுனவன் தன்னுள்ளத்தின்கண் மேவிய அந்தச்சுத்த வாதனையுடனே ஊர்த்தலோகங்களிலே சென்றிருந்து சுத்தபோகங்களை

அனுபவித்துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒருசன னம் இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவத்தினை அடைவான். எ - று. (கூஅ)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திகடரு மூலர், திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினுமென் றமையிற் பேதிப்பான், பொருந்திலும் வானோ ரெதிர்முதிர் கொலைவெம் பூதமர் தியவளைந் திடினு, மிருந்ததஞ் சமாதி நிலை குலை யாதோ ரெண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்.

எ - து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்பி னைத் தாம் பாதுகாக்குதல் அதனால் பயம் ஆசை அபிமானம் முத லியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலில் தவத்தினுக்கு இடை யூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயினும் நமது சிந்தை சிவனது திருவடியின்கண்ணே திருந்தாநிற்குமென்று திருமூலநாயனார் கூறினமையால், மனத்தினைப் பேதிக்கும்பொருட்டுத் தமது எதி ரே தேவர்கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலையினைச் செய்கி ன்ற வெவ்விய பூதங்கள் முதலியவை வளைந்துகொண்டனவா யினும்,தாமிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந்தோர் தாமெண் ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடைகுவார். எ-று.

இத்தரையென்னும் பாட்டுமுதல் இந்நான்குபாட்டாலும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்தலும் அழித்தலும் செய்வான் அவனையன்றிப் பிறரொருவராலும் காத்தல் அழித் தல் செய்யக்கூடாதென்று அறிந்து அவ்விறைவன் செயலைநா டிப் பயமாதிகளின்றி ஞானசமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறிய வாறு காண்க.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப்பதுதா னென்றதற்கு உதா ரணம்: தேவாரம். "நன்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்— றென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன்னடி யே

யுனையுந் தாங்குத—லென்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே." எ-ம். திருந்துநஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர்வரினு மென்றதற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். "இருந்து வருந்தி யெழிற்றவஞ் செய்யும்-பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்க வென்றே—யிருந்திந் திரனே யெவரே வரினுந்—திருந்துநஞ் சிந்தை சிவனவன் பாலே." எ-ம். சமாதிநிலை குலையாதோர் எண்ணியவெண்ணியாங் கடைவரென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "எனக்கிதென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட்டகலா துணர்வின்மை—யனர்த்தமில்லாவீடளிக்கு மாசையேதிங் கதுசெய்வாய்—சனிப்பில்சிவமெங் கணுமுளது சாந்தஞ்சுபஞ்சித் துருவென்னுங்—கனத்தவிந்த வொருநிலையே கருமத்தியாக மிராகவனே." எ-ம்.வரும். மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (கஉஉ)

தேவர்மா முனிவ ரசுரர்வா ளரக்கர் சித்தர்வித் தியாதரா முதலோர், யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளுமெட்டினை யச்சமா தியவுண்,மேவுறு தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா மூலபண் டார, மோவற வவையே குடிகொளென் போனெஞ் சுடையரா லடையவும் படுமே.

எ - து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதரருமென்று சொல்லாநின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அஷ்டமாசித்திகளையும் மேலாகிய ஊர்த்தபோகங்களையும் விரும்புங்காலைப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலியவை எண்மாத்திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடைந்தாராஞல், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்பமாகிய மூலபண்டாரத்தினை அந்தப்பயமுதலியவை தாமே விட்டு நீங்காது குடிகொண்டிருக்கின்ற வன்போலும் மனத்தினை யுடையவரால் அடையவுங் கூடுமோ. எ - று.()

ஒருவனுக் கிருளற் றுரியசிற் சொரூப முள்ளவா விளங்கினன் றறுமிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுகேர் படுமௌ விறை

பரி தருமைந், கருமமெவ் விடத்தும் கண்டேதற் செயலைக் கைவி டுத் தச்சமா தியவுண், மருவுறு தகற்றித் தவஞ்செயல் வழக் கால் வாழியெங் குரவனீ டூழி.

எ - து. ஒருபுருஷனுக்கு அஞ்ஞானவிருட்டு நீங்கித் தன க்குரிய ஞானசொரூபம் உள்ளபடியே விளங்குமாயின் இந்தத் துன்பம் செய்யாநின்ற தேகப்பற்று அன்றைக்கு நீங்கும். அந்த ஞானசொரூபம் தனக்கு நேராய்வந்து லபிக்குமளவும் இறை வன் செய்யாநின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார் த்துச் சீவச்செயலை விட்டுநீங்கிப் பயமுதலிய துர்க்குணங்கள் மனத்தின்கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய் வதே முறைமையாம். எமது ஞானசாரியன் நீடூழிகாலமும் வாழ க்கடவன. எ - று. (கOச)

வை ரா க் கி ய தீ ப வு ரை

முற்றுப்பெற்றது.

கணபதி துணை.

கணபதி வணக்கம்.

சமரபுரி மாநிம்பத் தண்ணிழற்பா லும்பல்
அமரர் தொழவிருந்த தன்றித்—திமிரமலம்
போக்கியெம தன்னின்பப் பூரணமா யெவ்விடத்துந்
தேக்கறிவு மாயிருந்த தே.

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்
டிலகு கவிதைமழை யீச—னிலவு
புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரூர்வாழ் வானம்
புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது.

நூலாசிரியர்பெயர்.

பன்னெறியி னிகல்விளைக்கும் பலசமயத்
 தவருமுத்தி பதத்திற் கீது
நன்னெறியென் றுய்யவழி ரோதவுந்தி
 யாரெனுநா னல்கி னுறேல்
வென்னெறிதேர் மறைநெறியா கமநெறியொன்
 றெனக்காட்டும் வீர சைவத்
தொன்னெறிமா கேசனெங்கள் சாந்தலிங்க
 தேசிகனுந் தூயன் றானே.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்

மூலமும் உரையும்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்றா டொழுவாமென் றுந்தீபற.

என்பது. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன் குருவடிவமாகி இவ்விடத்திற்றோன்றி ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை வேரறுத்து அருளினன்; அக்கருணைமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல்செய்வாம். என்றவாறு.

சொல்லுவார் ஒன்றையொன்றொவ்வாத சமயவாதிகள். வண்ணங்களனைத்துமென்றது உருவெனல், அருவெனல், ஒன்றெனல், பலவெனல், உளதெனல், இலதெனல், முதலியவற்றை. உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக் கொள்க. இது கடவுள் வணக்கங் கூறியது. (௧)

தவிரா விரோத சமயநூ லன்றா
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தீபற
ஆமிந்நூ னாமமென் றுந்தீபற.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறாத விரோதத்தினையுடைய சமயநூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; ஆதலால், அவிரோதவுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்நூற்பெயர். எ - று.

அவிரோதம் பக்ஷபாதமில்லாமை. இது நூற்பெயர் காட்டியது. (உ)

உருவுகண் டெள்ளா துளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தேராமு னுந்தீ பற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஒருவனது வடிவின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு நூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ-று. சொல்லினது கருத்துப் பொருளாமாதலினெனக் கொள்க.

இந்நூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டாகாதென்பது துணிவு. (ஙு)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அவ்வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீ பற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீ பற.

எ-து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று அறிவுடையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லாநூல்களாலும் சொல்லப்படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும், வீடு நிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக்கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாச்றத் தேருங்காலை அந்நால்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ-று. (௪)

அஃது எங்ஙனமேனில்.

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே துந்தீ பற
உள்ளது வீட்டிற்கஃ துந்தீ பற.

எ - து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியாகத்திலும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான்மையும் தானந்தவமென்கின்ற இரண்டின் கண்ணே அடங்குதலின். மேலாய சிவத்தினிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்விடத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்றாமைநிற்றலின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை. அங்ஙனம் அது தோன்றாமல் நிற்போர்க்குச் சிவமேயொழியத் தானும் பிறரும் தோன்றாமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னும் இதாகிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமையின் இதற்குமேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாகலின், வீடே அறமும். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "அன்றே யென்றனாவியுமுடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ—வின்றோ ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே—நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ விதற்கு நாயகமே." எ-ம். அருட்பிரகாசம். "நிறைந்த பொருளோ டியாக்கைதம் மாவியை நீடருளா—னுறைந்த குருகரத் தேதத்தஞ் செய்தவற் றொன்றனையு—மறந்து மியானென தென்ற திறைகழன் மன்னிநிற்கு—சிறந்த சகலத் தியாகரி னோரறஞ் செய்தவரே." எ-ம். பரிபூரணசித்தி. "சகமென வுடலமென்னத் தருகரணங்களென்ன—வகமென விதமதென்ன வழிவில்போ கங்களென்ன—வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலரு முத்திசேரு மவர்கள் புண்ணியத்தி னோரே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௭)

பொன்றாப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தீ பற
அல்லன மாயையென் றுந்தீ பற.

எ - து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல்லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயாகாரியங்கள் எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "செல்வநெடு மாடஞ் சென்றுசேணோங்கிச்—செல்வமதிதோயச் செல்வமுயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." எ-ம், திருவாசகம். "காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய—ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு—மூலபண் டாரம் வழங்குகின் றான்வந்து முந்துமினே." அன்றியும், "ஓடுங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட் டுள்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலே யெனத் தெளிந்து—கூடு முயிருங் குமண்டை யிடக் குனித்தடியே—னாடுங் குலாத் தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே." எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "என்றும் பொருவரிய வின்பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ." எ-ம். மோகவதைப்பரணி. "கொழுங்கனலோ வவிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கொழுங்கனலே—வழங்குவது மழிபொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே." எ-ம்,வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேரியா தின்பம்வே றுந்தீ பற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீ பற.

எ - து. முற்கூறிய நித்தியத்துவமுமல்லாமல் பரிபூரணமுமாயிருக்குள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது

அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமாகையால் காலத்தினாலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினாலும், நீக்கமற்றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ - று.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவாகையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்னமாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்குமுன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடையனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென்பது கருத்து.

இ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. "நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றிநேர் தீண்டப்—பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம்பலந்தில்லைச்—சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம்பலமேய—விறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே." எ-ம், திருவாசகம். "தினைத்தனையுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண்ணெகவானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "துன்பமயக் காதியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிங் கிழந்தேனே - யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளே நின் றுள்ளுருக்குந்—தாவர்வா னந்தந் தனை." எ-ம். கலிமடல். "அருநான் மறைநூலொ டாகமநூன் மற்று—முரைசான்ற நூலெல்லா மோதுகின்ற தோரிற்—பொருளுண்கே யந்நான்கும் பொய்மையற மெய்மை—தெரிவார் தெரியுங்காற் றீங்கொன்று மேவா—நிருபா திகமென்றே கேரேதருமப்—பொருளா வது மென்றும் பொன்றாப் பொருளே—யிரியாத வின்பமே யின்பஞ்சென் றெய்தற்—கரிதாய் வீடு மதுவேயாய் நின்று—லுரையாவே தெல்லா மொன்றாய் வின்பப்—பெருமானை யல்லவோ பேதமாய் வேறே—யொருகூடி நின்று புலம்புவோர்க் கந்தப்—

பரமானந் தத்தைப் பகரப் படுமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றுற்காண்க. (எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய
ேனதும்வீ டேயென வுந்தி பற
உண்மைநூல் யாவுமென் றுந்தி பற.

எ - து. சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தையுடையதியாது அதுவே வீடுமாத லின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதிலும் பெறுதற்க ரிய நுண்ணூலுணர்வையும், பெற்றகாலையின் அங்ஙனம் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயனுவது வீடொன்றுமேயெனக் கூறுநிற்கும் அவர்கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிநூல்களனைத்தும். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெ றும்பய—னிறைந்த நீர்மூகி னீங்கிய வானெனை—வறிந்து தம்மை யமல வியாபகஞ்—செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே." எ-ம். திருவள்ளுவநாயனுர். "கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வால றிவ—னற்று டொழாஅ ரெனின்." எ-ம், திருமந்திரம். "முன் னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்—பின்னைப் பிறவியிற் பெற்று லறியலாந்—தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்—பின்னை யறி வது பேயறி வாமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ)

மேல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏதுகூறுகின்றுர்.

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணு தாகையாற்
கூடுவோ ணந்தவாழ் வுந்தி பற
கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தி பற.

எ - து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞான மொன்றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற் குச் சாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத்

தியாகிய பேரானந்தவாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுண ர்வையுடையோனே, மற்றையர் அல்லர். எ - று. குற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக்கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவா மெ ன்னு—மூனத்தா ரென்கடவா ரஞ்ஞானத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா—னனத்தா லதுபோவ தலர்கதி ர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப் பந்தமறு முத்தியாகு—மீனத் தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர்." எ-ம். திருமந்திரம். "ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத் தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நர ரின்மிக் காரே." எ-ம். "பிரபுலிங்கலீலை. "உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான—மருவுதற் கேது வென்றே மறைபு கன் றுரைக்கு மிந்தக்—கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (கூ)

மெய்யுணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றோதிய வுந்தீ பற
நான்மறை யாதிய வுந்தீ பற.

எ - து. யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலைக்கட் கூறப் படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனே மெய்யுணர்வுடையோனென்று கூறுநிற்கும் வேதமுத லிய பலகலைகளும். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். "யானென தென்னுஞ் செரு க்கறுப்பான் வானோர்க்—குயர்ந்த வுலகம் புகும்." எ-ம். திரு

வாய்மொழி: "நீர்நும தென்றிவை—வேர்முதன் மாய்த்திறை—சேர்மி னுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லே." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. "யானென தென்ப திருந்திடு காறு—ஞான முறுன து நண்ணில ஞயிற்—ருணிலே யாத சகந்திகழ் கிற்கு—நீனமிலாத சிவந்திக ழாதே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கo)

யாதினையாதினை யானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் டேக கரணங்க
ளாகு,மியானென்ப துந்தீ பற
வலமற் றெனதென்ப துந்தீ பற.

எ - து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனுகரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ - று.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது பூ பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிற்கையால், தேகபோகமென்றிரண்டாகவும் சொல்லப்படுமெனக் கொள்க. (கக)

தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள்ளன; ஆன்மா சூக்குமமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவ்வகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாதலின், உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்ஙனம் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தீ பற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தீ பற.

எ - து. அநித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்களு க்கு விசாதீயமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய் அநாதியாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினாலே சிறியவிளக் கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிரா ந்தியே ஐக்கியம். எ - று. (கஉ)

ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்றாகிய அகங்காரப் பிராந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்.

விறகா ரழல்போலு மின்னார்பொன் னாதி
யுறுகாறு மந்தமை யுந்தீ பற
உள்ளக்கண் மாறாதென் றுந்தீ பற.

எ - து. புறப்பற்றாகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள் கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது விற குபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்துமாவிடத்து நீங் காது. எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழு ங்கனை—லீண்டு காட்ட மிலதே லிலதாகும்—தீண்டு மப்பொரு ளின்றெனிற் சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்." எ-ம், திருவள்ளுவர். "அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல் வேண்டும்—வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு." எ-ம், வரும். மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கங)

வேரினைக் களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானெ ன்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற் றுத்தானே நீங்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக் கின் அதனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமாகையால் அது கூடாதென்னின்.

நீக்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொணா
போக்கார் புறப்பற்றே லுந்தீ பற
போமே யகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ - து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிட த்து நிலைபெற்று நடுநின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது: அதுபோல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப் பற்று ஒழியாது. எ - று.

இ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "சுற்றமொ டொற்ற துவந்துவ மெல்லா—மற்றவர் தம்மொடு மற்றவர் தாமே." எ-ம், "கதறிய வாழியாறி யாடுதல் கருதினர் யாவர்தா மியாவையு—முதறிய ருத போது நாடொறு மொழுக விடாத வாரவாரமே." எ-ம். "கழிய நிலாதபோது சேறது கழுவி யிலாப மேதி யாவையு— மொழிய நிலாதபோது மாசற வுதற வொணாது பாச மூடுமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத்திரத்து அவனுக்கு அகப்ப ற்று ஒழியுமோவெனின்.

> புறப்பற் றெலாந்தூரப் போக்கிமீட் டெண்ணு
> துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற
> ஓடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ - து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒருசற றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வா சனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்றுமலொழித்துத் தன்னு ண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவடுந்தோன்றுமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ - று. தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளி னது நாமரூபங்கள் மீண்டும் தனதிந்திரியங்களுக்கு விடயமாக் காமையெனக்கொள்க.

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடை மை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்றுமை அடக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழி

விலொடுக்கம். "கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்கும் கப்பல்—பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம - விருதினவன்—வெற்றிக் குழிகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்—பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. மெய்யுணர்வின்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றெழியு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்—பற்றுக பற்று விடற்கு." எ-ம், தேவாரம். விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு மூலஞ்—சோகமாசுண மிருந்தர சாள்வதோர் சூழ—லாக மேழுதல் யானென தென்னு மஞ்ஞான—மேக மாகிய பராபரந் தோன்றிறு விறக்கும்." எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்—தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்று னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடு—நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நன்னுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம—மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியாதன்றே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. ()

அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின் அதனை எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமென்னுது முன்பு புறப்பற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானேனெனின்.

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதோன்
றீண்டிடை யூறதற் றுந்தீ பற
எய்துமே வில்லையென் றுந்தீ பற.

எ - து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொருள்; இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடையூறின்றி ஒருவனாலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்வாழ்க்கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ - று. (கசு)

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு இடையூறின்றித் தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீ பற
மெய்யுணர் வெங்ஙன முந்தீ பற.

எ - து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்பத்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும் அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களோடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும். அவை பொருளினாலன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும். அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையறாது சூழ்தலின், அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியாநித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது. கூடினும், தன்னுண்மைக்கண் ஒருகணமேனும் நிட்டாபரனாய்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஓரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வுநீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. எ. - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். "பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றி னைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு" எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந் தநீ றாடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா ரூர் தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ-ம், தேவாரம். "பழகினால் வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொணா—திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய—வழகனா ருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." அன்றியும், "அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்—பொருத்த மில்லை பொல் லாதது போகட்டுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித்—திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினோ." எ-ம், திருப்பாட்டு. "பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டையார்நல்ல பெண்டிரு—நிதியு மிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப்பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கை யானிட மகிழ மல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்வி னாறும் புறம்ப யங்தொழப் போதுமே." எ-ம், திருவாசகம். "தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவகையும்—யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய மிவை போகக்—கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்க னாள்வான் பொன்னடிக்கே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு—மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினைந்து." எ-ம், கந்தரனுபூதி. "வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெனும்—தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ—கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்—துளைபட் டுருவத் தொடும்வே லவனே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும்—கண்டதோடு பட் டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில்லை—யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்—றொண்ட ரோமா யுய்யி னல்லாலில்லை

கண்டீர் துணையே." எ-ம், தத்துவராயர். "தந்தையொடு தாய் மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேர்மிகு கூருமுற வாகும்—பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற் பட்ட தல காணுமிவை விட்டுவிடுநோ—வந்தமுத ருணன்றி யென் றுமுள தானே யண்டமுத லாயன்றி நின்ற பொருளுமா—விந்த வுல கேவந்து தந்தருளுமாரு தெந்தைசொரு பானந்த னென்று மொழியீரே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினுந் தனத் தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரியபேரி னுந்—துன்னெனை விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "தார தன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா- லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசைவிஞ்சிக்— கூரிதய மப்போகத் தழுன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெள் யுமன்றே." எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். "இறவா வகைதன் னுள் ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவாயுள்ளா னலலா தார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார்—துறவா தொழுகுந் துவந் துவங்க டெந்தோன் றனையே தொடர்ந்த வன்பான்—மறவா தெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்." எ-ம், அமுதசாரம். "மடம்படுமிப் பிறவி மாற்ற நினைவார்க்—குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற் - றடங்கத்—துறவா மனிதர்க் கெளித ன்றோ துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற." எ-ம், ஞானசூரி யன். "உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கழ்ந்திறை கழலிணை மருவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனி வர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே." எ-ம், நாலடி. "துன்பம் பலநா ளுழந்து மொருநாளை—யின்பமே காமுறுவ ரேழையா- ரின்ப—மிடைதெரிந் தின்னுமை நோக்கி மனையா—றடைவொ ழிந்தா ரான்ற மைந்தார்." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "உடம்பு

மனைவிமக வற்றுரோ ரேகே — ளடைந்த தனம் வீட்டிமை காணி - தொடர்ந்தவிவை—யென்னவெனுஞ் சொன்னினைவு போறு விறையருளான் — மன்னிய வனைப்பெறுமான் மா.” எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். “நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண் —மாடுகுலம் பொன்னுடன்பின் வாதனைகள்-கூடத்— தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதை யிப்போது—விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (கஎ)

ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.

> கற்றழீஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
> னிற்றழீஇ மெய்யுணர் வுந்தீ பற
> எய்ந்தோரு மில்லெனு ருந்தீ பற.

எ - து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத்தைக்கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனைவாழ்க்கையைத்தழுவி நின்றுகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்லையென்று சொல்லாகள் பெரியோர்கள். எ - று.

எனவே அங்கிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரிதென்றது எனக்கொள்க. அங்ஙனங் கடல்கடந்தவர் அப்பமூர்த்திகள். (கஅ)

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

> எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னியாமு
> னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீ பற
> நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க்கும் யமன் சடிதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன்; அவன் வந்து சரீரநீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சரீரத்தின்

கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினையுடையராவர். அவரே தமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ - று.

இ-ம். சித்தாந்தகரணம். "எல்லோர்க்குங் காலன் றுற வீவ ணீந்தபிற்கேள்—பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலுடலை - யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுன லோ—ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத்திரத்திற்செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினுய்ந் தெய்தலே யுர்தி பற
வேலையா சானையுற் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருமெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினது அசுத்தமும் அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அநித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய்யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனது நிரதிசயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந்தச்சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலேசெய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம்பெற்ற அருமையும், பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் வாக்கியத்தினாலும் கண்டும், கேட்டும், அறிந்துளோர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அசாசாரியனை நீங்கி ஞானசாரியனை அடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டு நெறியை விசாரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ-று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடையதென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்களின்பித்தம் புராதனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் காட்டுதும்.

தேகமிழிவுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக் காப்பு. "என்பினாற்கழி நிரைத்திறைச்சி மண்சுவரெறிந்திது நம் மில்லம்—புன்புலா னாறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பை யின் மூழ்கிடாதே—யன்பனாரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "உதிரநீ ரிறைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலக்குக் கைம்மேல்—வருவதோர் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயனுந் தே டிக் கழலிணை காண மாட்டா—வரியனாய் நின்ற வாரூ ரப் பனே யஞ்சி னேனே." எ-ம், திருவாசகம். "பொத்தை யூன்சு வர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித் தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படு வேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச் சோதி—யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண் டாமே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். பொற்கடத்துண் மலம்பொ ருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றி யெடா ரங்கையினு லவனிதனின்—மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவரு ப்பற் றிருக்கின்றார். எ-ம், "அடுத்தவை யூத்தை யாக்கு முடம் பைநல் லறிவாற் றோலை—விடுத்துளே வேறு வேறா நரம்பினோ டிறைச்சி யென்பாற்—றொடுத்தவிம் மாலை தன்னைத் தூய்தி ன்மை நோக்கித் துன்ப—மெடுத்தவிக் காமபாச மெறிகிலா ரெ ன்னே யென்னே." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தேகம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவான ந்தமாலை. "இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வருமவைதா னேதக்கேண் மானே - பொருவரிய—குன்மமதிசா ரம்வெப்புக் கொடுஞ்சூலை—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்." அன்றியும், "மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பகரற்—பக் கிபறிப் போரசுரர் பற்பலவுக் - தொக்கிலுறல்—சோகமகுவை

யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல வுள்ளுறுநோ யாம்." அன்றியும். "சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழைதடித்து வானிலிடி - தீதிற்—கௌரியொரு பாகன் கருணையிலொலாகும்—பௌதிகமீ தென்றே பகர்." அன்றியும், "கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி—லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க-ணரைதிரை தான்—மைவிரவஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனனம்—தெய்விக மீதென்றே தெளி." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "அன்னைதன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிறப்புழிப் பெரிது துன்பமே—தன்னைய ரறவுரை தரிக்கத் தாதையோர்—சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன்பமே." அன்றியும், "காலையு மலத்திறுற் கடிது துன்பமே—சாலவும் பசியுறற் றளர்வ ருச்சியின்—மாலையிற் காமமு மலியவாடுவர்—வேலைகடொறுமிடர் விளையும் விஞ்சியே." எ-ம், தத்துவாமிர்தம். "பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழ்கட—லணைதரு மணலினு மனந்தகோடியா—வினைதரும் பிறவியி லிடரலாதொரு — கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

தேகமகித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவா. "நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்—பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும் போவார்—கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டுபோவா—ரெந்நாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே—யந்தணாரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே." எ-ம். தேவாரம். "நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்—சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "பரிந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருங்கண்டழு தெழவுயி ருடலைப்—பிரிந்து போமிது நிச்சய மறிந்தாற் பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருந்த டங்

கணி பங்கனை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருட் சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றடை யின்னே." எ-ம், கந்தரனுபூதி. "கூகாவென வென் கிளை கூடியழப்—போகாவகை மெய்ப் பொருள் பேசியவா—நாகா சலவே லவநா லுகவித்—தியாகா சுரலோக சிகாமணியே." எ-ம். கந்தரலங்காரம். "கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாம லேற்றங்கொண் டாடுவீர்காள்—போர்கொண்ட காலனு மைக் கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்—தார்கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு—மார்கொண்டு போவரை யோகெடு வீர்நும் மறிவின்மையே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தாற்—றினைப்போ தளவுநில் லாதுகண்டாய் சிவன் பாத நினை—நினைப்போரை மேவு நினையாரை நீங்கிந்நெறியினின்று—லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "மின்னி னிலையிலிம்—மன்னுயி ராக்கைக—ளென்னு மிடத்திறை—யுன்னு மினீரே." ஞானவாசிட்டம். "நிதியுமர சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவது நிற்கி னன்றோ—விதியில் வருங் காலனுவிவை யெல்லாஞ் சிலநாளில் வீந்து போகு—முதிரமொடு தசையுடைத் தாயுடை வதியல் பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்த—வதிகசரா மரணமுறுந் தரமறியா ரிவ்வுடலி னழகென் கொல்லோ." எ-ம், நாலடியார். "புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்க வறவினை - யின்னினியே—நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்று னெனப்படுத லால்." எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனு யழிவ தாயுந்—தருணனு யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவதாயு—முருவமே யழிவே யானு லுள்ளபோ தேபாருய்ய." எ-ம், தத்துவராயர். "கொட்டாவி கொண்டவர் விட்டா ருயிரென்று கூடநின்று—நட்டார்கள் சுட்டு நடக்கும் வகையிது கண்டு கண்டு—மொட்டா தென்

னெஞ்ச மொருகாலி தென்னென் றுணர வும்பர்க்—கெட்டா தவனென்னை யாளுடை யானருளில் லவர்க்கே." எ-ம். ஒழிவி லொடுக்கம். தேடப் படும் பொருளைச் சிக்கென வாகப்பு தைத் துக்—கோடிக்கொரு நிமிடங் கொள்ளுகினுங் - கூடாத—வா ளுளை வீண்கழிக்கு மானுடரைப் போன்மயக்கம்—பூணுர்பொய் கண்டு துறப்போர்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வீடு சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுகமாயிருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொரு ளக்காலத்து மூளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா மின்பத் தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டோ—திருவுலா வகன்றகல்வி சிறந்தசான் றோர்க டாமே." எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அத்தன்மைய வீடடைதற்கு இத்தேகமின்றியமையாதென் பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அழியு மாக்கைகொ டேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு— மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநர கக்குழி வெய் யரே." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "எய்தற் கரிய யாக்கைதனக் கெய் திற் றென்று லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கள்பல செய்து துயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெறவெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்—பெய்தற் குரிய பால்கமரிற் பெய்வ தொக்கு மென்பரால்." எ-ம், நாலடியார். "அரும்பெ றல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்—பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்ற தன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு." எ-ம், சித்தாந்தகரணம். "மந்திரவாட் பெற்றுப் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந் தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடற்—கொண்டு முத்திசெல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் கா ளாங் கணக்கு." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

இச்சரீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக்கானதென்—றக்காலே யுன்ன வருள்பெற லாமே." எ-ம், அறிவானந்த சித்தியார். "தேரிற் சதுரயுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண்—டோரிலேஞ் ஞூற்றின யன்மாண் டிகாந்தமு முற்றுத்தென்பாற்—சேருநுகத் துளையில்வட பாற்கழி செலலெளிது—சாரும் பிறப்பொழிந் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். "அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ்சராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயிரத்தா—லுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத் துதித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." எ-ம், அனந்தபோதம். "சனித்திடுஞ் சராச ரத்தின் றன்மிகவரிய தொன்றே—மனித்தரா யறிவுண்டாகை மற்றதி னரியதொன்று—மனித்தமி றன்னை யாயு மறிவதி னரிய தையா—வினித்தமா மின்பங் காண்டா ரியாரினு மரிய ரன்றே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "எறியுங் கடலி னுகத் துளையி லியாமைக் கழுத்துப்புகுவதுபோற் — பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலவிம் மோகமமையுஞ் செய்தொழிலாற்—செறில தென்னே யிவற்றாலே தினங்களெல்லாஞ் சென்றிடுமால்." எ - ம், திருக்கடைக்காப்பு. "நீநாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாநாளும் வாழ்நாளுஞ் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே—பூநாளுந்தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப—நாநாளு நவின்றேத்தப் பெறலாமோ நல்வினையே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அநாசாரியனை நீக்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சித்தாந்த தீபிகை. "வேதிய ராதி நான்காம் வெவ்வேறு மனுவோ மத்தாற்—சாதிதான் சொல்லி னிற்க தடசஞ்மா வாதி னுஞ்சேன்—

கோதிலா ஞான மின்றேற் குருவலன் பாச பந்தஞ்—சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில ளுகி லன்றே." எ-ம், மெய்ம் மொழி. "ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூத்தவர் போனடித்து மூடமா மனிதரெல்லாந்—தீர்த்திடார் தங்குற் றத்தைச் சிலர்குற்றந் தீர்க்கும் வண்ணம்—பேர்த்தடி யிடமாட் டாதான் பிறர்க்கூன்று கோலா மாங்கே." எ-ம், அமு தசாரம். "துயிற்புணர்ப்பாற் கர்ப்பந் தொடுகடனீ ராமை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி-மூயற்கோ—டெருத்திற் பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுங்—குருத்துவமு நேரா கக் கொள்." எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டு விட் டாய்ந்து மதுவுண் டகிரம்பிக்—களிவந் திருந்த கருத்திங் குருநின் கவலையொன்றும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து விய ன்குரு மேவிநின்று—தெளிவந் துணைக்கண் டிடுமௗ வுங்குருத் தேடிடுமே." எ-ம், அருட்பிரகாசம். "மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றிவின் கண்ணொரு மெல்லியலைப்—பொய்ம்மணஞ் செய தோன் பதியன் றவட்கெனல் போலுமிறை—செம்மைநெறி யறி விப்பான் குருவன்றித் தேர்ந்து தம்மி—னம்மய நீர்க்கறி யார் குரு வோபிறர்க் காய்ந்திடினே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க..

ஞானுசாரியனையடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. "பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச்—செறிந்திடா வாறுபோலத் தேகமுந் தேகிதானும்—பிறிந்திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பினுங்கேள்—செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் றேசிகன்றன்." எ-ம், மெய்ஞ்ஞானவிளக் கம். "கரையறு பிறவிவெங் கடலு ளேவிழுந்—தயர்வுறு துயரு ழுந் தவரை யோவெனு—விரைவொடு வினைகெட நோக்கி வேத க்—கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு." எ-ம், உண்மை நிலயம். "சிறுபுலைக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப்பேர் கொண்டிடு—சிறுமூடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிரு

த்த லாலே—பெறுமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய் வாரால்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (உ0)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவமே குருவடிவமாய் வந்து அநுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

மாய்க்கு நோய்க் கன்றே மருந்திரு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீ பற
தேசிக ஞய்ச்சிவ முந்தீ பற.

எ - து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினோர் இந்நோய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஔஷதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத்தின்கண்ணே நாவிழுதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமாயின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பதுபோலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதேசிக்கு முறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங்காலங்களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரமசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பாயுடைய அதிதீவிரபக்குவமுடையோனுக்கு வந்தவுடனே அநுக்கிரகம் செய்து பிறவிச் செருக்கை அழிக்கும் எ - று.

அவரவர்வருணத்திற்கு ஏற்கச்சீஷரைச் சோதித்தலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "பண்ணிடுக தீக்கையினைப் பக்குவம் பார்த்தா திரண்டு—ளெண்ணு மும்மூன் றுறின் மூன் றின்." அன்றியும், "சூத்திர ராதியர்க்குச் சொன்ன முறை யாலாண்டு—பார்த்தே யநுக்கிரகம் பண்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். "தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந்திடவே சிறியோரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலராம் பெரியோரை யீனமாந் தொழிற்கே யிசைத்து மடித்தும்வைது மிவ்வாறு செயவுங்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோகமின்றி—மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின் வாக்கியபால னஞ்செய்யு மதிமானு மாயே." அன்றியும். "ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானுமசத்தியமில் லாவுரையுமாசாரந் தவமுந்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித லுறனும்—போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப் புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்திமேலு — மோதலுறுங் குணங் குற்றஞ் சோதித் தோர் வருடமுறுங் குணத்தி னளவாகத் தீக்கைசெய்வ ருயர்ந்தோர்." ௬-ம், அருட்பிரகாசம். "குருபரனுக் கவனெஞ்சகம் போலனு கூலத்தனுய்க்—கரசர ஞாதியனேவல்செய் தேதினங் கட்கிமைபோ—லூரிய மனைமுதல்யாவையுங் காத்துண்மை யாவொருதற்—பரமிவ னேயெனக் காண்பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே." அன்றியும், "தேசிகன் பாற்பற் பலதீக்குணங்கள் செறியினுநம்—பாசப் பிராந்திக்கிஃவதோற்றியவிறை பாலிலையென், றுசறுபத்தியி னோர்ந்தெவ் விதத்து மவனருளைத்—தேசங் குலவ வளர்ப்போன் சற்சீடன் றெரிந்திடினே." அன்றியும், "பூரணமாய சிவனெம் பிறவியைப் போக்குதற்கித்—தாரணி மேற்குருவாய்வந் திடிலவன் றன்னெதிர்யர்—மோரனு வென்னப்பொய் தானுமென் னுகுமென் றுண்மைகளக்—காரண னேடுரைப் பானேசற் சீடன் கருதிடிலே." அன்றியும், "விடையேறி யீசன் வரின்மூ டருமவன் வேண்டியதைப்—படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமெனப் பாவனைமுற்—றுடையார்க டத்த முடலாவி யீக்திறை யுண்மை பெறத்—தடையா துளதிங் குளதேல பக்குவர் தாமவரே."

எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்பு றவா சையினுழல்வார்க் கிவ்வாறேதின் மீளாத நிரயகில் வீழ்த்த தாகுந்—தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்துபுந்தி தெளிந்த வுணைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே." அன்றியும், "சகப்பேர் பெறுமிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தியதா—மகப்பா வனையி விச்சகத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி—லுகப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதேசிக்க வொண்ணுதோர்—மிகப்பா விகளாஞ் சீசீயென் றிகழ்வா ரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற் றூற் காண்க.

அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் பண்ணுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூரடிகள் புராணம். "வந்துநான் வறுமையுற்றேன் மாற்றெனை திலம்பா டென்று—சிந்தையா குலமுற்றுன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வா—ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மையாலே—யந்தநா ளிந்நா ளாக வடிமைகொண் டருள வெண்ணி." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "அதிபக்குவத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்யும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - வதுவென்னுப்—பேறே யனந்த பிரகாரந் தந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து—குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே." எ-ம், "சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க." எ-ம், திருவாய்மொழி. "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே—துயரின்மலியு மனிதர் பிறவியிற் றோன்றிக் கண்காண வந்து—துய

ரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்—றுயரமில்சீர்க் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமி லேனே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவமும் ஒத்திருக்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

> ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் நூறன் னனுபவ
> மூன்றுமொத் தாந்துணி வுந்தீ பற
> முத்தி நெறியதென் றுந்தீ பற.

எ - து. அமைவுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்மைநூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், ஆகிய இம் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மையாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டு நெறி. எ - று.

இ-ம். ஞானவாசிட்டம். "ஆசான் மொழியா னூற்பொருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகுந்—தேசார் குருநூன் மாணாக்கன் சிறந்த விம்மூ வருங்கூடிற்—பாசா தீதப் பதமெய்துமபன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட—மேசா வுணர்வைத் தரும் பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்." எ-ம், ஞானசூரியன். "ஒன்றேடொன் றெவ்வா வறிவுக ணிணிந்தும் பொருடனி னியல்புவே றுகா—வொன்றவப் பொருளி னியல்பினை லறியு மறிவன்றே வுண்மையா மறிவஃ—தின்றியப் பொருளையுளதென வுளதை யிலதென வுணர்வினை யொழித்து—மூன்றிகழ் குருவோ டளவைதன் றேர்ச்சி மூன்றினு லறிவது மார்க்கம்." எ-ம், வரும். (உஉ)

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருதி நானுவழிகற்பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்குமென்பதற்கு மேல் உத்தரம் கூறுகின்றார்.

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்றானு முந்தீ பற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீ பற.

எ - து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பலவிதமாக வேதம் கூறுகிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்மத்தள வில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனாகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்களை அங்ஙனங் கூறி ஞானகாண்டங்களினெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுத லின் உள்ளபடி தேர்வார்க்கு மார்க்காந்தரங்களெல்லாம் அபே தமாதலிற் சுருதிநெறி யொன்றே. எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள— தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென் றுரை மாந்தர்கள்—குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." அன்றியும், "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு—மத்த னொரு வனு மென்ப தறிந்தில—ரத்த னொருவனு மென்ப தறிந்திடின்-முத்தி விளைக்கு முதல்வனு மாமே." அன்றியும், "முதலொன்று யானை முதுகுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கை கான்—மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே." எ-ம், திருவாசகம். "சமயவாதிக டத்த மதங்களே—யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்." அன்றியும், "இரு முச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை—நீர்கசை தரவரு நெடுங் கண் மான்கணந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு-மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன." எ-ம், அஞ்ஞவதைப் பரணி. "தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிகளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொருநீராந் தன்மைபோலப்—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்." அன்றியும், "அழியாத வீடென்னும் பழைய வூர் கண் டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு—வழியாகுஞ் சமயங் கள் கொண்டுதம்மின் வழக்குப்பே சுஞ்சழக்குமாழ்க வன்றே."

எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—ளொன்றோடொன் றொவ்வா துரைத்தாலு-மென்று—மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு—மரு தனையே நோக்க வரும்." எ-ம், அமுதசாரம். "உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை-மரத்தி—னவயவத்தி லொவ்வொரான் றறிந்தார் மரமா—வவயவத்தைக் கொண்ட வாறும்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ௩)

கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதாயிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள்செல்லும் வழியென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்சரத் துந்தீ பற
போயினோர் மீளாரென் றுந்தீ பற.

எ - து. அவரவர் காம பக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞானாலே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சமார்க்கமும் அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமாயிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளாதவர். எ - று. (உச)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்
பொருளுணர் வூடிறு முந்தீ பற
பொன்றாத தோன்றேயென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப் படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின்கண்ணே கெடும். அச்சமயாசாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்

றிய மெய்யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ - று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி—யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்துநோக்கி—யவாதேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொலலி யிரண்டாட்டா தொழிந் தீசன் றிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே." எ-ம், பிரமோத்தரகாண்டம். "எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ராலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை—யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே—கொள்ளாதகைய வறிவிலரே பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்." எ-ம், திருவாய்மொழி. "குலந்தாங்கு சாதிக ணாலி லுங் கீழிழிந் தெத்தனை—நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளர்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாதிசமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். "எந்தக் குலனுமென் னெந்தக் கயியாமென்—னெந்தச் சமயத் தெவராமென் - நிலைதத்—துறவிதருஞ் சொலலே தூய்தாவ தலலாற்—பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற." எ-ம், அனுபூதிநிலயம். "அறுவகைச் சமயத் துறையுமெய் பொருளு மறுபத்து நாலுநற் கலையு—மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞரா மவர்களே யெனினும்—குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற்—பறையர்மற் றவரே பறையரே யெனினு மருளுடை யவர்பரம் பரரே." எ-ம், தத்துவசரிதை. "செக்கலில் புனைவார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடி

ப்பார்—நந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்மு டம் பொறுப்பார்—மூந்துகாய் கிழங்கோ டிலையயின் றிடுவா மோனமென் பார்கத றிடுவா—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடு மோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ." எ-ம், போதரத்நாகரம். "சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் சீவரந் தாநுநற் கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூனு நக் கங்களைத் துறந்தும்—படியுநற் சருகும் வாயுவு மயின்றும் பாறொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையதற் றுழலு மினைய ருட் சொருபன் மெய்யருட் பெறுதவர்க் கியல்பே." எ-ம், உண் மைநிலயம். "குலநல முடையோ ரெவரவ ருயர்ந்தோர் குலவ யத் தவர்க்கதின் றேனு—நலமுளோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா நவினெறி வழாரெவ ரவரே—யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினு மென் றொருதம தண்மையை யுணர்ந்திட்—டிலகுதத் துவஞா னிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர்கண்ஞா னிகட்கே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (உரு)

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத் தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சம யிகளைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றொடொன் றொவ்வா மதங்களொன் றொன்றிற்
பொன்றுவ தில்லையே யுந்தீ பற
பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீ பற.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்க ளெல்லாம் ஒன்றினொன்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாதுசத்தியநெறியென்றும் மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ - று. (உசு)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செ யிக்கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங்கட் கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டுந்தீ பற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீ பற.

எ - து. இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி அடைந்ததென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இதுதோல்வி அடைந்ததென்றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒருபரனது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஓர்மதத்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடாது. எ - று.

இ-ம். உண்மைநிலயம். "இறைவிதன் முலைப்பா லயின்ற சீகாழிக் கிறைவனு மிறைவனைப் பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில் சூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும்—புறநிலைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந்து தெய்வி கத்தெனி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவா தத்தில் வெல்பவரே." எனவரும், மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க. (உஎ)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வென்றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீ பற
ஓதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தீ பற.

எ - து. முன்னைநாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில்வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னைநாள் இச்சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி

வலியினாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததுர்ப்பல மொழிந்து மததுர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கலைகளும் ஓதியுணர்ந்த பெரியோர். எ - று. (உஅ)

மததுர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற்பொருந்து மாற்றாறும் கூறுகின்றார்.

ஆறுளு மோரா றவாதித மென்கைநீ
தாறும் விளங்கலா னுந்தீ பற
அளவி, லளவைகொ டுந்தீ பற.

எ - து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதிதார்த்தம் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படுமென்று கூறுதலே கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்: அது இன்றி எண்ணிறந்த வேது திட்டாந்தங்களோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்கலின், யாது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ - று.

அளவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைகளென்றுமாம். (உகூ)

சகலமுந் தேறினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா தரத்தலி னுந்தீ பற
அபல மியாதென்ப துந்தீ பற.

எ - து. எச்சமயத்தின்கணின்றுள யாவரும் வேதாகமமாகிய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக்கற்றுணர்ந்தோரேயாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது! எ - று. (௩0)

எல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றாடென் றுந்தீ பற
நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீ பற.

எ - து. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனம் நீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது! எ - று. (௩௧)

ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அத னாலவருந் தாழ்வொன்றும் இலலையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் இரண்டாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

உயர்ந்த நெறியீதென் றொன்றைவிட் டொன்றை
யியைந்திடு வோனுமுண் டுந்தீ பற
வேத மடையானென் றுந்தீ பற.

எ - து. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத் தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன்றுகையால், தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வுதோன்றிய நெறியை அடையாநிற்பன். அதனால் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்புநின்றுள மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான். மேற்சங்கை: யாவனொருவன் யாதொருமதத்தின்கண் நின்றாயினும் அதனைநீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தானாயின் அவனே பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனே பதிதன் அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவானது வாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசராற் கூறப்பட்டுள்ள புராணங்களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனாரது வாக்கியமும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெதனாலெனில் மேலுத்தரம்: மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்துவமும் உண்டென்று

வேதபுராணவாக்கியங்களும் அச்சமயபுராதனவாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறியவாக்கியங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏதெனில் ஒருசமயத்திலிருக்கின்றோன் அச்சமயமே உயர்ச்சியென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனதினிச்சயார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினுன் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறியமுத்தியை அடையாது முன்புநின்ற சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்புநின்றுள சமயம் தாழ்வென்றும் பின்பு செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம்பிறந்து சென்றானேயாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றுள சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்தநெறி ஈதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை அடைந்து ஒருதாழ்வு அடைகுதலிலன். எ - று. (௯௨)

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீ பற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோனுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத்தினுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர்க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னோர் சர்வசங்கற்பமும் ஒருங்கே இறந்துடையராதலின். எ - று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனுவல். "உலகுய ரியவென் றோதிரு மூன்று—ளைந்தையு நீங்கி யிந்தஞ் னெறியூ—டேற்றோர் பவமற் றோரிஃ தொரீஇப்—பிறிதொரு நெறிசார் பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி—

யறுவித சமயத் தவரும் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல்லோர் நல்லுரை—காட்டிப் புவிப்பா ரூட்டிய வதனு—னின்றவோர் நிலைநீத் தொன்றையின் டடைந்தோன்—றன்னெஞ் சிடையே தான்முத னின்ற—வந்நிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ் சாது—குறுகின்மா ஞதி குறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரபத் திடையஃ தன்றிச்—சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந் துகொ டேகி—னந்நெறிக் குளபே றவனுமெய் துதலான்—மூவிரு சமய முடிவையு முணர்ந்திட்—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண்—டச்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடை நீத் திடிலெவன் பழியே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே." எ-ம், திருமந்திரம். "ஆறு சமயமுங் கண்டிலர் கண்டில—ராறுசம யப்பொருளு மவனலன்—றேறுமின் றேறித் தெளிமின் றெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனைபுகலாமே." அன்றியும், "சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந்—தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவமல்ல நந்திதாள் சார்ந்துய்மி னீரே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "யாவரு மெவையுந் தானு யவரவர் சமயந் தோறுந்—தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி—யாவிசேருயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே." எ-ம், அஞ்ஞவதைப் பரணி. "தமர்பிற ரற்றூர் சமயமு மற்றூர் சகவியல் பற்றூர் தமையொழி பற்று—ரமர்விட மற்று ரறமற மற்று ரறிவயர் வற்று ரவரடி யாரே." எ-ம், தத்துவராயர். "இலனென் றினிச் சென் றிரக்கின்றி லேனிங் கியாவரையுங்—குலனென்று கோத்திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறுகிலே—னலம்வந்து மற்றை யறுசமயத்தினு மாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ ஞரெம்மை யேயின்று சார்ந்தனரே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "தவமகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி—யவமயக் கத்தா னீனுள் விலங்

குபோ லவலத் தாழ்வார்—பலமுறு மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரழ போகம்—கவர்வறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீங்கி நிற் பாய்." எ-ம், ஞானசித்தி. "தீர்த்த மர்ச்சனை யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் றிதிசெப்பு—மார்த்த சாதியே தத்துட னளவைநூ லிலதரு மிகுதர்க்கம், பார்த்திடார்மிகு குருபர னருளினுற் பரம்பர மதுகாண்பா—ரோர்த்திடாதவ ரவையவை பொருளென வுழலுவ ருலகெல்லாம்." எ-ம். சிவஞானசித்தி. "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவ தொன் றில்லை—சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமிலை சித்தமலமில்லை—கோலமிலை புலனில்லை கரணமில்லை குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை—பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினோ டாடலினை பயின்றிடினும் பயில்வர்." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்ப—கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி — யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைக—டட்டும் பெரு முரசந் தான்." அன்றியும், "காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்—பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி - நாமகுண——சாதி கரும மெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றுக்—கேது சமயமெனலாம்." எ-ம், திருவாசகம். "புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்." எ-ம், சித்தாந்தகரணம், "ஓங்கிவருநீர்க் கதிமீ தளைச்சுறைக—டேங்கி நதிசேர் திறமைபோன் - றுங்குப்—பருவத்துக் கேற்றநெறி பற்றியவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தியுறும்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௩௩)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடத்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்க்கு ஆசௌசு இல்லையென்று மேற் கூறுகின்றார்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சலமறை யாதியொத் துந்தீ பற.

எ.- து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி சங்கற்பங்களோடு கூடி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பர்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஓடும் முதலிய கூடி இருத்தல் போன்று. எ-று. ஏவற்றொடு நின்றாலுமென்ற உம்மையால் நில்லாரென்பதே துணிவு.

இ-ம். அமுதசாரம். "அருந்தல் பொருந்த லவையொக்குமேனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திருந்து—மனத்தின்வே றோபதியு மைந்தனுமம் மாதின்—றனத்தின்வே றல்லவே தான்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "மனத்துமய லற்றனனே மனைவிதனைத் தழுவியவன்—றனக்குமக டனைத்தழுவித் தங்கினனே வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டோர்கண் மோகமிலை—வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையரே வினைவிளைப்பார்." எ-ம், அருட்பிரகாசம். "கடையேகிக் காமநுகர்வா ரொருகன்னி காக்குஞ் சுற்றத்—தடையால வருந்தி யுறலின்பி ராரத்தத் தாலெவற்றி—னிடைஞான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற் றின்றியெல்லா—முடையான் திருவடிக் கீழே மனம்வைத் துறங்குவரே." அன்றியும்; "ஈங்கழனீருக கவியினு மோரிடத் தின்மிகுத்த—வோங்கழற் கிர மிலையென்கை போலவ் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றிநன் கின்றினு மோரொரு நீடறிஞர்க்—காங்கவைசூழினுந் தாழ்விலென்றே துவராய்ந்தவரே." எ-ம், நீதிசாரம். "நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தாமரையிலையுஞ்—சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ்-சாற்றுங்கான்—மண்ணிற் றபனியமு மாஞானி கண்மனமு—மெண்ணிக்கொளாந்து மிவை." எ-ம்." வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ நிச்சயார்த்தம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சித்தாந்த மாகுமஃ துந்தீ பற.

உ0

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச் சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு: அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ - று. சித்தாந்தமென்றது முடிந்த பொருளெனக்கொள்க.

இ-ம். ஞானசூரியன். "அறைந்தவெச் சமயக்கலையினுமெடுத்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற்—சிறந்தநற் பொருளாய்ச் சிவனரி யயனுஞ் செப்பிய வருத்தமு மாகித்--துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடும் பொருளுமா மொன்றை—நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியெனக் காட்டு நீதிசன் மார்க்கத்தி னியல்பே." அன்றியும், "செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விடுவதின்றியே சகலசங் கற்பப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புலைமைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்க்—கையிலாமலக மென்னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—மெய்யதாம் வேத வேதனமல்லா தவற்றயல் வேதன மறியே." எ-ம், திருவள்ளுவர். "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." எ-ம், அவிரோத போதம். "எடுத்தவெம் மதமெந் நூல்கள் யாவையுந் தமதாவங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற்—படித்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்கிப்—பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதமை பெரியோர்க் கின்றே." எ-ம், அருட்பிரகாசம். "ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சில பல வுண்டுசொன்னு—மாராயின் முத்தியொன் றேயெனி னெங்கு மதைவிரும்பித்—தேராம லெம்மத மிம்மத மென்றென்றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழல்வதென் னீர்தெளிந் தோர்செய்யும் பண்பி தன்றே." எ-ம், மோகவதைப்பரணி. "கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபர வைக்கணொரு நீத்தமெனு மாபோல்—வேறுபல வானசம யங்கண்முடி விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே." எ-ம், அமுதசாரம்.

"இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பகர்க—வந்நெறி யெல்லா மறிந்தவறி - வெந்நெறியா—வெய்தலா மந்தநெறி யென் றறைந்த தேவேத—மெய்தலா வீட்டி னெறி." அன்றியும், "எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே—லெய்த வரிதா மியாவர்க்கு - மெய்தெளிந்தா—லெம்மார்க்கத் தோடு மிகலற் றிருக்கு மதே—சன்மார்க்க மாகுநெறி தான்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௩௫)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணிவும் இதுவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீ பற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீ பற.

எ - து. வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்களினது துணிவும் யாதென்னில் பரசிவ பந்தமென்னு மூவகைப் பொருளையும் உணர்த்துதல். சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங் கோட்பாட்டால் கூறுநிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்வேறு. எ - று. (௩௬)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உளராகலின், அதுபற்றி முதற்கட் பரமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள துந்தீ பற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீ பற.

எ - து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்குமம் சச்சிதானந்தம் என்று கூறும் இவைமுதலிய குணங்களைச் சொரூபவிலக்கணமாகவுடைய ஒரு பரம்பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்றும் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ - று.

இது அசுரவாதிகளை மறுத்தது. அது எங்ஙனமெனின், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்தாவையுடையது, தோன்றிநின் றழியுங்காரியமாதலின்: எங்ஙனம் கடம்போல். அஃதொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின்; அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணாகுதலாலும், இருவகையிச்சையும் அன்றியிலே அலியாயும் குரூபியாயும் தோன்றுதலினாலும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணைக்காரனாகிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும், அஃதன்றியும் உற்பிச்சத்தோற்றங்கள் மாதாபிதாக்கள் சையோகம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினாலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது.

அஃதொக்கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டாதலின் உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரணமெனின்; பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரையும் நராதிதேகங்களிலே தோன்றிய புழுமுதலியவைகளும் மரங்களில் தோன்றும் கிருமி கீடப் புல்லுருவி முதலானவைகளும் காளான்முதலியவையும் நிலத்திற் சலத்திற்றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது கூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் காரணமாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பூ

பூதராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினாலும், அது கூடாது.

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தீபசத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக்காரணம் அக்கினியேயானாற்போலத் தேககுணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின்; அப்படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஓர்காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவராலும் கண்டோமென்கை கேட்கப்படாமையினாலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொருவிளக்கை அக்கினிதோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை; அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்குமல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதசவுருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேறொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒருகர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். "ஒருவனோ டொருத்தி யொன் றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்—வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறுமாகி—மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௭)

சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்சித்தி முத்தி பரனு லடைதலாற்
றொல்சீ வருமுள ருந்தீ பற
சுதந்திர ரீனரென் றுந்தீ பற.

எ - து. அநேகசித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம்பொ ருளினது அருளினால் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின். அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமி லர். எ - று.

பல்சித்தியென்றதனால் மாயாவாதியை மறுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில், பரகாயப்பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக் கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற் குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக்கொள்க. உயிர்களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி வினையா டல் அநாதியாதலினெனக்கொள்க. அநேகமென்றது ஏகாத்தும வாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினெனக் கொள்க. சுதந்திரரீனரென்றது பரதந்திர சுதந்திரரென்றதெ னக்கொள்க. அஃதன்று பரதந்திரரேயெனில், தாமே வினை செய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமேசெய்விக்குமெனில், பரத திற்கு அவிகாரியென்றும், பேரருளுடையோனென்றும், வேதா திகள் கூறுதல் அப்பிரமாணமாம். அன்று - சுதந்திரரேயெனில். முத்தியை அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதந் திரமோ பரதந்திரமோவெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்யு ளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்தமு டையராய் அநாதியாய் அனேக சீவர்கள் உளரென்று கூறினு ரெனக்கொள்க. (கூஅ)

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீ பற
தொன்மை யதுவுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாத லின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒருபந்தம் உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூறுகிற்பர். எ - று.

பந்தத்தை அநாதியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே உளதாதலின் எனக்கொள்க. (௩௯)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தி பற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீ பற.

எ - து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டாநி ற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தை யைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக் குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் நுண்ணிதாகையால் அத னது சுபாவம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுத லன்று சிவத்தினது திரோபாவசத்தியேயென்பாரும், ஆன்மா வினது குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே யென் பாரும் கன்மத்துள் தீவினையேயென்பாரும், பலவாயிருக்குமெ ன்பாரும், ஒன்றாய் அநாதிசித்தமாயிருக்குமென்பாருமாய், இப் படி அநேகவிதங்களாலே கூறுநிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்தி ற்கு இடங்கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானதி திரிவித பாசம் உண்டு. எ - று. (௪0)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்குமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லெனு முந்தீ பற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீ பற.

எ - து. வீட்டுநெறியாராயும் பலசமயிகளினது துணிவும் பரசிவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லை யென்றாலும் அத் திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை அவரவர் கருதிக்கொள்ளுங்கோட்பாடுகள் வெவ்வேறு. எ - று.

பலசமயிகளினது துணிவுந் திரிபதார்த்த விசாரணையேயெ ன்பது எங்ஙனமெனின், எல்லாநூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூற ப்பட்ட தருமாதிநால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள் விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்கமாதலின், பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப் பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினாலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரனாகை யினாலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமதசம்மதமெனக் கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வே றென்றது எங்ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க வேதாதிகள்கூறிய பொரு ள்களைத் தத்தங்கருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃ தாவது பிரமாதி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஒவ்வொரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம் பொருளுக்குப் பசுபாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென் றும், பேதாபேதமென்றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (சுக)

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்னா பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
லேவா தனைவரு மூந்தீ பற
ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீ பற.

எ - து. சீவபரங்களை ஏகமுமென்னாமல், துவிதமுமென்னா மல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால்,

இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்றுதல் கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்று கெட்டு ஒன்றுதல் வேண்டும்: கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும் போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னுது அத்துவிதமென்றதெனக்கொண்டு அப் பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமேயென்பாரும், அங்ஙனமன்று ஒன்றுகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோக்ஷம் சொல்லவேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதே கூடாது உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்றுமையின் துவிதமென்னுது அத்துவிதமெனுநின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச்சமயிகளும் கூறுவார். எ - று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினுரெனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினுலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டனுள் ஒருபக்ஷத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஓர்பக்ஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினுரில்லையெனக் கொள்க. (சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

> ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
> பின்னையுஞ் சாருமென் றுந்தீ பற
> பெத்த மகித்தம்வீ டுந்தீ பற.

எ - து. சிவபரங்கள் ஏகமென்னும் பக்ஷத்தில் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோக்ஷம் உண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர்.

சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சிவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனுகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னில், அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒரு முதலாக உண்டாதலினுல், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனுக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்ருல், அதற்கு முன்பே முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்துவுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திரலீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சிவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. ()

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பாரைப் பற்றி மேற் கூறுகின்ருர்.

ஆகு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தீ பற
எவ்வா றுளதாமென் றுந்தீ பற.

எ - து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்கள் மாயையில் உண்டாகாநிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்

ணில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞானுதி பந்தம் மித்தையன்று. எ - று.

அது எங்ஙனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோஷத்தால் தோன்றும் சுத்திகா ரசதாதி பிராந்தி ஞானம்: அப்பிராந்தி ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கடதர்ப்பணுதிகளிலே தோன்றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இவைபோலும் மாயையின்கணின்று தோன்றவேண்டும். அதனுல் மாயையினுல் சீவரும் சீவர்களால் மாயையும் என்று அன்னியோன்னியாச்சிரய தோஷம் வரும். அதனுல் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது கூடாது: ஆனுல் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும் கூடாது: பிரமம் ஏகமாதலால் விஷயதோஷமும், நிருமலமாதலால் கரணகர்த்திருதோஷமும், தோன்றுதலின்மையால், பிராந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லையாக, அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும் இல்லையாய் விடும். அதனுலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றறிந்தெனக்கொள்க. (கச)

இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஓரிரண் டேவிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேயின்று முந்தீ பற
சேர்தலென் சீவரீ டுந்தீ பற.

எ - து. சீவபரங்கள் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினது கருணையால் அநாதியே எல்லாவுயிர்களும் முத்தியே அடையாநிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழிற்பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்மாவிருக்கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவா

னேன்? அதுவும் செம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்த மும் ஆத்மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீங்கிப்போம், அஃ தின்மையால், வஸ்துவே நீக்குகின்றதெனின், வஸ்து ஆன ந்த சொரூப சர்வதிர்ப்தனாதலால், அவன் தனக்கு ஒருபயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் பயனைக்குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற பேரருளு டையோனாதலின், ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையேயெ னில், அங்ஙனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அசத்தனாதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவ னெனில், பேரருளுடையோனென்பது கூடாது. இதுவன்றி யும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்தியையடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஒவ்வொருவர் க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிளிபீடாதலி னாலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத் மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால், என்றாயினும் ஓர் காலையில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாநிற்கும். அப்படி ஓர்காலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெ னில், பதியும் பசுக்களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்தகாலத்தி ற்கு அளவின்மையால அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண் டும். ஒழியாமையால், இனியோர்காலத்தில் ஒழியுமெனபதற்குப் பிரமாணமேயில்லை. அலலது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணாரம்பத்திற்கு அவதி கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடையி னும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்வீகத்தினாலே பின்னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போலே

பசுக்களைப் பதி முத்தியடைவித்தல்செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிறதென்றாலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினால் உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறதென்றாலும், அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாகா நிற்கிறதென்றாலும், உற்பத்தியே காட்டாநிற்றலால், ஆத்மாக்கள் நித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் எண்ணிறந்த தென்னுமுறை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டாவென்பதொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது, அதற்கு அங்ஙனந் தானேயெனின், ஓரோராத்மா பண்ணியிருந்துள்ள சஞ்சிதகர்மங்களுக்கு அளவில்லையாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத்தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத் தொகை காணப்படாதென்பது கூடாது: வினையும் அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடையாளம் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பது கூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத்துவமென்னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பலமரம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமானது சத்துசித்து நித்திய விபுவென்னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓராத்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல்போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்கவேண்டும்; அது கூடாமையால் அசங்கியம் ஆத்துமலக்ஷணமென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகையுயிர்களுக்கும் சிருட்டிகாலத்தில் பதியினால் தனுகரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிறபொருள்

சிலகாலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சிலகாலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியாலளவுபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவுதோன்றுகிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்தியசமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்தியசமுசாரிகண் மாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சிவபரங்களைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (௬௫)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்தியமென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

> உதியா விருளை யுதித்தலை கூட்டிப்
> பதிபந்தஞ் செய்யுமே லுந்தீ பற
> பதிசததி யென்னுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதற் பிரதிபந்தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம் செய்யாநிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும்: அதனால், பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு

இருளும் செம்பிற் களிம்புபோல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிறிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடிய கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்பும் இன்மைபோலும்: நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல்கூடாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்பது கூடாது. அது நிற்க, ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்திகூடுமென்னில், அங்ஙனம் பிரதிபந்திப்பது யாது. மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில் அநாதியே அவைகூடியிருக்கவும் முத்தியெய்தாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்தில் ஜன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையோக மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது ஜன்னியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்டமெய்தாநிற்கும், அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று அவையிரண்டினுலும் சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்திவரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படுத்துமென்பது கூடாது.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினுலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் முத்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதிபந்தம் படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்மாவிற்கு விஷயமாதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப்பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அத

னுலும், மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமல த்தை நீக்குதல் கூடாது என்பதினுலும், சர்வசத்தியுமுடைய வஸ்துவுக்கு அசத்தனுகுதல் வாராநிற்கும். அதனுல் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக்கொள்க. (௬௬)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத் தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துவிதாத்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றூர்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை
சிந்தித் துரைக்கொணு துந்தீ பற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீ பற.

எ - து. பரசிவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூறுநிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக்கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சீவனுக்குப்பந்தமாய் விடுதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக்கொண்டாதலாலும், பரசிவபந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலுமெனக்கொள்க. (௬௭)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்தீ பற
தத்துவந் தேர்வதென் றுந்தீ பற.

எ - து. மிகுந்த அந்தகாரத்தின்கண் வழிகாணுது மிகவும் வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக்கொ

ண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள சீவன் கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தனதுண்மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ - று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்களிற்றுப்படியார். "ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்பும்—கேட்பான் புகி லளவில்லை கிளக்க வேண்டா—கோட்பாலனவும் வினையுங் குறுகாமை யெந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்கதக்கார்." அன்றியும், "ஏதுக்க ளாலு மெடுத்தமொழி யாலு மிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள் சோதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்—சாதுக்கண் மிக்கீ ரிறையே வந்து சார்மின்களே." எ-ம், திருமந்திரம். "உரையற்ற வொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்—கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ—திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளிவார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே." எ - ம், திருவாசகம். "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று—நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருனை யறியகிற்பாரே." அன்றியும், "நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க—சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க." எ-ம், தத்துவராயர். "ஆகியுமழிந்தும் போகு முற்பவத்—துன்பந் துடைத்திங் கின்பங் கொடுக்கத்—திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொரூபன்—பொற்பதஞ் சூடிச் சிற்பத வீடு—கையிற் கனியெனக் காணு ரையவோ—தர்க்க நெறியிற் சார்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல இல்லை யாருஞ் சொல்லு—மனனல இல்லை யாரு மனனுங்—கனவுஞ் ஞானக் காரியமாகு—மஞ்ஞா னத்தா லாகிய விருணெறி—மெய்ஞ்ஞா

னத்தை விளக்கு மாறென்—னிலதுள தேக மநேக மென்ப—தலதிலை தர்க்க மறைவ திலதெனி—லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப—மலடி மைந்த னெய்துத னிலையா—முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி—னௌ்ளறு முத்தி யென்செய வுள்ள—தன்னின் மாசு தானொழித் திடுத—லென்னினே நியமா சோமுன்னே—யுள்ள மாசோ வொழிப்ப தென்னின்—விள்ளா முன்னே யுள்ள தாகி—னிடையோர் காலத் தென்னின் முத்தி—யடைவோர் திறத்தி னடையும் பின்னு—மொழிவறு பரம்பொரு ளொன்றே யாகி—னிழவு பேற திலலை விழைய—வேறே யொருவ னுண் டெனின் வேறு—கூறின் முத்தியிற் கூடா னுகு—மிங்ஙன மான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சம யிகளே." அன் றியும், "பின்னு பின்னம தெனவே நின்று பிணங்கா நிற்பர்கள் பேச்சிற்கு—முன்னு நின்றிடு மனனுக் கும்மிவை யுடையா னென வரு முணர்விற்கு—முன்னு நின்றிடு சொருபா னந்தனை மொ ழிவா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்னு லறிகில ரவனு ரரு ளடி சூடா தவர்மதி கேடாயே." எ-ம், பிரமகீதை, வேதமாகம புராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க—ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்றொடொன் றுெவ்வாதாகு—மீதெலா மொக்கப் பண்ண லாவதன் றிதைய துக்க—மாதலாலனைத் தும் விட்டிங் கனைத்து மாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்." அன்றியும், "சம்புவி னருளா லன்றி மாறுனுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த—வும்பனை யுணரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முளவாஞ்—செம் பொரு டன்னை யருளினு லொழியத் தெரிவினுற் றெரிகு வராக—நம்புமா னுடவர் கையினு னுற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "பேதமுறு புந்தியேமாயை யாகும் பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போத்தல் வேண்டும்—போத முறும் பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொருநதியின் கரைதோன்று பொருந்தத் தோன்றி—லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா மிம் மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்—சேதமுறக் கொல் வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவுற்று லதனியல்பு தெரியு

மன்றே." எ-ம், அஞ்ஞவதைப்பரணி. "ஒன்றென்று நின்றசில பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே—யன்றென்று நின்றதனை யாமென்று சொல்லியுட னடகிட்டு விட்ட சில பேய்." எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "பந்தமும் வீடுமாய பதபதா ர்த்தங்க ளல்லா—னந்தமு மாதியில்லா னளப்பில ஞதலாலே—யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்னதாகி—வந்திடா னென்றுஞ்சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே." எ-ம், நெஞ்சுவிடுதூது. "பண்ணின் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து—நண்ண வரியதொரு நாடுடை யான்." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "இந்திரசா லங்காட்டு மஞ்சனக்கண் ணேடிருந்து—மூந்தவுல கங்காண மூளுவதாஞ் - சிந்தனையுஞ்—சிற்றறிவு நீக்கியருட் சேராது பாதிகொடு—தற்பரத்தைத் தேடுமது தான்." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்—கணக்காந் தற்போதத்தைக் காட்டி - யுணர்த்துகினு—நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலா—மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்." எ-ம், மற்றும், வருவனவற்ருற் காண்க. (சஅ)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனேலய சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனேலய
சாதகஞ் செய்வனு லுந்தீ பற
தற்பரந் தோன்றுமா றுந்தீ பற.

எ - து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற் பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனேலயசாதகம் செய்ய வேண்டும். எ - று.

இதன்கருத்துப் பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிசனத்தின் மனேலயமும், ஒருதலையாகவேண்டப்படுமென்பதாயிற்று.

மனோலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "மனமாயை மாயை மாயை மயக்க—மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை—பினைமாய வேண்டா பிதற்ற வும் வேண்டா—தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டாகும்—விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக் கோர்—திருத்தகுநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம—லரு த்தியுட னிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனாமால்." எ-ம், ஞான வாசிட்டம். "சனன கருமங் களின் வித்தாய்த் தருவை யசைக் குங் காற்றேபோற்—றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மித னைத் தீர்வதுவே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வான ந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரே." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர வியாம—லொருங்கு நெஞ்சங் கருவியாந் தன்னையு ணர வொருங் காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானை விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானை யுறுது பிறப்பென் றுணர்கவே." எ-ம், மோகவதைப்பரணி. "வீயு மோகினை வேரறுமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகனுன்—மாயு மோவுயர் மாயை யாரு மனத்தி னூரு மிருக்கவே." எ-ம், ஒழிவி லொடுக்கம். "குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தன்றிப்—படியும் விசும்பும் பரப்பி-யிடையாடு—மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத—சாத்திரங்கற் றூர்வீடுற் றூர்." எ-ம், மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மனோலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கரு த்தைவிட் டருத்தியோ—டுள்ள மொன்றி யுள்குவா ருளத்துளா னுகந்தவூர்—துள்ளிவாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வா— யள்ளனுரை யாரல்வாரு மந்தணூரு ரென்பதே." எ-ம், தேவா ரம். "வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்பவே—வெள்ளத்

தைச்சடை வைத்த விகிர்தனூர்—கள்ளத் தைக்கழி யம்மன மொன்றிநின்—றுள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட துள்ளமே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்றுங் கொடுமழு வாட்படைக் குழகனே யென்றும்—வண்டலம் பும்மலர்க் கொன்றைய னென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு தேன் விதி யாலே—பண்டைநம் பலமன முங்களைக் தொன்றுய்ப் பசுபதி பதிவினை விப்பல நாளுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதம் வந்துலவுங் கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமை யோர்களு நான்மறையு—நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்திற் சென்று மீளவொட்டாத்—திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச்செவ் வேமனத்தை—யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கின்ற வொண்சுடரே." எ-ம், அருணகிரிநாதர். "அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழ வேண்டுங் கொடியவைவர்—பராக்கற வேண்டு மனமும் பதைப்பற வேண்டு மென்று—விராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே."எ-ம், தத்துவராயர். "இசையா னலனெனை யாளுடை யானிங் கியங்களுட—னசையாத நெஞ்சங்கொண் டன்பா னினைந் தழியும் முடம்பின்—னசையான தின்றி நலஞ்செய்வ ராயினற் றுடலையின்—மிசையார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வ[illegible]ரம் போற்ச ரித்துத்—திரியுமச் சித்தந் தன்னைத் திரித்துச்சுனியத்தே நின்றுன்—மருவினேர் பிறித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்—பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவரன்றே." எ-ம். பகவற்கீதை. "வேண்டல் வேண்டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே—மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலக் குறுன்மற் றத்தா—லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்—பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனலாப் பொருளுந் தோன்றும்." எ-ம், பிரமகீதை. "பரம்பி

ஞனிந்தி யங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி—யிருத்த லாலறி வுண்கிலன் புறம்புள விரதமே காண்கின்றான்—றிருப்பி ஞானநாட் டத்திறை லப்பொரு டெரியவே பெறுந்தீர—னொரு த்த னேயவி நாசியா கியவொளி யாயவ னொளிர்கின்றான்." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "பொறியிற் புறத்து மனஞ் செல்லிற் புலனே தோன்றி யிடமகத்திற்—செறியிற் கரணம் பரானந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற—வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகுமுலகந் தோன்றுமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரி ன்பஞ் சார்குவனென்றும்." எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். "அன் றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாம—னின்றபடி யேநிற்க முன்னி ற்குஞ் - சென்று—கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு—மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "ஓயாம லைம்புலன் சேர்வாயி லொழி யெறிந்தங்—காயா மன த்தை யலைவறுத்து - மாயாதே—பண்டை யறிவொழிந்து பண் டையறி வாய்ப் பரத்தை—மொண்டழிந்திப் போவதுமுத் தி." எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மலோலயத்திற்றோன்றிய திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்ப தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்து வர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." எ-ம், தேவாரம். "பொன் னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண் பிறை யாயிறை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத—லென்னுள் ளத்துள தெந்தை பிரானிரே." எ-ம், திருவாசகம். "என்புள் ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்—துன்பங் களை ந்து துவந்துவங்க ளேய்மைசெய்து—முன்புள் ளவற்றை முழுத ழிய வுள்புகுந்த—வன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண் டன்றே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "உற்பவந் துடை த்த னிற்பிடித் தல்லது—பிறிதொரு நெறியு மில்லை." எ-ம், தத்

துவராயர். "இதையா லயத்தி விருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—பதையா திருப்பதென் பாவிநெஞ் சேபர ஞரருளாற்—சிதையா தொழியிற் சிலுகாய் விளையுமிச் சில்சமயக்—கதையான் மனக் கணக் கால்விடு மோவிக் கடும் பிறப்பே." எ-ம், பிரமகீதை. "இந்த யாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி—லந்த மானு டன் மெய்யதா யபேதமா யிசிர்த்—தொந்த மாம்பர மடைந்தி டுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "வெய்யோன் வரவரவே மெய்ந்நிழலுந் தம்முளே—பைய வொடுக்கும் பகுதிபோ-லைய—னருள்வந் தணுகவே யாணவமாம் போத—மருளுங் கெடும் போய் மறிந்து." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மனோலயத்தாற் பரத்தையுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத்தை யுமுணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகின்றார்.

> உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை
> யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீ பற
> உள்ளங்கை நெல்லியீ துந்தீ பற.

எ - து. தானன்றிப் பிறிதொருபொருளும் இன்மையால அனைத்துமான ஒருபரம்பொருளை யாவரொருவர் உணர்ந்தார் அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெ ல்லிக்கனிபோல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந் தோர். எ - று.

இ-ம். திருவாசகம். "பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந் திடு மாகாதே—பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தா காதே—யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே—யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே—செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே—சேலன கண்க ளவன்றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே—யிந்திர ஞால விடர்ப் பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே—யென்னுடை நாயக னாகிய வீச

னெதிர்ப்படு மாயிடிலே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "மங்கை பங்க கங்கைநா யகநின்—றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்—மாயைப் படலங் கீறித்தூய—ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபி—னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலு—மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே—னின்னிலை யனைத்திலுங் கண்டே னென்னே—நின்னைக் காணா மாந்தர்—தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோரே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "மனிதரு மற்று முற்று மாயப்பிறவி பிறந்த—தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்த பிரானைக்—கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை—முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினாரே." எ-ம், பிரமகீதை. "எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிறுதியு மிதன்கணே யாகி—யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த—வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்தவா மந்த—மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விளங்கலால் வேறிலா மையினால்." அன்றியும், "ஈசனை யறிந்த வந்த விடத்திலே யென்று மெல்லாப்—பாசமு நசித்த றாலும் பணியறப் பவத்தின் றீர்வுங்—காசறு மகில மாய கங்குலின் கழிவுந் தானே—யாசறு மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௫0)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மைமேற் கூறுகின்றார்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனுயிர்ப்
பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தீ பற
பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. பந்தநீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்டை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீக்கவேண்டலின் தேகேந்திரியாந்தக்கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்றொன்று

கக் கவேர்ந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனுயிர் வேறுபாடு முன்புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ - று. (ருக)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை இத்தேகமே நானென்று கூறுநிற்கும் மாணுக்கனைநோக்கித் தேகம் நீயல்லை யென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஓயு மரணுந்த காலத் தருத்துவெந்
தீயட லானுமிங் குந்தீ பற
தேகநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ - து. இவைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் சொல்லுதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்குவேறாக ஓராத்மாவைக் காணுதபடியினாலும்,தேகமேயானென்னில்,அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனுக்கு அவை வேறாயிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தலினாலும் மரணகாலத்தில் அக்கினி மிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினாலும், தேகம் நீயல்லை வேறே. எ - று. அடலானுமென்றவும்மையால் மற்றையமறுதலையும் வருவிக்கப்பட்டதெனக்கொள்க. (ருஉ)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

உணவின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மண நுக ராதானு முந்தீ பற
வாயுவு நீயல்லை யுந்தீ பற.

எ - து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது குளிர்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கினபோது கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினாலே பிராணவாயுவே யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இராநின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியையுணராமையினாலும் பிராணவாயுவும் நீயல்லை. எ - று. (ருங)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமை யானும்வே
றொன்றுணர்ந் தோதலா னுந்தீ பற
உணர்விந் தியங்களன் றுந்தீ பற.

எ - து. கந்தாதியைக் கிராணாதி உணராநிற்கின்றன அவை அடங்கின நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துரு வரினும் அறியாமற்கிடத்தலால் ஞானேந்திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவைகளுக்கு வேறாய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல உனக்கு விஷயகரணமல்லது அவைகள் நீயல்லே. எ - று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமையால் துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினார். அஃது எங்ஙனமெனில, துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதை மற்றைய நான்குகொள்கையினின்று சத்தாதியை உணராநிற்கின்றதென்னில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐம்புலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன்மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்க. (ருச)

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஏனென வூமற்கு மியானென தென்றபி
மான மிருத்தலா னுந்தீ பற
வாக்குநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ - து. இந்திரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறாநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக்

கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறுமையால் வாக்கிந்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரண மல்லது நீயல்லை. எ - று. (௫௫)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
னேங்குள னென்மன முந்தீ பற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தீ பற.

எ - து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத் தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானெ ன்னில்; அது கூடாது. ஒருபொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிட த்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும், அபிமா னித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதேயானென் னில், ஒருபொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப் பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞான கரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாத லின், அஃதேயானென்னில்,நெஞ்சு நினைவெழாவிடத்து அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால், அஃது உனது உச்சாகரண மல்லது நீயல்லை. எ - று. (௫௬)

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தாமென் றுந்தீ பற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தீ பற.

எ - து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவேயா னென்னில்; அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல்

அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லை: இவையெல்லாம் யானலனுகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ - று. ()

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனோ டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வுந்தீ பற
மற்றைய கூறொணு தூந்தீ பற.

எ - து. அழிவின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பரமுத்தியில் பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கும் மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் கூடாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில். உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலும் உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்தத்திலே அஞ்ஞானத்தினுல் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவில் அணுபரிமாணமாயும், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கும் உண்மை மகத்பரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதெனக் கொள்க. (௫௮)

மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனைகளை நீங்கவேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.

இந்தடை வாணின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கநீக் குந்தீ பற
பழவா தனையெலா முந்தீ பற.

எ - து. ஞானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்ஞானுதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னோடு பழகிப்போந்த சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்தி யுபாயமே யறிதல் வேண்டும்—சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வாய்." எ-ம், பிரமகீதை. "சதுர்மறை யொழிந்த வாதனை பொலாத தர்க்கவா தனையுலகத்தின்--மதமுற வொழுகும் வாதனை தாரமக்கள் சுற்றத்தின் வாதனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந்தியமனம் புத்திரற் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித்தைவா தனையு முடிவில்போ கத்தில்வா தனையும்." அன்றியும், "ஏறுடை யானைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும்வே தத்திற்—கூறிடுஞான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் தூளபுண் ட்ரத்தை—மாறுடனிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா றுடற்கு—வேறடும் பரமாத் துவித ஞானத்தை விலக்குறும் விரோதி விண்ணவரே." அன்றியும், "ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோ னதின்மிகவுந் தாற்பரிய ஞகி முன்ன—மோதும்வா தனைகளொலா மிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானி யாவான்--வேதவே தாந்தங்க ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞான மான—நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமே நாமௌனத் திருப்பதலா ஞகத் தீரே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "மறுகுவா தனைக டீர்ந்த மௌனத்தை யொழிய வேறோ—ருறுகதி நல்ல தில்லை யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்டதாந் தொல்லை ஞாலத்—தறுதியா முண்மை கண்டோர் சிலர்நின்றோ ரவத்தின் மாய்வோர்." எ-ம், சிதம்பரபுராணம். "அன்றியுரைக் கருமணந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றி ஞலுந்—தன்றரிது பரகதியைச் சைமினிசொல் வேதாந்தச் சொற்க டேர்ந்து—நன்றிதரு பொருட் டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றவெளி தாதலினுன் மூதுணர்வா லிதற்கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்." எ-ம், சிவஞான தீபம். "சாத்திரம் புத்தகம் பூசை சமயமதத் தருக்கந் தந்திரமந் திரயோகந் தவவிரதஞ் சீல—மேத்தரிய பாவனையெண் சித்தி

களே முதலா மெப்பயனு முத்திவிலக் கெனவொருசொல் லத னூற்—றீர்த்தவன் மெய்த் தேசிகனு மவனருளா லகலாச் சித்த மல மறுத்துலகிற் றீமை நன்மை செயினும்—வாய்த்தகதி ரவன் செயல்போ லிசைந்திசையா தொழுகும் வண்மையரே மெய்ஞ் ஞான வுண்மைநிலை யினரே." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "பூசனை யும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திரமும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு - நேச—மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாணு மதி." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "கிரியை யிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா—திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச்—சற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்—கூற்றுறனுங் காலனுமாங் காண்." அன்றியும், "சுகாதீதம் வேண்டித் தொழில்செய்வோ மென்று—னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச்—சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்—கோத்திரங்காண் மாயக் குழாம்." எ-ம், வள்ளல் வாக்கு. "வார்த்தையா லர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத தாற்—சாத்திரத்தாற் றந்திரத்தாற் றர்க்கத்தா - லூத்தையுட—லுற்பவமு மோயாதிங் குன்றுணை மாணவக—தற்பரமுங் கிட்டாது தான்." எ-ம், வரும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணுக்கனுக்குச் சமாதி கூடுதற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஒட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்
விட்டனை யேலினி யுந்தீ பற
மேவொண் சுகாசனத் துந்தீ பற.

எ - து. முத்திவிலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சகல வாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின், மேற்சமாதி கூடுகைக்கு அனுகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசனத்தைப் பொருந்துக. எ - று.

இ-ம். பகவற்கீதை. "தலையுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளராதே யிருக்கு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக்கி

னுனிமே லேனிறுத்தி—யலேயுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னேவிட் டகல—வுலேயு மனமுள் ளடங்கவெனே யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்." எ-ம், பிரமகீதை. "தக்கஞானத்தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய—துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலே கழுத்துடம் பிவைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத் தூளனம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களே யெல்லாம் விடயமே லெழாவகை மீட்டு." எ-ம், அமுதசாரம். "செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற வெவ்வா தனத்தே யிருந்தெவர்க்கும் - கைவந்தால்—வாத முதலேயு நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬0)

மேல் இச்செய்யுள் தொடங்கி உண்மைநிஷ்டை கூறுகின்றுர்.

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தன்னே
நீங்கா தகத்திருத் துந்தீ பற
நினேவு மெழாமலென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்களேக் கவராநிற்கும் மனத்தினே அவற்றினே விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்விஷய வாசனேகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ - று.

இ-ம். தேவாரம். "பொறிப்பு லன்களேப் போக்கறுத் துள்ளத்தை—நெறிப்படுத்து நினேந்தவர் சிந்தையு—ளறிப்பு றும்மமுதாயவ னேகம்பங்—குறிப்பி னுற்சென்று கூடித் தொழுதுமே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "புலனேந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி—நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து வீய வசுரரைச் செற்முன்—பலமுந்து சீரிற் படிமினே வாதே."எ-ம், பகவற்கீதை."வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனே—நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே-நீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாவணம்--பாங்

யொதது வேயயில் வாயரோ." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "மன மணிபேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்று—கன முற விவேக நீராற் கழுவினுற் சித்தி காட்டும்—வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற் கண்டு—சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய்." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "இந் திய மோரொன் றுவிட் டிடின் மற்றை யொன்று சாரு—மூந் திய மனம ழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி—னைந்தலை களிறு ளொன்றை யரிந்திடின் மற்றொன் றுலஞ்—சிந்திடு மிடற ரிந்தாற் றீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்—போதங் கழித்துநாள் போக் காதே - போதச்—சிறையா நிறைவகலச் சின்மயனே யத்தே—சிறையா நிறைவாகி நில்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுக)

பதைத்தெழா துள்ளம் புதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்திபற
மாயு மனப்பேயென் றுந்தீ பற.

எ - து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்கக்கடவாய். அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப் பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்குமுன் விவேகத்தால் உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பொழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றுமற் பண்ணிக்கொள்க—நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலை யினி னிறுத்திக் கொண்டாற் — பெற்றன மென்று பேணிப் பின்னைப்பே ராமற் காக்கு—நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல் லார் யாரே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "எந்த வெந்த வாதனைக ளிதயத் தெழுந்த வவையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிக்கி னதுவே மாயைக் கழிவாகு—முந்து போக மோகமென மொழியு மிருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவமற மாற்றி விகற்ப மற

வாழ்வாய்." அன்றியும், "எங்கே யெங்கே மனமோடி யிளையோ ரென்ன வீழ்ந்தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி னடை வித்தான்—சங்கே தமதா லிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை—வெங்கே தமறத் தளைத்தெல்லா விசாரத் தாலும் வீடணைந்தான்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬உ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற.

எ-து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொருகாலத்து அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அதன்கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசித்தம் பண்ணிக் கொள். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்—திண்ணிய ராகப் பெறின்." அன்றியும், "துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி—யின்பம் பயக்கும் வினை." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "ஆராத சித்த மானதோர் காலத் தடங்கு மாறுற்—பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச்சார் வான வெல்லாஞ்—சேராமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்வான்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "வருந்தி முயன்று மனந்த ன்னை மாற்றி யில்லை யுண்டென்று—திருந்த பதத்தி லிருந்தி டுவா யிடர்தீர் நெஞ்ச மிடரின்றிப்—பொருந்தல் வேண்டு மனம் வென்முற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகும்—இருந்த வினிதென் றனைவெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளும்." எ-ம், நாலடி நானூறு. "ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்—தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கா—னீக்கி நிறூஉ முரவோரே நல்லொழுக்கத்—காக்குந் திருவத் தவர்." எ-ம், அருட்

பிரகாசம். "கடைதரு தீப்புகை கால்வருத் தங்கொடு கைநெகி ழ்ந்து—விடினவிந் தாக்க வொணுத்துய ரெய்தலின் வெம்பொ றிவாய்ப்—படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படராத்-- தடைசெயல் வேண்டும் படர்ந்தா லெவர்பின் றடுப்பவரே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சங)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடு
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீ பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீ பற.

எ - து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன் னுடைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவும்பகலும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொ ருளே தோன்றும். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்றிச்— செறியறிவா யெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாத பிரானெ ன்று பேணுங்—குறியறி யாதவர் கோனறி யாரே." அன்றியும், "பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை—யெங்குமாய் நின் றுடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலினுங் காணுத கூத் தனை—யிங்கெ னிடமாக யான் கண்டவாறே." எ-ம், பட்டண த்துப்பிள்ளையார்பாடல். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற் றுச் செய்கையற்று—நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்ம லமாய்த்—தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற— வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்த மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக் கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகை நிற்கு மதுவே யாகு—முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங்காணே." எ-ம், திருவுந்தி

யார். "இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீ பற—விரைய விரையநின் றுந்தீ பற." எ-ம், சிவஞான சித்தியார். "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறி யாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானுய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின் றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னுயே." எ-ம், திருவம்மானை. "உற்ற மறப்பு நினைப்பற்றேன் காணம்மானை—யோவாத சுத்த த்தே யொத்தேன்கா ணம்மானை." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்—தராசுநிலை போலே சமாதிவரின் ஞான—விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்." எ-ம், மோகவதைப்பரணி "ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—தூங்கி னர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "நீங்குத லில்லா வறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுவுந்—தூங்கு வது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "ஒழித்தே யுள்ள முணர்வுடைய வொழியா வொருவன் வருமள வும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங்கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திற மினோ." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௬௪)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்து விதவீடென் றுந்தீ பற.

எ - து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்றோன்றிய பரத்து டன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப்படும். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட் டத்—தறியா வறிவி லுகந்தேக சித்த—நெறியாம் பரானந்தி

நீடருடோன்றிச்—செறியாச் செறிவைச் சிவமெனலாமே." அன்றியும், நித்தம் பரஞே யிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலை ந்து தத்துவர் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தர் தொடரா வவைகி னேந்— தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே." எ-ம், கந்த ரலங்காரம். "போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்—வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மஞேலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக வாசொல்லொ ணுதிந்த வானந்தமே." எ-ம், கந்தரனுபூதி. "ஆஞே வமுதே யயில்வே லரசே—ஞானு கரனே நவிலத் தகு மோ—யாஞு கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தாஞய் நிலைநின் றதுதற் பரமே." அன்றியும், "வாஞே புனல்பார் கனன்மா ருத மோ—ஞாஞே தயமோ நவிஞன் மறையோ—யாஞே மனமோ வெனையாண்ட விடந்—தாஞே பொரு ளாவது சண்முகனே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "நன்ருய் ஞானங் கடந்து போய் நல் லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்ருய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா ழுலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து—சென்ருங் கின்பத் துன் பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்ரு—லன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே." எ-ம், பகவற்கீதை. "யாதொன் றிந் தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச் சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யா தொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்புண் டென்ஞா கள்——யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின் ருேர்." எ-ம், பிரமகீதை. "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி ஞலிறையை யெய்துற்—றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற்ப ரம தாகிமுடி வுற்ருன்." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "ஞேயஞா னஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறுமுத்தி யன் றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா விய ல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "முடிவுகண வஞ்ஞான மில்லாகி யெய்துவா

மும்மை யாகு—மடர்தருஞா திருஞானஞேயமெழுந் தொடுக்கு மிட மதுவே யாகுந்—திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ் சித்தம் புத்தி—படர்மனம் போய்த் தாவாவுள் ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ரூபம்." எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற் பெறு மதீதம் வந்து தோன்றமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனு ளுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பரமாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே." எ-ம், சிவநெறிப்பிரகாசம். "ஞானமு டன் ஞேயஞா திருவென்று மூன்றுநாடாமற் றுனதுவாய் நண் ணியிட றுனே—யூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்ற துநின் மலதுரியா தீதமெண வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத் தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக ளெல்லா—மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையா வாறே." எ-ம், திருவம்மானை. "சத்திய மானது சத்தே காண ம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங் கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே." எ-ம், நெஞ்சொடு மகிழ்தல். "நீரொடுதண் ணொலிவிண்டு நீரான வாறேபோ— லூரொடுபே ரில்லாஞெ டொன்றிநுய் நெஞ்சமே." எ-ம், சிவா னந்தமாலை. "மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய் மொழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத்— தனியாகித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியா னிது சத்தியம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானுவித மாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடு

நீடருடோன்றிச்—செறியாச் செறிவைச் சிவமெனலாமே." அன்றியும், நித்தம் பரனோ டியிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலை ந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வலைவி னைந்— தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே." எ-ம், கந்த ரலங்காரம். "போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்— வாக்கும் வடிவு முடிவு மில்லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக வாசொல்லொ ணாதிந்த வானந்தமே." எ-ம், கந்தரனுபூதி. "ஆனா வமுதே யயில்வே லரசே—ஞானா கரனே நவிலத் தகு மோ—யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே." அன்றியும், "வானோ புனல்பார் கனன்மா ருத மோ—ஞானோ தயமோ நவினான் மறையோ—யானோ மனமோ வெனையாண்ட விடந்—தானோ பொரு ளாவது சண்முகனே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "நன்றாய் ஞானங் கடந்து போய் நல் லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா ழுலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து—சென்றாங் கின்பத் துன் பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றா—லன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே." எ-ம், பகவற்கீதை. "யாதொன் றிந் தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச் சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யா தொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்புண் டென்னார் கள்——யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின் றோர்." எ-ம், பிரமகீதை. "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி னாலிறையை யெய்துற்— றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற்ப ரம தாகிமுடி வுற்றான்." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "ஞேயஞா னஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறுமுத்தி யன் றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா விய ல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "முடிவுகண வஞ்ஞான மில்லாநீ டியிசதுவா

மும்மை யாகு—மடர்தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுக்கு மிட மதுவே யாகுந்—திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ் சித்தம் புத்தி—படர்மனம் போய்த் தாவாவுள் ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ரூபம்." எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற் பெறு மதீதம் வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனு ளுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பரமாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே." எ-ம், சிவநெறிப்பிரகாசம். "ஞானமு டன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்றுநாடாமற் றானதுவாய் நண் ணியிட றானே—யூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்ற துநின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத் தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக ளெல்லா—மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையா வாறே." எ-ம், திருவம்மானை. "சத்திய மானது சத்தே காண ம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங் கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே." எ-ம், நெஞ்சொடு மகிழ்தல். "நீரொடுதண் ணுவிவிண்டு நீரான வாறேபோ— லூரொடுபே ரில்லாதே னொன்றினாய் நெஞ்சமே." எ-ம், சிவா னந்தமாலை. "மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய் மொழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத்— தனியாகித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியா னிது சத்தியம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானாவித மாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடு

த்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைக ளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ - று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. "நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்தி ரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு - மேலாய—சிற்போத வுண் மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்--றற்போத நட்டமெழத் தான்." எ-ம், வீராகமம். "வேதவாகமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியை யாதி—மேதகு பாதநான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—தீதின்மா ணவக மற்றுஞ் செப்பிய வினைத்து மூன்றற்—போதநீ முக நாதன் புந்திசெய் தமைத்த வாமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வரு வன வற்றுற்காண்க. (௯௬)

நானற்ற போதத்தே நானென முத்தியை
நானெனங் ஙனஞ்சொல்வ துந்தீ பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீ பற.

எ - து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய பரசுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறு வது எங்ஙனம் அந்நிலை வேதாதீதமாதலின். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "முகத்துக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா—ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மக ட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென் றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே." எ-ம், தேவாரம். "மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா—னொப்புடைய னல்லனொருவனல்ல னோரூ னல்லனோ ருவமனில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவ னருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ் வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக் கத னுண்மை யதுவிதுவென்—றொன்று மொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்பரமா

யாது மின்றித் தேய்ந்தற்று—நன்று நீதென் றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே." எ-ம், பிரமகீதை. "ஒழிவிலாப் பரம யோகிய ரநுபவ முள்ளவா றுரைத்திட வெணக்கோர்—வழி பெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனால் விஞ்சையாஞ் சிலையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு—மொழியெலாம் வந்து மூகபா வத்தே முடியுமங் கிலமதே முடிவு." எ-ம், நித்தியானந்தசரிதம். 'மோகித்த காமத் தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந் தண்ணீர்—தாகித்த தாகத் தையுந் தாகித்தோ னறிவ தல்லா—வேகத்த பொருள தாகி யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போகத்தாற் புகல லாமோ." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத்தைச்—சொல்லுவா யென்றலென் சொல்லுகேன் - புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ." எ-ம், திருவம்மானை. "உண்டெதேக் கிட்டெங்கு மொன்றுனே னம்மானை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லைகா ணம்மானை." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதிருங்கழன்றுற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மையிலை - முத்தி—யநிர்வசன மின்ப மதீதமெனி லாங்கே—பிணமிடுதல் கன்மம் பிளாய்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (கூஎ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ - து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோன்றாது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினோர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றாது; அச்சிவத்தையன்றி வேறொருபொருளும் இன்மையால். எ - று.

இ-ம். பிரமகீதை. "தன்னின் வேறிலா மையிற்பர முத்தியைத் தனதுபுத் தியினாலே—யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா

பாசரு பங்களி லறிகின்றான்—முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசை யிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும மியல்பேயாம்." எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "அகம் புற மெனவிரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகந்தனி லிர ண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மை யார்போல ஞானந்—திகழ்ந்தகம் புறமெ னுத செம்மையோர் நன்மை யோரே." எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார். "பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக—மித் தனையும் மிறுமென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோன்—றத்தன்சொ லொன்றி லெனைமாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மய லுல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே." எ-ம், சிவானந்த மாலை. "நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை—யுன் செயலற் றேறுதியிட் வுற்றுக்கே - ளென்சுவடங்—கொன்றுமற வொன்றாகி யொத்துடனுன் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தி யிலு நில்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவ மேயெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழா மல் அடக்குதலே உண்மைநிஷ்டை. எ - று. ஆங்கதுமென்ற வும்மையால் நானுவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. "பற்றிவிழுப் பாயகலும் பார்க்கி லிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேறாகு மொன்றுமெனின்— முற்றும் - பிறியாப் பொருள் பிறியும் பேசுமுறைக் கெட்டாக்— குறியாக் குறியாங் குறி." அன்றியும், "கண்ட வறிவு கடமே யெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்

டுணரின் - மத்திமமே யந்த வருப் பொன்றும் காணாத—துத்த மமா மென்றே யுணர்." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படு த்துந் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து - நின்றாற்போ னீசிவ மாய் நில்லென்று நீக்கமறுத்—தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்." அன்றியும், "குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத்— திரும்பி யதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ - னீசிவமாய் நில் லென்று நீங்கியதுவா நினைந்து—மாய்வையது வன்றோ மலம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (சுகூ)

பாவனா தீதநினை வின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற
பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீ பற.

எ - து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதெ ன்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ - று.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். "பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பய னிலை கரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுள பாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணா தென்று பாவிப்ப னெ ன்னி னீயென்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "குறங்கு குத்திக் கொ ண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை—மறந்த ழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா னந்தத்தை—யுன்னி லொழித்துவிடா தோ." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுணர்த்தருந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தீ பற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தீ பற.

எ - து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கினவிடத்துத் தோன்று நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ - று.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். "வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே." எ-ம், மோகவதைப்பரணி. "யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே." எ - ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினாரெனக்கொள்க. (எக)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவிதபாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனை நீதம் பதியா விடத்தேதக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீ பற.

எ - து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙன் தோன்றிய நினைவு அநேகபாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஓரேக பாவனையைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றுதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ - று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண் டிங் கறிவின்றி—வினையொன்று மறியாதே வெறுவி யனுய்க் கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டா னைக்—களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா—ரையனேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனை யினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்." எ-ம், வரும். மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள் ளுவர். "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்—சார்தரா சார்தரு நோய்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "நீங்கின ரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—ருங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித்—தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கை சூழ்ந்தே." எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். "பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனிற்—பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பர மாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி." அன்றியும், "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லைவினைப் பற்று." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ௨)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமெய் பானுமெய் பானுமா
யோர்சோதி யேகின்ற துந்தீ பற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தீ பற.

எ - து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒருசோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "தானே கடன்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்—தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்—தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே." அன்றியும், "எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவசத்தி—யெங்குஞ் சிதம்பரமெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந்—தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டே." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவை யாளோர் பாகமா—வொட்டிசைந்த தன்றியு முச்சி யாளொருத்தியாக்—கொட்டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலா—யெட்டிசைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே." அன்றியும், "அரிய காட்சிய ராய்த்தமதங்கைசே — ரெரிய ரேறுகந் தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராரறி வாரவர் பெற்றியே." எ-ம், தேவாரம். "அருந்தவர்க டொழுதேத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய—பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே." அன்றியும், "மாலாகி நான்முகனாய் மாபூத மாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோ கம்மாய்ப் பூதங்க ளாய்ப் புரா ணன்றானேயாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பானு யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "ஊனுயுயி ரானுயு டலானுயுல கானுய்—வானுய்நில னுய்கட

லானும்மலை யானும்—தேனுர்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டுறையு—ளானுயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." அன்றியும், "கார்க்குன்ற மழை யாய்ப்பொழி வானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூறிப்—பார்க்கின்ற வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பகலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை—யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவினைக் காண்கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்ற கடலை மலை தன்னை யாரூரானை மறக்கலு மாமே." எ-ம், திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றா—னுலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.' அன்றியும், வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு மெய்மையும் பொய்மையு மாயினார்க்குச்—சோதியு மாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்பமுமா யின்பமாயி னார்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயினார்க் குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயினருக்—காதியு மந்தமு மாயினருக் காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே." எ-ம், பொன்வண்ணத் தந்தாதி. "அலையார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம் விண்கா—லொலையா வுயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினோ—தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ரரக்கனென்னே—கலையா னொருவிரற் றுங்ககில் லாவிட்ட காரணமே." எ-ம், திருப்புகழ். "அதல விதலமுத லந்தத் தலங்களென வவனி யெனவமர ரண்டத் தகண்டமென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டு வென வங்கிபானு—அமுத கதிரென வந்தத்து மந்திரமென வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென வனுவி லனுவெனநிறைந்திட்டு நின்றதொர்ப ரப்பிரகாசம்." எ-ம், திருவாய்மொழி. "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட் டுயின்ற நாராயணனேயுன்—னாகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே." அன்றியும், "துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுலகங்களுமா—யின்பமில்வெந்நர காகியினிய நல்வான்

பிரகாசம். "கடைதரு தீப்புகை கால்வருத் தங்கொடு கைநெகி ழ்ந்து—விடினவிந் தாக்க வொணுத்துய ரெய்தலின் வெம்பொ றிவாய்ப்—படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பிணைப்படராத்-- தடைசெயல் வேண்டும் படர்ந்தா லெவர்பின் றடுப்பவரே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௩)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடீ
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீ பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீ பற.

எ - து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்னுடைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி. இரவும்பகலும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொருளே தோன்றும். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்றிச்— செறியறிவா யெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாத பிரானென் றுபேணுங்—குறியறி யாதவர் கோனறி யாரே." அன்றியும், "பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை—யெங்குமாய் நின்றுடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலினுங் காணுத கூத்தனை—யிங்கெ ளிடமாக யான் கண்டவாறே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற் றுச் செய்கையற்று—நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்ம லமாய்த்—தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற— வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்த மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக் கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகை நிற்கு மதுவே யாகு—முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங்காணே." எ-ம், திருவுந்தி

யார். "இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீ பற—விரைய விரையநின் றுந்தீ பற." எ-ம், சிவஞான சித்தியார். "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறி யாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின் றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே." எ-ம், திருவம்மானை. "உற்ற மறப்பு நினைப்பற்றேன் காணம்மானை—யோவாத சித்த த்தே யொத்தேன்கா ணம்மானை." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்—தராசுநிலை போலே சமாதிவரின் ஞான— விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்." எ-ம், மோகவதைப்பரணி "ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—தூங்கி னார்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "நீங்குத லில்லா வறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுவுந்—தூங்கு வது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய வொழியா வொருவன் வருமள வும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங்கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திற மினோ." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுச)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்து விதவீடென் றுந்தீ பற.

எ - து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்றோன்றிய பரத்து டன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப்படும். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட் டத்—தறியா வறிவி லுகந்தேக சித்த—நெறியாம் பரானந்தி

நீடருடோன்றிச்—செறியாச் செறிவைச் சிவமெனலாமே.'' அன்றியும், நித்தம் பரனோ டியிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலை ந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வவைநி னைந்— தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.'' எ-ம், கந்த ரலங்காரம். "போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்— வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக வாசொல்லொ ணாதிந்த வானந்தமே.'' எ-ம், கந்தரனுபூதி. "ஆனா வமுதே யயில்வே லரசே—ஞானா கரனே நவிலத் தகு மோ—யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.'' அன்றியும், "வானோ புனல்பார் கனன்மா ருத மோ—ஞானோ தயமோ நவிஞான் மறையோ—யானோ மனமோ வெனையாண்ட விடந்—தானோ பொரு ளாவது சண்முகனே.'' எ-ம், திருவாய்மொழி. "நன்றாய் ஞானங் கடந்து போய் நல் லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பா ழுலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து—சென்றாங் கின்பத் துன் பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றா—லன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே.'' எ-ம், பகவற்கீதை. "யாதொன் றிந் தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச் சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யா தொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்புண் டென்னார் கள்——யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின் றோர்.'' எ-ம், பிரமகீதை. "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமுட றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய்தற்— றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற்ப ரம தாகிமுடி வுற்றான்.'' எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "ஞேயஞா னஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறுமுத்தி யன் றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா விய ல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்.'' எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டியிசதுவா

மும்மை யாகு—மடர்தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்கு மிட மதுவே யாகுந்—திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ் சித்தம் புத்தி—படர்மனம் போய்த் தாவாவுள்ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ரூபம்." எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனு ளுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பரமாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே." எ-ம், சிவநெறிப்பிரகாசம். "ஞானமுடன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்றுநாடாமற் றானதுவாய் நண்ணியிட றனே—யூனமிலா வுண்மைனக்கு மேலான முத்தி யுற்றதுகின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத்தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக ளெல்லா—மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையா வாறே." எ-ம், திருவம்மானை. "சத்திய மானது சத்தே காணம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங்கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே." எ-ம், நெஞ்சொடு மகிழ்தல். "நீரொடுதண் ணுவிண்டு நீரான வாறேபோ—லூரொடுபே ரில்லாஞே டொன்றிஞய் நெஞ்சமே." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத்—தனியாகித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியானிது சத்தியம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

எம்மதத் தோரெவ் வகைகிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானாவிதமாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடு

த்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைச ளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ - று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. "நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்தி ரிடி—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு - மேலாய—சிற்போத வுண் மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்--றற்போத நட்டமெழத் தான்." எ-ம், வீராகமம். "வேதவாகமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியை யாதி—மேதகு பாதநான்கு மிகுபத முத்தி நான்கும்—தீதின்மா ணவக மற்றுஞ் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதநீ முக நாதன் புந்திசெய் தமைத்த வாமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வரு வனவற்றுற்காண்க. (௯௬)

நானற்ற போதத்தே நானென முத்தியை
நானென்ற னஞ்சொல்வ துந்தீ பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீ பற.

எ - து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய பரசுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறு வது எங்ஙனம் அந்நிலை வேதாதீதமாதலின். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "முகத்துக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா—ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மக ட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென் றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே." எ-ம், தேவாரம். "மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா—னொப்புடைய னல்ல னொருவனல்ல னோரூர னல்லனோ ருவமனில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவ னருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ் வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக் கத னுண்ணர்மை யதுவிதுவென்—றொன் றுமொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்பரமா

யாது மின்றித் தேய்ந்தற்று—நன்று நீதென் றறிவரிதாய் நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே." எ-ம், பிரமகீதை. "ஒழிவிலாப் பரமயோகிய ரநுபவ முள்ளவா றுரைத்திட வெணக்கோர்—வழிபெறே னெடுமான் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திடமாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனுல் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு—மொழியெலாம் வந்து மூகபாவகத்தே முடியுமந் நிலமதே முடிவு." எ-ம், நித்தியானந்தசரிதம். 'மோகித்த காமத் தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுந் தண்ணீர்—தாகித்த தாகத் தையுந் தாகித்தோ னறிவ தல்லா—வேகத்த பொருளைநாயி யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போகத்தாற் புகல லாமோ." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத்தைச்—சொல்லுவா யென்றுலென் சொல்லுகேன் - புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் செய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ." எ-ம், திருவம்மானை. "உண்டுதேக் கிட்டெங்கு மொன்றுனே னம்மானை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லைகா ணம்மானை." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதிருங்கழன்றுற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மையிலை - முத்தி—யநிர்வசன மின்ப மதீதமெனி லாங்கே—பிணமிடுதல் கன்மம் பிளாய்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௯௭)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ - து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோன்றுது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினோர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றுது; அச்சிவத்தையன்றி வேறொருபொருளும் இன்மையால். எ - று.

இ-ம். பிரமகீதை. "தன்னின் வேறிலா மையிற்பர முத்தியைத் தனதுபுத் தியினுலே—யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா

பாசரு பங்களி லறிகின்ருன்—முன்ன மெப்படி மூடமாந் தசை யிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்." எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "அகம் புற மெனவிரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகந்தனி விர ண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மை யார்போல ஞானந்—திகழ்ந்தகம் புறமெ ஞத செம்மையோர் நன்மை யோரே." எ-ம், அறிவானந்தசித்தியார். "பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக—மித் தனையும் மிறுமென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோன்—றத்தன்சொ லொன்றி லெனைமாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மய துல கெல்லா மிறந்ததென் செப்புவதே." எ-ம், சிவானந்த மாலை. "நின்செயலற் றெப்போது நம்முடனே நிற்குநிலை—யுன் செயலற் றேறுதியிட் வுற்றுக்கே - ளென்சவடங்—கொன்றுமற வொன்ருகி யொத்துடனுன் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தி யிலு நில்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. ()

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற
ஆங்கது நீங்கிடே னுந்தீ பற.

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவ மேயெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழா மல் அடக்குதலே உண்மைநிஷ்டை. எ - று. ஆங்கதுமென்ற வும்மையால் நானுவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிவானந்தமாலை. "பற்றிவிழுப் பாயகலும் பார்க்கி லிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேருகு மொன்றுமெனின்— முற்றும் - பிறியாப் பொருள் பிறியும் பேசுமுரைக் கெட்டாக்— குறியாக் குறியாங் குறி." அன்றியும், "கண்ட வறிவு கடமே யெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்

டுணரின் - மத்திமமே யந்த வகுப் பொன்றுங் காணுத—துத்த மமா மென்றே யுணர்." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படு த்துந் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து - நின்றாற்போ னீசிவ மாய் நில்லென்று நீக்கமறுத்—தொன்ருக்கி லொன்றிரண்டா கும்." அன்றியும், "குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத்— திரும்பி யதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ - னீசிவமாய் நில் லென்று நீங்கியதுவா நினைந்து—மாய்வையது வன்றே மலம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (சுகூ)

பாவனை தீதகினை வின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற
பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீ பற.

எ - து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதெ ன்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ - று.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். "பாவிக்கின் மனுதி வேண்டும் பய னிலை கரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுள பாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணு தென்று பாவிப்ப னெ ன்னி னீயென்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "குறங்கு குத்திக் கொ ண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை—மறந்த ழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா னந்தத்தை—யுன்னி லொழித்துவிடா தோ." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுணத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தீ பற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தீ பற.

எ - து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கினவிடத்துத் தோன்று நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ - று.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். "வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே." எ-ம். மோகவதைப்பரணி. "யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே." எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச் செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினாரெனக்கொள்க. (எக)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவித பாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனு நீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்தீ பற.

எ - து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙனந் தோன்றிய நினைவு அநேகபாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஓரேக பாவனையைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றுதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ - று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டங் கறிவின்றி—வினையொன்று மறியாதே வெறுவி யனுய்க்கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்—களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா—ரையனேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபாவனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்—சார்தரா சார்தரு நோய்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "நீங்கினரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—ருங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னிடித்—தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமாதரிக்கை சூழ்ந்தே." எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். "பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனிற்—பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி." அன்றியும், "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லைவினைப் பற்று." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ௨)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

பாராதி யெட்டுமெப் பாலுமெப் பாலுமா
யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீ பற
உன்னுவே றில்லையென் றுந்தீ பற.

எ - து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒருசோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். "தானே கடன்மலை யாதியு மாய்நிற் குந்—தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்—தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே." அன்றியும், "எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவஞ்சத்தி—யெங்குஞ் சிதம்பரமெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந்—தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டே." எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு. "பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவை யாளோர் பாகமா—வொட்டி சைந்த தன்றியு மூச்சி யாளொ ருத்தியாக்—கொட் டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலா—யெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே." அன்றியும், "அரிய காட்சிய ராய்த்தமதங்கைசே — ரரிய ரேறுகந் தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராரறி வாரவர் பெற்றியே." எ-ம், தேவாரம். "அருந்தவர்க டொழுதேத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய—பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே." அன்றியும், "மாலாகி நான்முகனாய் மாபூத மாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோ கம்மாய்ப் பூதங்க ளாய்ப் புரா ணன்றானேயாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பானு மெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "ஊனுயி ரானு யுடலானுயுல கானாய்—வானாய்நில னாய்கட

லானும்மலை யானும்—தேனார்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டுறையு—ளானுமுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." அன்றியும், "கார்க்குன்ற மழை யாய்ப்பொழி வானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூறிப்—பார்க்கின்ற வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பகலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை—யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவினைக் காண்கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்ற கடலை மலை தன்னை யாரூரானை மறக்கலு மாமே." எ-ம், திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்று—னுலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தானொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ." அன்றியும், வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு மெய்மையும் பொய்மையு மாயினார்க்குச்—சோதியு மாயிரு ளாயினார்க்குத் துன்பமுமா யின்பமாயி னார்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயினார்க்குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயினாருக்—காதியு மந்தமு மாயினாருக் காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே." எ-ம், பொன்வண்ணத் தந்தாதி. "அலைபார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம் விண்கா—ற்லையா வுயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினோ—தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ரரக்கனென்னோ—கலையானொருவிரற் றுங்கநில் லாவிட்ட காரணமே." எ-ம், திருப்புகழ். "அதல விதலமுத லந்தத் தலங்களென வவனி யெனவமர ரண்டத் தகண்டமென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென வங்கிபானு—அமுத கதிரென வந்தத்து மந்திரமென வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென வணுவி லணுவெனநிறைந்திட்டு நின்றதொர்ப ரப்பிரகாசம்." எ-ம், திருவாய்மொழி. "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட் டுயின்ற நாராயணனேயுன்—னாகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே." அன்றியும், "துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுலகங்களுமா—யின்பமில்வெந்நர காகியினிய நல்வான்

சுவர்க்கங் களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாய மயக்குகளா—யின்புறு மிவ்வினை யாட்டுடை யானைப் பெற்றேது மல்லலிலேனே." எ-ம், தத்துவராயர். "மாற்றங் களுமன னும் வினை யாவையு மற்றந்தவான்—காற்றங்கி நீர்நிலன் முற்று மவற்றுட் கலந்துநின்ற—நாற்றஞ் சுவையொளி யூறோசையு நண்ணு மிவ்வுலகிற்—றோற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடிவே." எ-ம், தேவிகாலோத்தரம். "ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்களனைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையுநான் றூலநுண்மை—யானவெவை யவையுமலே னெனையறியி லறிவோர்க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்." அன்றியும், "ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னொத்தார்மிக் காரில்லானுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித்தன் காணட்படா னெஞ்சுணிற் பான்—பொன்று பிறப்பிலி முதலா மறிவினிட் களன் பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னொன்றுநினைந் தடிக்கடியும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "சராசரத் தமலனீங்காத் தன்மையுறுத லாலே—சராசர மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர் தாமுஞ்—சராசர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கர னுலகஞ் சார்ந்து—சராசர மொடுங்கும் போது தற்பரன் றுளுஞ் சார்வார்." எ-ம், பகவற்கீதை. "மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானினோடுமனம் புத்தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமுமென்ற வெட்டுமிவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேலதாயுலகில் யாவை யுங்கொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீடுயிரு மாகியென்னுருவ மாகி நிற்பதுகை வேவினோய்." அன்றியும், "யாவனொருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காமே மெய்காண்பான்—றேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு—மாவ வவனு இன்றேன்யான் யாது நீயிங் கையுறேல்." எ-ம், பிரமகீதை. "உலகம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை—யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்த

மீதே—திலக மாய மறை துணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிது வென்ற—னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதரோ வைய முளதன் றால்." அன்றியும், "அங்கிதலை வாய்விலித மானமறை பானு—திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர் ரன்னிதய மேசகல முந்தா—னிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பந்—தொக்க வன்னவற் றுன்மறை வாகியே சூக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்றுமாய் மெய்யறி வொன்றேயாந்—தக்க விந்நிலை நில்லென வுரைத்தனன் றலைமையா முபதேசம்." அன்றியும், "இஞ்சி லாதி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்—விஞ்சு பிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரம நாம் பிரமநமது பகைபிரமந்—தஞ்ச நட்புப் பிரமமெனிற் சங்க ராதி நிச்சயமே." எ-ம், திருவுந்தியார். "எட்டுக்கொண் டார்த மைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்—விட்டா ருலகமென் றுந்தீ பற—வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீ பற." அன்றியும், "சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லாதனவுமங்—கல்லவு மானுனென் றுந்தீ பற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீ பற." எ-ம், திருக்களிற்றுப் படியார். "ஈறுகி யங்கே முதலொன்று யிங்கிரண்டாய்—மாறுத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றில் - வேறு—யுடனு யிருக்கு முருவு டைமை யொன்றுங்—கடனு யிருக்கின்றான் காண்." அன்றி யும், "அவனே யவனிமுத லாய்நின்றான் றனு—மவனே யறி வாய்நின் றனு - மவனேகா—ணுணுகிப் பெண்ணு யலியாகி நின் றனுங்—காணுமை நின்றனுங் கண்டு." எ-ம், சிவஞானசித்தி யார். "உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுமே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா வுயிர்ப்புலன் கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க ளோடுநாடக நடிப்ப னுதன்." சிவஞானதீபம். "அத்துவா வடிவாமெம் மிறை முடிதான் கலைக—ளாந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்—வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதியுந்தி—வியன்பாத

கிவிர்த்தியதா மிளிர்துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண்ம யிர் மந்திரங்க ளெய்த்தோர்—வளர்ந்திகழும் பதங்களுருந் தசை யாகு மதித்த—தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்தி நிணமூளை—சத் திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.” அன்றியும், “அனு க்கிரகஞ் சதாசிவன்ற னுதத்தா லுளத்தி—லருமறைப்புச் சிந் தையினில் விந்துவினுன் மகேசன்—றுணித்தமனத் துருத்திரன் றன் மகாரத்தா லழிக்குந்—துழாய் முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பணிப்பதும னகாரத்தா லகங்காரம் பொருந்திப்—படைத்திடுவ னோங்காரப் படிவமுமா மதனு— லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையுமிதுவே—யாக்கியளித் தழி த்துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே.” எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். “எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென்னுமது—சிட்டா மறை யுஞ் சிவகாமமுஞ் செப்பியதே.” அன்றியும், “பத்துத் திசையும் பதினு லுலகும்விடத்—தத்திக் கரைபுரளுஞ் சாகரமே யல்ல வோ.” எ-ம், நெஞ்சுவிடுதூது. “பாருந் திசையும் படரொளியா லேகிறைந்தான்—றாருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான் - வேராகி-- வித்தாகி வித்தின் மூளையாய் விளங்குதனிச்—சத்தாதி பூதங்க டானுகிச் - சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா—லுறுபொருளாய் நின்ற வொருவன்.” எ-ம், காசிகண் டம். “ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி—யைம் பொறி யாகி யந்தக் கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கரும மாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துந் தோயா—வைம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிநின் னடிகள் போற்றி.” அன்றியும், உயிர்ப்பரு மறைக ளோவிவ் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்றுள்—பயிர்ப்பறு கிலகின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொ ளுந்தி நடுவெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க ளாமால்.” எ-ம், பெரியபுரா ணம். “ஆயினும்பெரி யாரவ ரென்பது—மேய விவ்வியல் பேய ன்றி விண்முதல்—பரய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.” எ-ம், திருவம்மானை. “பார்த்த

விட மெல்லாம் பரமேகா ணம்மானை—பாராம விந்நாளும் பாழ் பட்டே னம்மானை." எ-ம், நெஞ்சொடுமகிழ்தல். "மண்ணிறந்து நீரிறந்து வளியிறந்து தீயிறந்து—விண்ணிறந்து நின்றநிலே மே வினையே நெஞ்சமே." அன்றியும், "பார்த்தவிடந் தோறும் பர ந்துபரந் தெஞ்ஞான்றுங்—கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடி யிருந்தாய் நெஞ்சமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற் றுற் காண்க. (எக.)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உலகின்கண் வஸ்ரந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ங ணம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்ருர்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யதற்கன் னியமென்ஞு ருந்தீ பற
அதினன்கு தீதியா துந்தீ பற.

எ - து. ஜகத்காரணமாகிய மாயை நித்தியபூரணமாகிய சிவ த்தினிடத்திலே நின்றுந் தோன்றி அதனையே கலந்து கொண் டிருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புவன கோடிகளின் ஓரொரு பதார்த்தங்களை இதுநன்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேத மென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசை யில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்ப டியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணமாகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவ னிடத்து நின்றுந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன் னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நிற்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கனலிற் பரிசனவேதியாதியிற் கூடிய திருணாதிகள் தத்தந்தன்மைகெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின்

மாயையும் சிவமேயாய் விளங்காநிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின்க ண்ணே தோன்றாநிற்கிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநி ஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஒரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தியனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணா நிற்கிற அபரிச்சின்ன நிஷ்டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின். இதுவ ன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புவனபோகங் கள் தம்மதீனமாகிய தனுகரணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவ யவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றாமையாலும், ஒருவன் தனக்கு அன் னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழப்படுபொருள் வேறின்மை யாலும், ஒருவகைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சிவகற் பனை யாதலினாலும் கற்பனாரகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்றோன்றி யொடுங்குத லின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லை—திறனுடை யுருவ மெல்லாந் தானாகித் தேகமின்றா—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினா லறியப்பட்ட—விறன்மலி ஞானா னந்த மேன்மையால் விள ங்கா நிற்கும்." அன்றியும், "கன்மபல மேதுமிலை சுபாவமே காணுங்காற்—றொன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாஞ்ச த்து—நன்மையினைத் தோன்று வித்துப் பற்றிலதாய் நணுக ரிய—தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்." எ-ம், பிரமகீதை. "எப்பொருளு மாயையினா லெனச்சிலவ ரியம்புவர் கண்—மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொருமா யையுமில்லை—யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி—லப்பெரிய பரன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ." அன்றியும், "ஒழிந்த தொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன்—கழிந்தபொ

ருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்தனளிப் பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ—ளிழிந்தபிறப் பறவே ரோர் வழியில்லை யிவளெழிய." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "நானு வாம் பணதிகளு ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற் போ—லானுத சகங்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமைமேவா தறிவொன் றேயாங்—கானுர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கான்மயமாங் கணக்கே போல—வானுர்சிற் சொரூபத்தைப் பிரியாது தன்மயமாம் வையுமெல்லாம்." அன்றியும், "நனிமெ ய்யா மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடிவாய் ஞானியாய் ஞானம் பெற்றுற்—றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிதியன்றே தூகளிலா நற் போதந் தோன்று மட்டும்—பனிமாயை யில்லையென லென் சொல் லாலே பழுதிலா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய்—புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருந் திஞேரே." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "பதிபசு பாசப் பரப்ப றிந்து பார்க்கப்—பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே." அன்றி யும், "பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற்—பேய்த் தேர்போ லில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே." எ-ம், திருவம் மானை: "மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மானை—மெய் யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மானை." எ-ம், சிவானந்த மாலை. "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமா யை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய் பொய்பொய் பொய்." எ-ம், காசிகண்டம். "கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன் முதுகிப் பியிற்றென்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற் றீரு—மானவைபோ ளிளையறியிற் றென்றுசக மனைத்துமில்லா தழியு மாற்றுற்—றேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைகழற்குள் சென்னிசேர்ப்பாம்." எ-ம், தத்துவராயர். "உல கமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யிலகிறு மென்க ண்ணி னிற்கட் - புலனெழித்துக்—கையாற் றடவினர்க்குக்

காண்கின்ற வோவியங்கள்—பொய்யாய்ச் சுவராளூற் போன்று." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இதுதீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கண்டக்காப்பு. "குற்றநீ குணங்கணீ கூடலால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ—கற்றநூற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென் முகம்மனே." எ-ம், திருவாசகம். "கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ—தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—றேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ." எ-ம், பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தவனே யுலகுக்குத் தானே முதற்றான் படைத்த வெல்லாஞ்—சிவனே முழுதுமென் பார்சிவனேகம் பெறுவர் செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்தி கடலிடை நஞ்ச முண்ட—பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவ ரிப்பாரிடமே." எ-ம், தத்துவராயர். "நிகழ்கின்ற வெல்லாமு நின்மலமே யாளு—லிகழ்கின்ற வேறுதா னியாதோ - புகழ்பின்றி—நாடப் படாவெங்க ளையனார் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ் சொல்." அன்றியும், "யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்று—தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனியே செய்ய வேண்டுவ்து--மாதொன்றிய நின்றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்தப்—போதொன் றியகழலேவழு வாது புகழ் விப்பதே." எ-ம், பகவற்கீதை. "நன்றே ஞான வருமறையோ ஞயி ஞவினிறைச்சிதனைத்—தின்றே யுழலு மவன்யாவன் யாவென் றறிந்த திறத்தெல்லா—மன்றே யென்ளு தாமென்ளு தறிவாய் நின்ற வெனையெங்கு—மொன்றே யாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்." எ-ம், பிரமகீதை. "போதமதாகித்

தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவமே யாக—வேதமிலறிவாற் காண்பா னெவனவ னுண்மை கண்டான்—நீதிலாச் சிவமன் றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வான்—பேதமா மருளின் மேய பித்தனென் றறிய லாவான்." அன்றியும், "சிவனிது வன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வா—னவனறி வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா—னுவமனொன் றில்லாவீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வானும்—பவமதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின்றானும்." அன்றியும், "நீதெனும் பொருள்க ளொன்றெனும் பொருள்கள் செய்யலா வனசெயப் படாத—வேதமா முடல மிந்திரியம் பிராண னிசைமனம் புத்தி யாங் காரங்—நீதுறு காமங் கோபமே முதலாந் தீயன சாந்தி தாந் திகளே—யாதியா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்றுமெய்யருளால்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்—வானில்லை யகத்தி லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை—யானிலா விடமு மில்லையென விடத் திலாது மில்லை—தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதானந்தமென்றான்." அன்றியும், மேவலுற் றதுபோ கத்தில் விருப்பும் வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது போகு மதுபோக—பாவ மிகுமிவ் வஞ்ஞானப் பகைவனாலே விவேகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழந்தே னுணர்வா விதுபெற்றேன்." எ-ம், மோகவதைப்பரணி. "சத்தமாதிகளுமெலாந் தற்சொருப மானபரி—சுத்தமாய் விட்டதுகாண் சும்மேலோ சும்மூலக்காய்." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை—யுறுப்பிற் குறை யாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." அன்றியும், "வேண்டலும்வெண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பயனு—மாண்டகை யோ டுற்ற வனுபூதி யானதே." அன்றியும், "எல்லாஞ் சிவமென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறுமுண்டாமோ." எ-ம், திருவருட்பயன். "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்." எ-ம், நெஞ்சொ

மெகிழ்தல். "உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்—கள்ளரு ந்தி நின்ற களிப்பென்கொ னெஞ்சமே." எ-ம், அருட்பிரகாசம். "தெளியும் புழுவு மலமும் பொதியூ ழுலுநிமல—வொளியின் வடிவென வேவேத மோதுத லோர்ந்து முண்மை—தெளியும் பரிசில ருய்ச்சிவ மன்றிது வென்னவொன்றை—யெளியொன் றினைப்புகழ் வோனே யுஞானி யெனப்படுமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ௪)

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்களே தோன்றுமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கூறுகின்றார்.

> தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
> டோன்றும னில்லுயிர்க் குந்தீ பற
> சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின்றும் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க ராகத்துவேஷமென்னும் இருவகைத்துவந்துவங்களும் கூடவே தோன்றுநிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்றுதபடி எல்லாவுயிர்கட்கும் சுதந்திரமின்மை தேர்ந்து உன்னையும் பிறரையும் காணுமலே நிற்பாய். எ - று.

தோன்றுமனில்லென்றமையால் அந்நிலை நிற்கவே சுகாதிகளும் தோன்றுது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனமென்னின். எல்லாச்சீவர்களுக்கும் தனுகரணங்களைக் கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால் அவர்கள் தாமே அவற்றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இல்லாமையினுலும், அவைகள் உயிர்களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவாகிய சடமாதலாலும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறிவைவிளக்குவான் சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்று ஒருவன் சுகதுக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னையும் பிறரையும் காணுமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவ

ன்மீது இவனுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மை யால் பூரணநிஷ்டை கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ-ம். தத்துவராயர். "புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லி யொன் றாகப் புவியி னுள்ளோர—நிகழ்ந்தென் னெனையவ ரென் செய்கி லென்னினி யாவையு மாய்த்—திகழ்ந்தெங் கணுந்தன் செயலன்றி யின்மையைத் தேற்றிச் சிந்தை—நிகழ்ந்திங் கெனை யின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே." எ-ம். சிவப்பிரகா சம். "மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்—கருவிக ளொன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங்கூடி—யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்—தெரிவுறு தவமொழிந்தத் திரளுஞ் செயலி லாவே." அன்றியும், "தனக் கென வறிவி லாதான் றனவை யறிந்து சாரான்—றனக்கறி விலாத வாயிற் றனறி யாது சாரத்—தனக்கென வறிவிலாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்—றனக்கென வறிவா னுவிச் சகலமு நக ருந் தானே." எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். "தன்மைமுன் னிலை படர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவ னதிற் றன்மை—தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா ணவத்தைத் துரந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்தே—நன்மையுடன் றீமையினை யவரவரா லறிய நல்குவது முன்னிலையா நரகசொற்க மாதிப்—பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணி யத்தின் பலமதனை நூலினு லுணர்ந்திடுகை படர்க்கை." எ-ம், சிவஞானதீபம். "சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறித லவித்தை தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர்தொழின் ஞான—மொத்ததுசா தாக்கியமாஞ் சத்திநசை யுறவே யுருசிப்பித் திடுதல்சிவந் தற்செயல் பண்ணுவதாந்—தத்துவகா லொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட் டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமையுமா காம—லத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா லறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே." எ-ம், உண்மைவிளக்கம். "அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன்—மிக்க

வுயிர்க்குயிராய் மேவின - மெக்கண்ணு—நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லா தறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு." எ-ம், திருவருட்பயன். "ஊனறியா தென்று முயிரறியா தென்றுமிவை—தானறியா தாரறிவார் தாம்." எ-ம், சைவநெறிவிளக்கம். "உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்க யாமுளத்திற்—கொண்டகுறிப் பன்றிவிளங் கும்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எடு

எல்லாத் துவந்துவமும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக் கீச னதிகாரி பற்று
துடற்காவ னீவிடுத் துந்தீ பற
ஓவா தவனைநோக் குந்தீ பற.

எ - து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய சராசர தேகங்களும், அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுக துக்க போகமும் அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலித்தன்மை யாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணுநிற்கிற அதிகாரியாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரியென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றேனென்னு மபிமானத்தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரனாகிய பரனையே ஒழியாது நோக்குவாய். எ - று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவமும் கூடவே நீங்குமென்பதாயிற்று.

இ-ம். திருமந்திரம். "எவ்விடத் துந்தம் பணியின்மை கண்டுளோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்விடத் தைதங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக் கோருபாயமில்லையே." எ-ம், தேவாரம். "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள்

பங்கினன்—றென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்க டன்னடியேனையுந் தாங்குத—லென்கடன்பணி செய்து கிடப் பதே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந் தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்ரு ரறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணு மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுவப்பா ருணர் வாரே." எ-ம், திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட் கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே. வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே ஞேனோதா, னென்ன தோ விங் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப் பாய் கண்ணுதலே." எ-ம் குகைநமசிவாயர்பாடல். "ஐயா மர ப்பாவை யாடுவதுங் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை கற்ற தோ - வெய்யவினை—யென்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத் தளிக்கு—முன்னிச்சை யன்றோ வுரை." அன்றியும், "நீயே படைத்தவட னிகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொறு ப்பு நாயகனே - யாயுமறைச்—சிர்கேட்குஞ் சோணகிரிச் சீமா னேவைத்தவனை—நீர்கேட்கு மோமரங்கணின்று." எ-ம், தேவி காலோத்தரம். "கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறின்;— யுடையவ ரெனையிலை யானுடை யானிலை—யடையவு மெனக் கிலை யானு மன்னதே—நடையிது நிலையெனிற் றமிய ஞனரோ." எ-ம், சிவபோகசாரம். "அன்றே யறுதி யமைத்தபடி யல்லா தொன்—றின்றே புதிதா யிசையுமோ - வென்றுஞ்—சலியா திய ற்றுவான் றன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு." எ-ம், உப்பை. "கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு— முண்ணும் படிதண்ணீ ரூட்டுவா - ரெண்ணு—நமக்கும் படியள ப்பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்." உறு வை. "சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் ருயருந்தத் தானருந்து— மண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய - மண்டி—யலைகின்ற வன்னு யரணிடத்தி லுண்மை—நிலைகண்டு நீயறிந்து நில்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எசு)

ஊழின்வழியால் வரும் இன்பத்துன்பங்களை யாவரொருவரேனும் அனுபவியாது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பூ ரணநின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் தூட்டுமே லுந்தீ பற
உண்ணு தொழிப்பதா ருந்தீ பற.

எ - து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனுகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பரமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏககாலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமாயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமென்னில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்துன்பங்களை ஒருவன்பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றானே அவனை அறியாமல் வரும் இன்பத் துன்பங்களை நீங்கவேண்டாவோவெனில், அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வஞ்ஞத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ஙனம் உண்டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக் கைப்பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெனில், அவ்வஸ்து பூரணனுகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை: அங்ஙனமாயினும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஓரொரு சீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினாலே நீக்கிக்கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனேயாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்க்கும் இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திரனாகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திரராகப் பாவித்தல் சிவதூஷணமாதலின் ஜனனமரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல்

கூடாது. ஆதலால், யாதோரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழிந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்த வுடற்கு அடைத்தபொறியளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குக்காயங்கள் அசையாமல் அடங்கிநிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்ற தெனக்கொள்க.

இ-ம். திருமந்திரம். "செத்திடலென் சீவிலென் செஞ்சாந் தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித்தக னந்தி விதிவழி யல்லது—தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே." எ-ம், குகைநமசிவாயர். "பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி—யாராவமுதை யறியாமல் - வாராது—தீதுநலமுந் தெரியுங்கா னெஞ்சமே—யேதுமவ னென்றே யிரு." எ-ம், சிவஞானதீபம். "சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில் பொய் வாய்மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்பதுன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சி புகழ்தருமந் தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா—மத்தனறிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவினுநின் றளிப்ப தோரார்—தத்தமறி வானுகருங் கருத்த ராகித் தடுமாறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ." அன்றியும், "உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனு முளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு—நடலைமரு ளறிவினுட னுமருந்தி லதுவே நமன்றாத ரருத்துவதா நணுகிடுமேல் வினையுஞ்—சடமுடலம் வினைநுகரா தறிந்துயிர்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா னிலைமையினு லுயிர்கட்—கிடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தி லிறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே." எ-ம், திருப்பனுவல். "ஈனவுடற் கின்பதுன் பீங்கணீ—ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானி னைப்பதென் னேசென்னித் தண்கிரி—வானு ளோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே." அன்றியும், "இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்கவு—மன்ப கன்றினி யல்லும் பகலுநா—னுன்பர தாப முணருத லோவினேன்—மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைநீங்கும் அவதி கூறுகின்றார்

உறும்பொழு தவ்வீ டொருதன் னுழப்பா
னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீ பற
அலதொன் றினுமாறா துந்தீ பற.

எ - து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்னிடத் துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றனாலும் அப்பாவனை நீங் கிச் சிவபாவனை தோன்றாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந் தோனாதலின் யாவரொருவர் முத்தியடையுங்காலம் அவனான் மதிக்கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவா க்கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடு தல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறி யது யார்க்கெனின், நிருமலனாகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவமும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி நூல்களும் அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்ம்மை கூடுவதா கிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்னோர்க்கு இத்திறநூல்கள் சம் மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகாநிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும் பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிற ப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனையைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ—கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ." அன்றியும், "நினையா மெலியா நிறையழியா வாளா— புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வினைவீரு—மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளைப்—பிச்சியே நாளைப் பெறும்."

எ-ம், குகைநமசிவாயதேவர்பாடல். "சும்மா கிடைக்குமோ சோறு சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார் - நம்மா—விரு ந்துகதை சொன்னக்கா லென்றுகு நெஞ்சே—பொருந்த நினை யாத போது." எ-ம், தத்துவராயர்பாடல். "ஒளியார் வனைகலை நாணிழ வாருரு வுநதிரியார்—தெளியாத பித்தென்று செப்ப விரார்நின்று சோங்கக் கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடிய வென் றூர் குரவன் சொரூப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரி வையர்க்கே." அன்றியும், "தொழிலா னதுபணியாத் தோத்தி ரஞ்செய் தோவா—தழிஞகி னியஞ்ச லென்பா - யெழிலார்— நிருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன்—சொருபாநா னென் செய்கேன் சொல்." எ-ம், பிரமகீதை. "திரமா மருத்தத்தி ஞன்மைந்த ராலுந் திரா தவற்றின் றியாகத்தி ஞலே—யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யானிச்ச யித்தார்—பரமான வஞ்ஞான வநதத்தி லேயப் பரஞான வுப தேச மொன்றாலு மேயி—புரமா முடம்புக்கு ளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு வீடெய்துவாரிப் புவிக்கே." அன்றியும், "உலத்த லின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்த லின் றிய தவத்தினவர் தங்க ணெதிரே—திலத்தி லெண்ணெ யரணி க்கன றதிக்க ணிகழ்நெய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்து வெளி யாகி நிலையாம்." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "இனிப்பிறவா முடி வான பிறப்பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி லுண்டாம்—பனிச்சு டர்வெண் ணித்திலங்க ளுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவதுண்டோ— செனித்தவரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திரராய்த் தெளி ந்தோ ராகி—யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குணமெல்லா மவரைச் சாரும்." அன்றியும், "சனன மஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியே சரணுந்—தினமு மிங்கிவை நாளெனுஞ் சிறுமைதான் சிதையி—லனகமாயுல கெங்குமாம் விசால முண்டாகு—மனனு றத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்." எ-ம், வரும். மற் றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எஅ)

இப்பாவனு நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனால் வரும்பயனும் மேற்கூறுகின்றார்.

இப்பாவ னுநிட்டை மாயோக மீசற்கி
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீ பற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய பாவனு நிஷ்டை மகாயோகமென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்தசைதன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே உண்மை நிஷ்டையும் எளிதிற் கிடைக்கும் எ - று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருப்புகழ். "ஐந்து பூதமுமாறு சமயமு மந்த்ர வேத புராணகலைகளு மைம்ப தோர்வித மானலிபிகளும் வெகுரூப வண்ட ராதி சராசரமு முயர் புண்டரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில் காயுஞ்—சந்த்ரசூரியர் தாமு மசபையும் விந்து நாதமு மேதுவடிவமோர் தன்சொரூபம தாகி நிகழ்வது சிவயோகந் தங்களாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச பரகுரு சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியது பெறுவேனோ." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "பாசமன்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினெண் கடிகை பூசிக்க—ராசசூய மிலக்கங்க ரிவ்வா றொருநா ளருச்சிக்கி—னுசி லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே—யேசில் பரம யோக மிதுதானே பரம கிரியையுமே." எ-ம். அமுதசாரம். "யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூடி—னேகப் பொருளதனை னெய்தியிடு - மேக—மதுவா மிதுவன்றெ னுவகண்டமான—வதுவாகை மாயோகமாம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இந்நிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் * பிரமாணம்: பிரமகீதை. "எப்பொருட் கண்ணு மன்னி யிலங்கிடு மறிவாமீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே சிவன்றனக்கு—மெய்ப்பமே பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞா

னந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்." எ-ம், "ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்திய மாய்த்—தானு மாகித் தனைத்தன்னாற் றானே நுகருந் தன்மையது— வூன மாகு ஞாதாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனாற்—றானே யாகக் கண்டி ருத்தல் சத்தா யுள்ள பூசையது." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "தே சமுதற் பிரிவுக ளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள் களிலத் தெய்வ முண்டோ—பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரமபோத—மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு மறி விலாத—மூகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்பென்று மொழியு மன்றே." அன்றியும், "அறிவுசம பாவனை சந்தோட மெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்—பிறிவரிய வான்மதத்து வத் தையருச் சிப்பதே பெரியபூசை—குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனை யல்ல வகண்ட மெனக் கூறுந் தெய்வ—நெறிகொள்புறத் தொ ழில்களா னேராதிங் கதனாலே நிறையு மின்பம்." அன்றியும், "ஓது பேதம் பெய்தே யென்றுணாத லதுவொண் புனலாகுங்- காத லின்ப மிடர்கனவென் றிடலே கருது புகை யொளிதான்- வாதக் கழிய மறித் துணர்தல் மலர்பூ ஞாடை மகிழ்சாந்த— மேத மின்றி யிருந்திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசையதே." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவாலயமா மெங்குஞ் சிவமாகு— மெங்குஞ் சிவனடிமை யெங்குமாய்ப் - பங்கறவே—நிற்றல் சிவ பூசை நின்றநிலை யாய்நிறைவிற்—பற்றொழிதல் பூசா பலம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பாராதியென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள்காறும் பூரணபாவனநிஷ்டை கூறியதெனக்கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஓர் குறிப்புப் பாவனை கூறுகின்றார்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தீ பற
ஓங்கார முச்சரி யுந்தீ பற.

எ - து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிடத்து உன்னையாளும் பொருட்டாக நாம்கொண்டருளிய இக்குருவடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ்செய்து அவ்விதயத்தினுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தையுச்சரி. எ - று.

பூரணனாகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யுமிடத்துக் கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவேயாதலாலும், மற்றொரு குறிப்பு வடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவ வாதலாலும், இங்ஙனங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினாரெனக்கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "குருவே சிவமெனக் கூறினனந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்—குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்—குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே." அன்றியும், "கருட னுருவங் கருதுமளவிற்—பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்—குருவி னுருவங் குறிக்கொண்டு நோக்கத்— திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே." எ-ம், சிவானுபூதிவிளக்கம். "சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசிகன்செம் மேனிபோ—லோருருவங் கொண்டங் குணரா தணர்த்தினனே." எ-ம், "வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத்—தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே." எ-ம், அமுதசாரம். "உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினான் - வள்ள—லுருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "ஓமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி—யோமென்னு மோங்காரத்துள்ளே யுளபேத—மோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமென்னு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே." எ-ம், திருவாசகம். "உய்யவென் னுள்ளத்து ளோங்கார மாய்நின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா." எ-ம், பிரமகீதை

"நீமரந்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா—காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ—லாமு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்ற வமல—னேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளி யாம." எ-ம், ஞானவாசிட்டம், "ஓங்குஞ் சின்மாத்திரப்பொ ருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினைந்து—தூங்குந் தியான பர னுகித் தொடர்சங் கற்ப மெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலி டணையைய மனன ஞான ஞேயமிவை—த்ரங்கு ஞாதா வனைத் துமறத் தனிச்சித்திரம்போ னெடிதிருந்தான்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௮௦)

அஞ்சுமுன் றஞ்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீ பற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீ பற.

எ-து. பஞ்சாக்ஷரி அட்டாக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களாயினும் உன்மனத்திற்கு இட்டமான வொன்றை ஏகாக்கிரசித்தமு பொருந்தி உள்ளத்திலுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ-று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "தும்ம லிரும லொடர்ந்த போழ்தினும்--வெம்மை நிரயம் விளைந்த போழ்தினு--மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு—மம்மையி னுந்துணை யஞ்செழுத்துமே." எ-ம், பெரியாழ்வார். "ஏடு நிலத்தி லிடுவ தன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கூடு மனமுடை யீர்கள் வரம்பொழிவந் தொல்லை கூடுமினோ—நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாராய ணுயவென்று—பாடு மனமுடைப் பத்த ருள் ளீர்வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே." எ-ம், வரும். மற்றும வருவனவற்றுற் காண்க. (௮௧)

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்றார்.

மந்திர சிட்டையின் றேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தீ பற
செய்யோக மாதிய வுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு நில்லாவிடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருட்டு வாயுதாரணை முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாயினும் செய்யக்கடவாய். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். "வாயு விருந்திட வாயு விருந்திடு—மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடுங்—காய மிருந்தாற் கருத்து மிருந்திடு—மேய வறிவுணர் வற்றால் வினையின்றே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிராணனே யியக்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயிக்க பஞ்ச—விந்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை—யிந்தியஞ் செயிக்க மட்டா ரெய்துவ தேதுமின்றே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். "ஆதலா லுயிரசைவால் வாதனைப்பா லழுத்தத்தால் விரிந்தவற்று ளடங்கு வாயே—லோதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்விந்த வுயிர்கள் வாழ்வாஞ்—சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராணு யாமந் தியானமருந் தாகத்தின் றிடறங்களாலே—பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா வன்றோ பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்றாரே." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "ஓடுமாவை நிறுத்துறி லுள்ளுறக்—கோடு வாய்க்கலி னத்தினைக் கொள்ளுவார்—நீடு மாமனனிற்க நிறுத்துறி—லோடும் வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்." அன்றியும், "வாயு நிற்ப மனனின்று மனந்தா னிற்பப் பொறி நின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்கணின்றனவா—லாய புலன்க ணின்ற மையா னகிலந்தோன்று துள்ளத்தே—தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்." எ-ம், திருவுந்தியார். "காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீ பற—அல்லாத தல்லலென் றுந்தீ பற." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

அத்தன்மையுங் கூடாதார்க்குப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அ[illegible]னாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம
தியைதரு வேடமு முந்தீ பற
எல்லாமு மியாமெம துந்தீ பற.

எ - து. அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்மூர்த்திகளது வேடங்களும் யாமும் எமது வேடமும் பிறிதன்றெனக் கொள்வாய். எ - று.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை." எ-ம், தேவாரம். "ஆதி யும்மர னாயயன் மாலுமாய்ப்--பாதி பெண்ணுருவாய பரமனென்—னோதி யுள்குழைந் தேத்தவல் லாரவர்--வாதை தீர்த்திடும் வான்மியூ ரீசனே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "வாழ்வர் கண்டீர்நம் முளைவர் வஞ்சமனைத் தீர—பாவ ராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே—மூவரா யிருவரா முதல்வ னவனேயாந்—தேவர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே." எ-ம், திருவாசகம். "சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல—வந்தரத்தே நின்றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்—முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்—சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்." எ-ம், திருவாய்மொழி. "திருமானான் முகன் செஞ்சடை யானென் றிவர்களெம்—பெருமான் றன்மையா ரறிகிற்பார் பேசியென்—ஒருமா முதல்வா வூழிப் பிரானென்னை யாளுடைக்—கருமாமேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே." எ-ம், பிரமகீதை. "புருடனென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றன்னை—யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை

யின் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே." எ-ம் வரும். மற றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (அகூ)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமா கிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றார்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு
சத்திய பத்தியா லுந்தீ பற
தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய மூத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந் தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிப்படக்கடவாய்; சத் தியபத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து எ - று.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவனைச் சான்றாக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்துத் தலை நிற்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக்கூறியதாகலின், அது சிற ப்பன்றெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "உள்ள முள்கலந் தேத தவல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்— வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "உணர்ந் துணர்ந் திழிந்த கன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை—யுணர்ந் துணர்ந் துண ரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா—ளுணர்ந் துணர்ந் துரைத்து ரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை—யுணர்ந் துணர்ந் துரைத்து ரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." அன்றியும், "மகி ழ்கொ டெய்வமுலோகமுலோக—மகிழ்கொள் சோதிமலர்ந்தவம் மானே—மகிழ்கொள் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று— மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்க வாராயே." எ-ம், சிவஞானசித்தி

யார். "மணமுது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல—வினமலர் கையிற் கொணடுநு கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்—சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கு—முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்கு முன்னிலையா மன்றே." எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அச)

யாதொரு போகமோக்ஷம் அன்பினுலன்றி மற்றொன்றுல யாவர்க்கும் அடைதல கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

நெய்யின்றி யாக முடியுமே ஸீடுபே
ஸைரவகை யாகமு முந்தீ பற
அனபின்றி யாகுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியுமாயின், கருமயாகம தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவனுயாகம் ஞானயாகம என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒருவனுக்கு முடியும. எ - று.

இதனுல போகமோக்ஷத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே காரணமென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். "அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்." எ-ம், திருமந்திரம. "அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபி—னன்பேசிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ-ம், "என்பே விறகா விறைசசி யறுத்திட்டுப்—பொன்போ லெரியிற் பொரியவறுப்பினு—மன்போ டுருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—யென்போன் மணியினை யெய்த வொண்ணுதே." எ-ம், தேவாரம் "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு—நக்கு நிற்ப னவர் தமை நாணியே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "இன்பமுண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழைமனை வாழ்க்கை—முன்பு சொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத் தீரே—யன்ப

ரலா ரணிகொள் கொன்றை யடிகளடி சேரா—ரென்பகோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே." எ-ம், திருவாசகம். "பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க." அன்றியும், "தேவதேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன்—மூவ ராலுமறி யொணாமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயினுமன்ப ரன்றி யறியொ ணாமலர்ச் சோதி யான்—றூய மாமலர்ச்சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே." எ-ம், திருவாய்மொழி. "நீர்மையி னாற்றுவர் வீயவன் றைவர்க் கருள்செய்து நின்று—பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை நினைந்தாடி—நீர்மல்கு கண்ணின ராகிநெஞ்சங் குழைந்து நையாதே—யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே." எ-ம், "அமரர் தொழப்படு வானை யனைத்துல குக்கும் பிரானை—யமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன்றாக—வமரத் துணிபவல் லார்க ளொழிய வல்லாதவ ரெல்லா—மமர நினைந்தெழுந் தாடி யலர்த்துவ தேகருமம்மே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "ஆதரவே பரமான வறமதாகு மாதிநடு வந்தமிலற் றனைத்து மாகு—மாதரவற் றவர்கை யறம தாகா வாதவினு லாதரவே மூலமாகு—மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீசனெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன் றாளு—மாதரவே யடைவிக்கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே." எ-ம், அனுபவசாரம். "அன்பி லாதநல் லறங்களு மைவகைவேள்வியும் பிணமேயா—மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழுக்கமும் விரதமும் பிணமேயாந்—துன்பின் ஞானமுந் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல்லிடிற் பிணமேயா—மன்பி லாதிப லறம்பொரு ளின்பம்வீ டனைத்திற்கு முயிருண்டோ." எ-ம், சொருபானந்தநிலயம். "அன்பதொன் றுமற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ ரறிவில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந் தவரிறை யருள்பெற்றோர்—றன்ப வன்பவந் துவங்களில் வீடெனச் சொல்லிடு மவையெல்லா—மன்ப தாமமு தினைமுழுந் திடவுஞ வயலவ ருரைதானே." எ-ம், மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

"தூமமது வெங்குளது வங்கனல தாமா—றேமமுற வேயிறைவ ருருமவர் பாலும்—தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருளத்தே—யாமிறைவ ருரிய தாளுமெனை வோரே." எ-ம். மெய்ஞ்ஞான நிலயம். முழுதுந் தன்னேயே தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறை வந்து—பழுதொன் றின்றிய பத்திநல் வலையினிற் படுமெனு மதுகண்டா—லெழுது கல்வியு மிலங்குநற் றவங்களும் யோக ஞானமு மெங்கே—யழிவொன் றின்றிய வன்பினன் பெருமை யையறையவு முடியாதே." எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்பேயென் னன்பேயென நன்பாலழு தரற்றி—யன்பே யன்பாக வறிவழியு - மன்பன்றித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது—சாத்தும் பழமன்றே தான்." எ-ம், சிவானந்த மாலை. "சீரார்பதினெண் புராணஞ் செழுமறைநூ—லாராத வாகமங்கற் றுய்ந்தறிந்து - நேராகச்—சங்கரன் றுளிணைக்கி ழன்பிலனேற் சண்டாள—னங்கையினிற் பாகீரதி." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ௫)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறு கின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புறு தைம்புலக் கோடுமே
னெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தீ பற
நீதுணை யல்லையென் றுந்தீ பற.

எ - து. எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாது குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்களை இச்சித்து உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைநோக்கி நித்தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதி விஷயத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கடவாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "ஆடு கின்றிலை கூத்து டையான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்ப துஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றது

மிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோறல றிலை செய்வதொன் றறியேனே." எ-ம், பட்டணத்துப்பிள்ளை யார். "பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே—பேசு வாழி பேசு வாழி—கண்டன மறையு முண்டன மலமாம்—பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும் பெரியன சிறு க்கு—மொன்றொன் றொருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—செல்வ மொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர்—கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர்—குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோ— ரெனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரனையவர்—பெருநின்றில போலுந் தேரி—னீயுமக் தறிதி யன்றே மாயப்—பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவு பெயர் பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்— கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மைய ரிழிவு சார் ந்தனை நீயு—நன்மையிற் றிரிந்த புன்மையை யாதலி—னழுக்கு டைப் புலன்வழி யிழுக்கத்தி னொழுகி—வளைவாய்த் தூண்டிலி னுள்ளிரை விழுங்கும்—பன்மீன் போலவு—மின்னுபு விளக்க த்து விட்டில் போலவு—மாசை யாம் பரிசத் தியானைபோலவு— மோசையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின் வண்டு போலவு—முறுவ துணராச் செறிவுழிச் சேர்ந்தனை— நுண்ணூ னூற்றுத் தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கிடத்து நுந் துழி போல—வாசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்—டிடர் கெழு மனத்திறோ டியற்றுவ தறியாது—குடர்கெழு சிறைய றைக் குறங்குபு கிடத்தி—கறவை நினைந்த கன்றெனவிரங்கி— மறவா மனத்து மாசறு மடியார்க்—கருள்சுரந் தளிக்கு மற்பு தக் கூத்தனை—மறையவர் தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ னென்கிலை யென்னினைந் தனையே." எ-ம், தத்துவராயர். "மற் றிலை பற்றென்று வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற் றொன்றைப் பற்று தொழிந்திலை பற்றி யொன்றும்—பெற்றிலை

யாயினும் பேய்த்தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்நெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே.” அன்றியும், “நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண்டோ நெஞ்ச மேநிறையப்—பொன்பெற்று வைத்தும் பொதிந்து கொளாய்புன் குரம்பையிலே—தன்பெற்றி தன்னைத் தருந்தம் பிரான் வந்து சார்ந்திருப்ப—வென்பெற்று நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் தினைக்கின்றதே.” எ-ம், மூலசித்தி. “அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணியெனவு மளவிலாப் பகைநமக் கெனவுந்—துன்பமார் சோக மோகமே முதலாந் துயரெலாம் விளைநில மெனவு—மின்பலீடெய்தா இடற்கிடை யூறு மிருளுமென் றியம்புவர் பெரியோர்—துன்பிலா விறைவர்க் கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலையெனக்கே.” எ-ம், அனுபவசாரம். “புலையுறு செயலாற் புலனுறு போகப் புகலரும் விடத்தையே நுகர்ந்—கலமரு கவலைக் கடலுளே தலைகீ ழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே—கலைகளி னுணர்வுக்கரியநற் சொருபன் கழல்களை நினைந்து நைந்துருகி—யுலையுறு மன்பா மமுதினை விரும்பா தேதுகொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்.” எ-ம், போதரத்நாகரம். “காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலது தனக்கிங்—காயவத் துயர மளவிலையதுநீ யாய்வுறு மையினழிந் தற்றாய்—நீயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்ந்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயவச் சொருபற் கன்பதே புரியி லரியதே தார்நமக் கெதிரே.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அ௬)

பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அசுணந்திக் கோரொன்றா லைம்புல னுனு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீ பற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீ பற.

எ - து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்பன ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் தூண்டிலினுள்

ளிரை விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்போலவு, மாசையாம் பரிசத்தியானை போலவு, மோசையின் விளிபட்ட புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டுபோலவும், ஒவ்வொன்றாலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனாலும் கேடு வருமாயின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். "உரைத்தவ சுணங்களிறு விட்டின் மீன்றேறு ஞெகிழ்ந்து ஞெனயிரத நாற்றமென்னை—நிரைத்தவற் றொவ்வொன்றன் மாய்ந்துபோகு நிலையழிக்கு மிவையைந்து நேரே கூடிக்—கரைத்தவுறு பவர்க்கின்பமெங்ஙனே யன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்—புரைத்தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாயிற் பொருவில்சய மஃதுனைக்குப் புகலுங்காலே." எ-ம், அமுதசாரம். "சிந்தா குலமனிதா சிசி செவிமுதலா—மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ - வைந்திலொரு—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கைமுத லோரொன்றன் கேடு." எ-ம், ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பர்சம் பாவைமிகச் - சாயனீர்—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின் மீன் வண்டிவையின்—சாக்கியைக்கண் டார்துறவா தார்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அஎ)

வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு மேற்கூறுகின்றார்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தீ பற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தீ பற.

எ - து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலநுகர்ச்சியும் உளதாமாதலின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேடென்பதற்கு ஐயம் என்னை நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "கண்டுகேட் டுண்டு யிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள." அன்றியும், "உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்—கள்ளுக் கில் காமத்திற் குண்டு." எ-ம், திருவாசகம். "காருறு கண்ணிய ரைம்புல னாற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேனை விடுதிகண் டாய் விளங்குந் திருவா—ரூருறைவாய் மன்னு முத்தரகோச மங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலையாள்பங்க வென்னை வளர் ப்பவனே." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்பமும் மேற் கூறுகின்றார்.

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
லிலங்கிழை யார்சுக முந்தீ பற
இடராய் விளையுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்து உகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்குதல்போலும் ஆபரணாதிக ளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாநிற்கும் மகளிரிடத்து உண் டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய் யும். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "குழலையாழ்மொழி யா ரிசை வேட்கையா—யுழலு மாக்கையைப் பூணு முணர்விலாத்— தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினே—னிழலை யாணடிச் சாரவின் னுள்வரே." எ-ம், திருப்பாட்டு. "மாணுவுரு வாகி யோர் மண்ணளந்தான் மலர்மேலவ னேடியுங் காண்பரியாய்— நீணின்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின் மலனே—பாணார்நுத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவின்கனி யீயது போல்வதன்முன்—னுனோடு பெண்ணாமுரு வாகிநின்று யடியேனுயப் போவதோர் சூழல் சொல்லே." எ-ம், திருவாச

கம். "செழுகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்ளுள்—விழுகின்ற வென்னை விடுதி கண்டாய்வெறி வாயறுகா—வுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே—வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே." எ-ம், பட்டணத்துப் பிள்ளையார்பாடல். "இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங்—கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே - னிலகுமொளி—யாடகஞ்சே ரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின்றூடு—நாட கங்கண் டின்பான நான்." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். குட்டவுடல் கொடுக்குமிதங் கூடினமுற் கொடியிடையா—ரிட்டமுமிம் முறையெனுக வினைய வர்தம்பருவம்போற்—குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுநனுக்கொப் பெனக்கொள்க—தொட்டதுவக் கிந்திரியஞ் சொற்பொருளுந் துணிவாரே." அன்றியும், "புரிந்தவர்க ளவினையைப் பொருவ ரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள் வனிதையரைப் பெறற்கரிய பேறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காயகுழிவழிக்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிரயத்து மிளைப்புறவே." எ-ம், ஞானவாசிட்டம். பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிர்போல மினிர் விக்குங் கனவிடியு மூனைக்கூர் வாளும்—வெந்தவிருப் புப்பொறியு மெனக் கொடிய மனவேட்கை மேருவொத்த—சுந்தரஞானியர்தீரர் சூரரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்." அன்றியும், "மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்றுய்த்—தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கன றிருணம் போல—யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத்தீக்குப்—பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே." அன்றியும், "மாம டஞ்செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்பி டிக்கக்—காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர், தீமனச் சேரூர் சன்மச் சிறுகுழி மீனு மாந்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்." எ-ம், நாலடியார். "அம்புமழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்—கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப்

படும்." அன்றியும், "ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு—நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன் றேறி—யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்." எ-ம், நீதிசாரம். "ஊரு ரெனும்வனத்தி ளுெள்வேற்கண் மாதரெனுங்—கூளுர் விடமுட் குழாமுண்டே - சீளுர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத் தொடுதோ—ளுரத்தணியத் தையாவென் ருேது." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (அகூ)

நல் லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறு கின்ருர்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீ பற
சடுரசந் தேடேலென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்திஞலும், அஃதன்றி உப்பற்ற நீர்க்கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாதிகளும் அருந்திஞலும், உதராக்கினி அவியாநிற்கும் யாதொரு புசிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மையொன்றே அடையாநிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஓடேல் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். "பண்டைப் படியே நமக்களிக் கின்ற பரஞ்சுடரைக்—கண்டைக் கனியை யமுதைக்கை விட்டுக் கவலை நெஞ்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோற்றுச் சுவடுந் துடியிடையார்—கெண்டைத் துணைவிழி யுமுன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே." எ-ம், சிவானந்தமாலை. "உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமோ—லப்பதுண்டு கூவல்குள மாறதனி - லிப்படியைப்—பார்த்தமையா நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்ருலும்—பேர்த்துளதின் மேல் வருமோ

பேசு." அன்றியும். "நீயா யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை—யேயா யமைந்தா யிடர்நெஞ்சே - காயோ—கடையா ஞர் காய்பசிக்கே தால்குலைவர் கற்றோ—ரடையாரோ வாங்கு மைவின் பால்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்
வேண்டா விடினுமுண் டுந்தீ பற
விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தீ பற.

எ - து. யாவனொருவனுக்கும் இன்பத் துன்பங்களெல்லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும் உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொருவிஷய சுகமும் நீ விரும்பாவிடினும் அமைத்தபடியே வந்து கூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது." அன்றியும், "பரியினுமா காவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும் போகா தம." ஔவையார். "ஆழவமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி—னாழி முகவாது நானாழி - தோழி—நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்." அன்றியும், "எழுதிய வாறேகா ணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா றாமோ கருமம் - கருதிப்போய்க்—கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன்—முற்பவத்திற் செய்த வினை." குகைநமசிவாயர். "வையமுழுதும் படைத்து வாழு மருணகிரி—யையனமைத்தபடி யல்லாம-னெய்யமன—நூறு யிரம்விதமாய் நொந்தாலு மெள்ளளவு—மேறு ததிற்குறையா தே." சிவானந்தமாலை. "இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராதென்று—நல்லோர் துணிபொருளை நாமெக்கா - லெல்லா—மமைத்தபடி யேவருமா லாங்கசைவென் னெஞ்சே—சமைத்தபொரு டாமறிவார் தாம்." அன்றி

யும், "பல்காய நற்கறியும் பானெய்பழத் தோடடிசில்—செல் வாய தேயஞ் செறிந்தாலு - மெல்லவுனை—யூட்டாவூ ழுண்டே லுறுபிணிமற் றியாதொன்றால்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரை ந்து." அன்றியும், "இன்பத்துக் கோடி யினைக்குமது போன்ம னமே—துன்பத்துக் கோடிச் சுழலாகிய - வின்பமுநீ—யப்படி யென் றெண்ணியினைப் பாறியாட் பேறுபெறு—திப்படிவந் துற் பவிப்ப தென்." அன்றியும், "நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின் றாலும்—கூடும் படியன்றிக் கூடாதா - லோடி—வருந்தாம லுள் ளபடி வந்திடக் கண்டாறி—யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினி." அன்றியும், "இருந்தவிடத் தேதும் வரக்கண் டிருப்ப தன் றோ—பெருந்தகைமைக் காபரணம் பேதாய் - மருந்தெனவே—யாங்கினியார் தங்கடையிற் சென்றிடினு மாதரியார்—பங்கிது காண் பாழ்நெஞ்சே பார்." அன்றியும், "ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரையிற்—றேற்றும் பசும்புற் றொடர்புறு மே - யாற்ற—வதுபோல நெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு—மிதுவே யுனக்கிதனுற் பேறு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க

இங்ஙனங் கூறிய வுபாயங்களனைத்தையும் நெறியாகப்பற் றிச் சென்று உண்மைநிட்டையினையே கூடல்வேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.

> சொன்னவிந் நாலு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
> தன்னமெய்ந் நிட்டை சேர்ந் துந்தீ பற
> ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த நாலுவுபாயங்களாலும் மனதையொரு வழிப்படுத்திச் சென்று முற்கூறிய பாவனாதீத நிட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேரான ந்தம் பெறக்கடவாய். எ - று.

பாவனையாதியான நிட்டைகளொவ்வொன்றி லனேகவித ங்களடங்கி நிற்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக நால்க

ளிற் சொல்லப்படுமெதனுனும், நாலுவுபாயங்களென்று கூறினு ரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். "இம்மற் றிறையா னவுடம் பையெடுத் திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந் தனசெய் திதனு லமையாதே—மம்மர்க் கிடனும் நடனு டிய பொய் வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறையிற் றுறவி னிறைவிற் குறைவற்றே— யெம்மைக் குநமக் குறவா மவர்வே றலர்நாமலதென்றே யாதொன் றினும்யா வரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந்—தம்மைப் பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா யகமே யெனையா ளுடை யாய் தாலோ தாலேலோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

அவ்வுண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு வாக்குந் தொழிலும் எதுகாறும் அடங்காதோ அதுகாறும் நிலைகொளா தென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

> நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமேன் மாணு
> பினையெழி னென்னுமென் றுந்தீ பற
> பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. யாவனொருவ னுண்மைநிட்டை சாதிக்குமிடத்து அவனுக்கெல்லாவுபாதிகளு மடங்கி நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல இவ்விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு சற்றே உண்டாமா யினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று சுருதியாதிகள் கூறுநிற்கு மாயின், அந்நினைவெழாம லடக்குவதன்றி அது தடித்துப் புற நிலையாய் மனுதிகளோடு கூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களை யுங் கவர்ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கன்மேந்திரியங்களும் பிரேரகப்படுமாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ மாணுக் கனே. எ - று.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமென்றவதனுன், மனுே லயஞ்செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மசைவற அடங்குதலே நியமமென்றுரெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாய்மொழி. "உள்ள முரை செய லுள்ளவிம் மூன்றையு—முள்ளிக் கெடுத்திறை—யுள்ளி லொடுங்கே." ஔவையார். "மோன மென்பது ஞான வரம்பு." சிவானந்தமாலை. "ஓடியுழன் றிந்த வுடம்பை யொருதேசீ—பாடியிடற் றைப்புன் படுத்தாதே-கேடுபிறர்க்—கும்மால் விளையாதே யொன்றுடனுந் தாக்காதே—சும்மாவே காணுஞ் சுகம்." அன்றியும், "ஓடாதே தேடாதே யுன்றோதே யோகைசையெழுப்—பாடாதே சாத்திரங்கள் பன்றேதே - கேடுபிறர்க்—கும்மாலே செய்யாதே யொன்றுதே யொன்றுமறச் - சும்மா விருக்கை சுகம்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூரு)

இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகளதாசாரங் கூறுகின்றார்.

ஆணந்த மெய்திநின் றாடினும் பாடினு
மானந்த லீலையென் றுந்தீ பற
அவர்செயல் கூறொணு துந்தீ பற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய உண்மைநிட்டைகள் வந்து பரமானந்தம்பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினோர் பின்பு ஓராடல்பாடல்களைச் செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லாமானந்தலீலையாய் முடியும் அவரது செயற்பாடொருவராணிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது. எ - று.

ஆடினும்பாடினுமென்றவும்மையால், அவை நியதமல்லவென்றதெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தெளியு முளத்தார் சிலவர் தெளிப்பார் சிலவர் களிப்பார் சிலவர் திகைப்பா—ரளியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பாரவர்கள் செயற்பா டறியவொணுதே." மோகவதைப்பரணி. "அல்ல தங்கவர் பெருமையை யருமறை மொழிய—வல்ல தன்றரன் முகுந்தனும் பிரமனு மாட்டார்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூசு)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு
மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீ பற
ஆங்கவைக் கென்னூரென் றுந்தீ பற.

எ - து. சோறிடுதற்கு நாடும் கோவணத்துணி கொடுத்தற்குக் குப்பைமேடுமியல்பாக விருத்தலின், அவற்றினைக் குறித்தொருவரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்பதில்லை. எ - று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோரொன்றையு மிப்பிரபஞ்சத்தின்கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரப்த தேகமுள்ளளவும் அதனுக்காகாரம் வேண்டுதலின் அது குறித்தாயினு மொருவரையனுசரிக்க வேண்டுமேயெனில், அது வேண்டுவதில்லை; அறிஞர்க்கு நாடோறு மிரந்துண்டலியல்பாயிருத்தலின். அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவணத்தையாயினுங் குறித்து அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபிமானங் கிஞ்சித்தாயினுமின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவதில்லை: அங்ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் வீடுகடோறு மிரந்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் நம்மைநோக்கிச் சிலரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நாணுவண்ணமுமாகப் பிறரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயினும், கோவணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவையில்லை: குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகாலமும் பழந்துணிகளியல்பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். "பரந்த வுலகம் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தரமாக நினையு மடியா—ரிரந்துண்டு தன்னடி யெட்ட வைத்தானே." பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பை தொண்டன் பரைக்கண்—டேறிடுங்கைக . விழிந்திடுந் தீவினை யெப்பொழுது—நீறிடுமேனியர் சிற்றம்பலவர் திருத்தங்

கண்டா—னூறிடுங் கங்க ளுருகுமென் னுவியு முள்ளமுமே." அன்றியும், "சின்னற்சீரை துன்னற் கோவணை—மறுதற் சீஞு டன் பெறுவது புணைந்து." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬௫)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ டுங்கையு
நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற
நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற.

எ - து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்தெதிரே கண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடோறும் பலியேற் றுண்பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினே ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரையனுசரி யார். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "கட்டு வாங்கங் கபாலங் கைக் கொண்டில—ரட்ட மாகங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—சிட் டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் றுரங் கிருவரே." திருவாசகம். "ஓடுங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட் டுள்கசிந்து." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "விடுங்கோ டுகிலெங் குங் கோவண முண்டு வெண்ணீ றெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோ டுங் கைக்கொளுங் கோளிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங்க ராவென நாளுந் துதிசெயுங்கோ—டடுங்கோள் புலனு றங் குங்கோ ணலம்பலந் தன்னிலுற்றே." அன்றியும், "கையார வேற்றங் கனநின்று தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்து நின் சன்னிதிக் கேவந்து சந்ததமு—மெய்யார நீறணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்த்திட்—டையாவென் றேல மிடுவதென் றேகயி லாயத்தனே." அன்றியும், "வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்தந்த—வோடு நமக்குண்டு வற்றுத பாத்திர மோங்கு செல்வ—நாடு நமக்குண்டு கேட்டவெல் லாந்தர நன்னெஞ் சமே—யீடு நமக்குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே." அன்றியும், "சிதவ லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்—கிடுவே

ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி ம்மலி." நெஞ்சொடுமகிழ்தல். "கைத்துணைப் பாத்திர மாறுங் காழுடைக் கோவண மாறும்—பித்தனெ னப்பெயர் பெற்று யுன் பேருணர் வென்னைகொ ளெஞ்சே." அஞ்ஞவதைப்பரணி. "அலைபொரு மலொருகா றலையடா தமைவரே யருள்பொரு மலொருகா லருவிபாய் நயனரே—கலைபொரு மலொருகோவண வராய் விடுவரே கவலைதீர் பலிகொணீள் கரகபாலியர்களே." அன்றியும், "உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுண வுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௯௪)

ஏகாந்த மான தலமிலம் பூவணை
யாருந் தரையவர்க் குந்தீ பற
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற.

எ - து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இலமாதலினாலும், அன்றேரானந்த நித்திரைசெய்தற்குத் தரையே பூவணையாதலினாலும் அவற்றினைக் குறித்துமொருவரையனுசரியார். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "இணங்க வேண்டா வினியுல கோருட—னுணங்கு கல்வியு நூல்களு மென்செயும்—வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்—பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே." திருக்கடைக்காப்பு. "மேனியிற் சீவரத் தாரும் விரிதரு தட்டுடை யாரும் விரவலாகா—வூனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந் தங்கும்மின் றொண்டர்—ஞானிகளா யுள்ளார்கள் நான்மறையே முழுதுணர்ந் தைம்புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே." ஞானவாசிட்டம். "இல்லவனில்ல மாகி பற்றற விட்ட கிட்டை புல்லுதல் சற்சிற்பாவம் பொருந்தது றனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் றேற்ற

ங்கள் மாய்த லென்று—மல்கலே காந்தஞ் சேர்தன் மானுடத் திரளை நீத்தல்." அன்றியும், "சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாடத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினி தனிசீ வன்முத் தியைப் பெறுவாய்." சிவபோகசாரம். "என்றுஞ் சனன விடர்க் கடலுளே மூழ்கிப்—பொன்றுமன மேயுனக்கோர் புத்திசொ - ணன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரஞ்சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு." அன்றியும், "அனித்தியத்தை நித்தியமென் றுநரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவார்-தனித்திருந்து—மோனந்த மாஞ்சிவத்துண் மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயழுந்து வார்." அருட்பிரகாசம். "மைக்குழம் பன்ன விருள் வெயிற் காற்று மழையிவைகண்—மிக்குறு காலையினும் பலர் வந்து விரவுதலம்—புக்கிதஞ் சொல்லினிற் பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்—துக்கமி லாப்பரமானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே." அன்றியும், "கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ ரிடமருவுத லியல்பே." மற்றும் வருவன வற்றுற்காண்க.

தரைபூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். "அகலிடமே விடமதா மூர்க ளோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பார் விலக்கா ரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமிதேவி யுடன் கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடையுடையா னென்றுகொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோங்—துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி—யோவாத்தகவி னரிவையைத் தழீஇ." சிவானந்தமாலை. "காற்கட்டில் பூமி தலையணைதோள் கையிணையா—மேற்கட்டி விண்கவரி வீசுகா - லேற்று—விளக்கிரவி யிந்து மனைத்துறவா மெய்

யே—யுளக்கண் விழித்துறங்கு வோர்க்கு." தத்துவராயர். "விழி த்திருந்து தூங்குவோர் மெய்யுள்ளத் துள்ளே—மு ழுத்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ—யாட்டியருள் கூத் தை யாற்று யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்." பாடுதுறை: "படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்றோம் பாணியிலேபலி கொள் ளவும் பெற்றோ—முடுக்கையுங் கோவணமாகவும் பெற்றோ மொ ன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே." மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௬௭)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீ பற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீ பற.

எ - து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமு மெவ்விடத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொ ல்லோ இவ்வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகிய போலுமுற வும் பகையும். எ - று.

உண்டுகொல்லோவென்ற வதனுலில்லையென்பதே துணிவு. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானிகளாயினோரொருர்கடோறும் புகுந் தையமேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக் குறித்துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும் கொள்ளாரென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே— நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்— சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளா ரானந்த மாக்கு மென்சோதீ." திருவாய்மொழி. "கல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்—வெல்பகையு நட்பும் விடமு மமுதமுமாய்—

பல்வகையும் பரந்த பெருமா னென்னை யாள்வானைச்—செல்வ மல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் கண்டேனே." தேவிகாலோத் தரம். "வாதனைர பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத் தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்கிப் பெரியவ ரருளினாலே—யோது நாலோத லோவி யுலகிய னன்று நீதென்—ருதியி லுரைத்த வெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்." சிவதருமோத்தரம். "விடுதது வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந் தையமுங்—கொடுக்கு மிற்றொறுங் கொண்டுண்டு கோவண—முடுத்துப் பாரி லுறவு பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங் கிட்டுவார்." ஞான வாசிட்டம். "இவன் சுற்ற மிவன்பகைஞ னிவனு னென்னுமிவ் வெறும்பொய் யிராமநீ யிறையு மெண்ணே—லவம்பற்று நொய் யமனத் தவர்க்கிவ் வாறு மறிந்தவர்க்குச் சகமுழுது மகலாச் சுற்ற—நிவந்துற்ற பலகோடி பாவனைமோ கத்தானி பகைநீ யுற வென்பர் நிமிடந்தோறு—முவந்துற்ற மயக்கிதுவாம் பரமார்த் தத்தி லுலகெல்லாம் பகையாகு முறவு மாகும்." சைவநெறி. "உறவுபகை யாசை வெறுப் புள்ளச் சழக்கு—மறினே பிறவி யறும்." சிவபோகசாரம். "ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய— ரெங்கெங்குந் தானு யிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற் றுவ தானல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯அ)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்
வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீ பற
விதிநிடே தங்களற் றுந்தீ பற.

எ - து. உள்ளன இல்லன செய்யப்படுவன செய்யப்படா தன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத் தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினோர் இச்சைப்படியே செய்யாநிற்பர், விதிநிடேதங்களொழிந்து. எ-று. விதிநிடேதங்களொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்—தத்தம் மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்—சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ." பிரமகீதை. "ஒது மிப்பரம் பெரும்பொரு ளுணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லைஞானமுமில்லை யிரண்டிலாமையினு—னீதி வன்னமாச் சிரம மநிட்டேதமும் விதியுஞ்—சாது நல்வினை தீவினை சகலமுமிலவே." அன்றியும், "மதிசெய் மாமறை வன்றாச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவிடில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய் தேயதி வன்றாச் சிரமிக—ளொதுசெய் தாலது வேதவ மென்றதே." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானியர்க்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - றோயார்—பெருமை சிறுமையில்லை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்." அன்றியும், "சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்—தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்—விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதாகமங்க—ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௬௧)

ஒங்கரு ளீசனோ டொன்றியே நின்றோரு
மீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீ பற
வெல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீ பற.

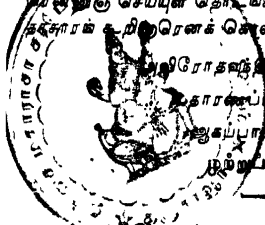
எ - து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொருளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தனைக்கணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளை நீக்கார். எ-று.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆரிடஞானிகள் விதிநிடேதங்கடந்து வேண்டியசெய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்னோருயிர்கட்கிதஞ் செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலெனில்; இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதனது சுடுந்தன்மையைத் தான்

பற்றிநின்றதுபோல வஸ்துவுக்குப் பேரருளே சொரூபமாத
லின் அவ்வஸ்துவினோ டிரண்டறக்கலந்து நின்றோரும் இத்த
சைக்க ணெல்லாவுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்களெல்
லாம் மாயாவுருவத்திற்கே யொழிய நித்தியவிபுவாய ஆன்மாக்க
ட்கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயினும், அவ்வுணர்வு பெ
த்தத்திற் றமக்கில்லைபோலு மற்றையவுயிர்கட்கும் அஃதின்மை
யால் அவற்றினது வருத்தத்தை நோக்கியருளினை நீங்காரென்
பதே துணிவு. நின்றோருமென்ற வும்மையான் முத்திபெற முய
ல்வோர்க்கு அருளே தலையாகவேண்டப்படு மென்பதூஉம் அரு
ளில்லோர் சீவன்முத்த ரன்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக்
கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "நடுங்காம லெ
வ்வுயிரு நறுக்காமற் றுரும்ப னைத்தும்—பிடுங்காது முதலெலவை
யும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைம
லர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயத்தா ளருச்
சிப்பான்." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "மகவெனப் பல்லுயி
ரனைத்தும் பார்க்கும்." பகவற்கீதை. "இருவகை யுயிர்க்கு மினி
யன யின்ப துன்பமியா னென்னதென் றறியா—தொருபொரு
ளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொருவழிப் பாடாய்ப்—
பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன்றெரி யுணர்வை
யென் பாலே—மருவிநின் றொழுகும் யோகியென் பவனே மன்
னவ மற்றெனக் கினியான்." ஞானவாசிட்டம். "உள்ளுணர்வி
லின்புறுவோன் பொறிபுலன்கள் கரணங்க ளுய்ப்போனுயுந்—
தள்ளுசுக துக்கவஞ்சஞ் சாராதோ னனவரதஞ் சமாதி யுற்றோ-
னுள்ளுகின்ற தனைப்போலெவ் வுயிருமெனப் பிறர்பொருள்க
ளொட்டியென்ன—வெள்ளுபயத் தானன்றி யியல்பாலே கண்
டாமனை யெல்லாங் கண்டோன்." தத்துவசரிதை. "ஊனொன்று
நசைத்திற மொன்று முணர்ந்தி லானைத்—தீனஞ்செ யிராக
மயக்கொடு சேர்விலானை—மோனந் தனமென்று மகிழ்ந்த மன
த்தி னானைத்—தானென் றிவனைத் துயிரும்பரி தன்மை யானை."

திருவள்ளுவர். "நல்லாற்று னாடியருளாள்க பல்லாற்றுற்—றே ரினு மஃதே துணை." அன்றியும், "பொருணீங்கிப் பொச்சா ந்தா ரென்ப ரருணீங்கி—வல்லவை செய்தொழுகு வார்." அன் றியும், "அறிவினானாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்—தந்நோய் போற் போற்றாக் கடை." சித்தாந்தகரணம். "ஐயைந்துருவு மருளா னுயிர்க்காய—வைய னருளிங் கடைந்தோரும்-வெ ய்ய—தடையு மழலா ரயம்போன் றருளே—யுடையா ரனைத்துயி ர்பா லும்." அருட்பிரகாசம். "உயிர்க்கித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிரதுற்ற—துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொல்லோ வருட் டோன்றலந்நாட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங் கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாயி டினே." ஞானசாரம். "மருளுறு மெவையு நாறிமயக்கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெவ ருளமு [illegible]—மருளினை யறித லாலு மவர்தொழி லருள றந் தா[illegible]." [illegible] அருள்வற்றுற் காண்க. ஆனந்தமெய்திறே [illegible]ஞ் செய்யுள் தொ[illegible]ங்கி இச்செய்யுள்காறும் ஞானிகள [illegible]தாரம் கூறி[illegible]ரெனக் கொள்க. (௧௦௦)

[illegible]அவிரோதவுந்தியார்பாடல் - ௧௦௦.

[illegible]தாரணைப்பாடல் - ௫௩௦.

[illegible]ஆகப்பாடல் - ௬௩௦.

முற்றுப்பெற்றது.

ஆனந்த மோனம்வரு மாசையறு மெய்ப்பொருளு
மோனந்த கிட்டையென முன்னம்வருக்—தேனந்து
முந்தியார் நாறு முதாரணத்தோ டேபடித்த
புந்தியார்க் கிதே பொருள்.

